

GRATUIT

thrillerul **Greșelile trecutului** de Oana Mujea

FLACĂRA

SALA DE
LEGERE

Caut strategie
pentru energie

Matematica
presei

Claudiu Bleonț: „Da, sunt
mare. Și sunt nimeni!”

Despre Mott
cu DOI de t

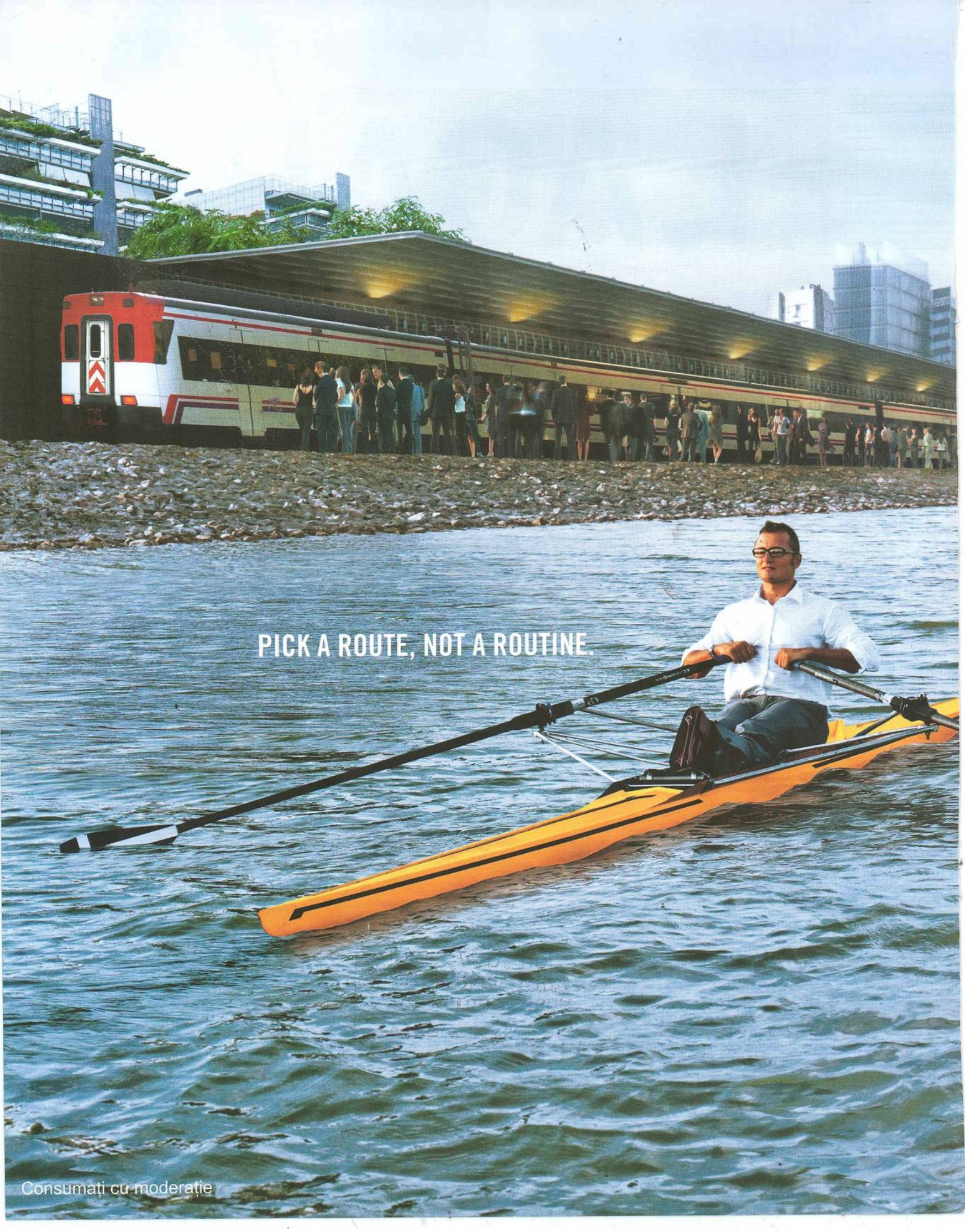
9,90 lei

SOCIAL

Șomeri
cu diplomă

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

008
763

PLAN *Ballantine's*®

P/471806

Міжнародний Судочесний
"ОВІС ДЕНІСІ" ІЗ
Білоградською Дією
№ 112 P/471806

LEAVE AN IMPRESSION

A close-up, low-angle shot of a person's foot stepping onto a moving escalator. The foot is wearing a dark shoe and blue jeans. The escalator's metal steps and handrails are visible, creating a sense of motion. The background is blurred, showing an indoor setting with large windows and structural elements.

DOSAR

De la educație la ocupație

Alături de diploma de bacalaureat, care atestă că am terminat o secție de matematică-fizică, se află o adeverință prin care sunt declarat prelucrător prin așchiere, apoi am o altă diplomă de inginer constructor civilist, pe care nu am folosit-o, pentru că din 1991 am lucrat ca fotoreporter la un cotidian național, apoi editor, tipograf, publicitar, cadru didactic asociat, din nou jurnalist, scriitor... și probabil că lista va mai continua. De ce oare? Unde am greșit? Și eu și toți ceilalți ingineri care au invadat presa sau filosofii care au atacat învățământul superior sau absolvenții de drept și medicii din publicitate sau economiștii care... cine mai știe pe unde mai sunt și ei și alții...

Sunt ani pierduți? Decizii greșite? Repoziționări?

Cine e de vină? Noi sau ei? Ei, cine? Sistemul de învățământ care este într-o eternă și fascinantă reformă pigmentată cu muuuulți miniștri din 1990 și până acum? Sau părinții noștri care au suferit în anii Epocii de Aur și acum vor tot ce e mai bun pentru copiii lor? Sau țara noastră minunată aflată și ea într-o tranziție fără sfârșit? Sau spiritul nostru entuziast și nehotărât? Sau poate e de vină doar Miorița...

A large mural of classical statues, possibly Greek or Roman, is the background of the entire page. The statues are depicted in various poses, some seated and some standing. The colors are muted, with a lot of blue and grey tones. In the foreground, the back of a person with long dark hair, wearing a light-colored shirt, is visible, sitting at a desk. Another person is partially visible to the right. The overall scene suggests a classroom or lecture hall where the mural is being viewed.

DOSAR

Una învățăm, alta muncim

Reforma învățământului românesc a tot început, de vreo 20 de ani încoace. S-au schimbat niște programe școlare, elevii nu mai învață în trei schimburi, în câteva școli au apărut calculatoare, unele universități particulare sunt chiar acreditate. Ca să nu mai vorbim de emoționantele BAC-uri „picate în direct, la televizor”! Sau de proaspăta telenovelă a claselor **pregătitoare!** Dincolo de aceste forme, însă, gurile rele spun că fondul învățământului românesc ar fi rămas cam același (excepțiile, desigur, confirmă regula). Învățăm și noi, așa, în general, ca să ne aflăm în treabă. Fără nici o legătură cu piața forței de muncă, de pildă. Care, ca să vezi, cere altceva. Prin urmare, învățământul românesc produce, cu drag și spor, șomeri cu studii medii și superioare.

În București, unul din cinci șomeri e absolvent de facultate

La sfârșitul anilor '90, Ministerul Muncii și Protecției Sociale ne-a anunțat că avem încă o prioritate națională: corelarea învățământului cu necesitățile de pe piața forței de muncă. Revelația cu pricina a apărut într-un frumos septembrie în care aveam aproape un milion de șomeri și peste 27.000 de posturi vacante pentru care, paradoxal, nu existau solicitări. Anii au trecut, șomerii s-au mai cizelat, acum sunt mai școliți, mai cu niște cursuri de recalificare inutile, mai cu un master... Dar, în esență, am rămas tot *necorelați*. Chiar spre tragic, potrivit unui studiu *Econtext* din 2011: în București, unul din cinci șomeri e absolvent de facultate!

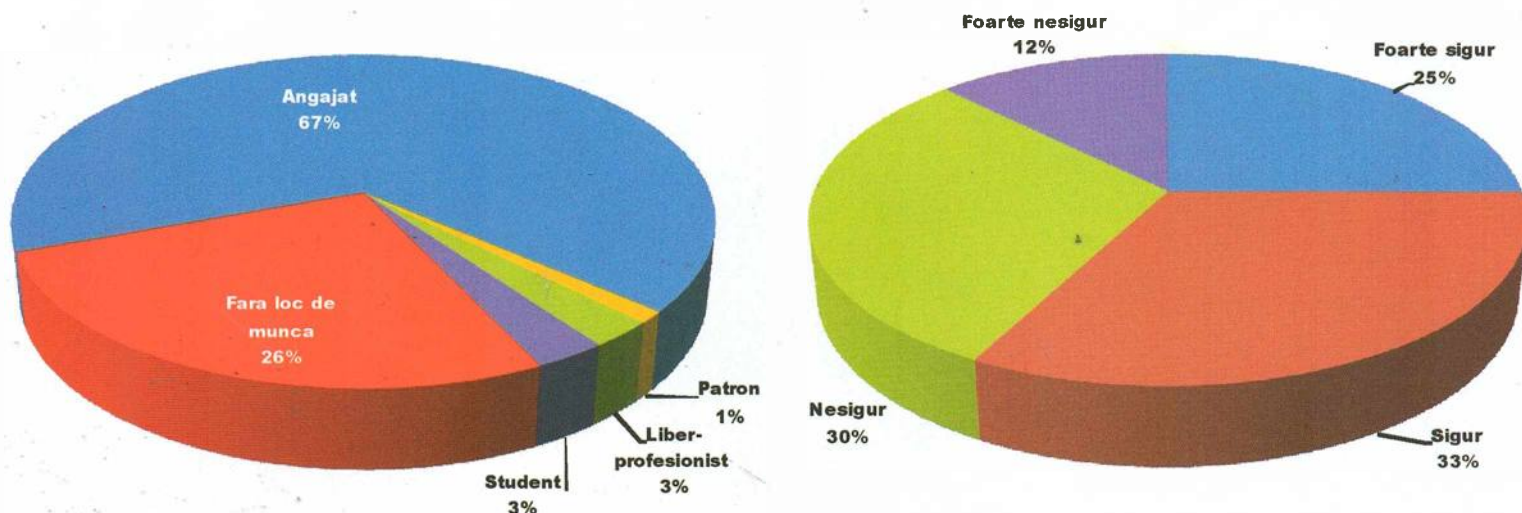
Are cineva vreo răspundere pentru asta? Evident că nu, doar trăim într-o țară democratică! Fiecare face exact ce și câte facultăți dorește. Dar face cineva, ceva, ca să îndreptăm situația? Evident că da, tot în stil mioritic. Pasăm vina – și responsabilitatea – de la unii la alții. Ministerul Muncii spune că

Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului ar trebui să mărească sau să restrângă cifra de școlarizare a facultăților, funcție de necesitățile de pe piața muncii. MECS susține că nu-și poate adapta structura la o piață a forței de muncă atâta timp cât ea nu și-a definit clar prioritățile. Liceele și universitățile se laudă cu tineri foarte bine pregătiți, în timp ce angajatorii acuză faptul că tinerii au doar cunoștințe teoretice, nu și practice. În fine, absolvenții recunosc că aproape 70% dintre cunoștințele și abilitățile necesare unui job (în cazul fericit în care l-au găsit) nu le-au dobândit la școală. Și că aptitudinile contează mai mult decât diploma.

Ruptura dintre învățământ și piața muncii a fost pusă, ani de zile, pe lipsa unor studii de specialitate. Acum, când există, sunt ignorate cu desăvârșire. Consiliul național al calificărilor și al pregătirii profesionale a adulților, de pildă, a realizat un studiu sociologic cu tema *Absolvenții recenți de învățământ superior și integrarea lor pe piața muncii*. Scrie acolo, negru pe alb, cum s-ar zice, că există puhoi de facultăți care n-au nici o legătură cu piața muncii: geografia turismului, limba și literatura română, istorie, relații internaționale

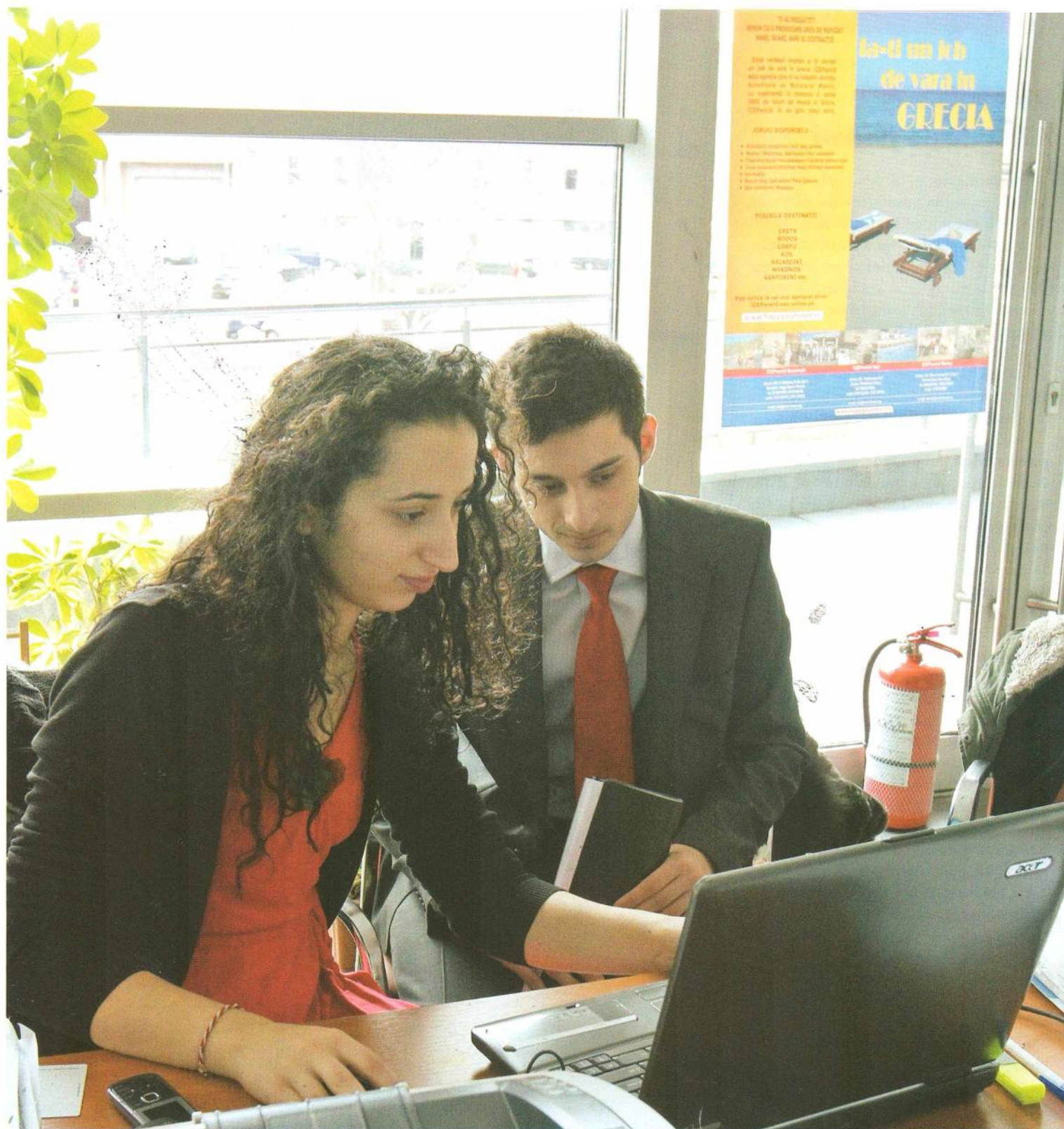
și studii europene, administrație publică sau administrație europeană. Peste 40% dintre absolvenții acestor specializări lucrează (în cazurile fericite) în domenii total diferite. Nici facultățile de științe politice, comunicare și relații publice, administrarea afacerilor, informatică economică, management sau marketing nu stau pe roze. 30-45% dintre absolvenții lor lucrează în job-uri conexe specializării absolvite. În fine, există și facultăți care oferă șansa de a fi angajat în specializarea absolvită: calculatoare, matematică, construcții civile și industriale, arhitectură, medicină umană și veterinară. Și în acest caz, însă, aproape jumătate dintre absolvenții angajați susțin că locul de muncă este nesigur sau că urmează să-l schimbe, în următorul an, din motive financiare. De multe ori, schimbă chiar și țara. 40% dintre absolvenții care au apelat la firme de recrutare și-au găsit un loc de muncă în afara țării. Unde, da, sunt apreciați: „Dar să nu uităm că afară ies cei mai buni”, susține prof. dr. Mihai Korka, de la Academia de Studii Economice din București, coordonator și autor al mai multor studii pe această temă. Bine măcar că învățământul românesc e corelat la piața muncii din

(continuare în pagina 11)

Statusul actual al absolvenților studiilor de licență din ultimii cinci ani și siguranța actualului loc de muncă în următorul an.

Sursa: Studiu sociologic DOCIS

Târgurile de job-uri organizate în București și în țară evidențiază aceeași lipsă de corelare dintre sistemul de învățământ și cererea de pe piața forței de muncă. În timp ce angajatorii vin să „târguiască” în domeniile IT, HR, financiar-bancar, retail, asigurări, call center etc, candidații depun mii de CV-uri cu specializări în principal umaniste. „Cred că nici 25% dintre candidați nu corespund exigențelor noastre. Nu au experiență, nu fac față unui interviu, nu au personalitate. Aș putea spune chiar că acești tineri sunt dezorientați, nu știu ce vor”, apreciază Anca Dimitriu, coordonator marketing. La rândul lor, candidații sunt cel puțin la fel de dezamăgiți. „Târgurile caută specialiști printre absolvenți, ceea ce mi se pare anormal. Dacă de-abia am

terminat facultatea, de unde naiba să am experiența de care mă tot întrebă la interviu? Este chiar o aberație, doar toată lumea știe că în școala românească se face mai multă teorie, nu practică”, susține Radu Bodea, inginer electromecanic.

Pentru luna mai 2012, site-ul de recrutare eJobs anunță cel mai mare târg de job-uri și carieră organizat vreodată în România. Peste 100 de companii își vor expune oferta de locuri de muncă pentru care vor aplica în jur de 34.000 de absolvenți. Nu ne rămâne decât să sperăm că evenimentul amintit va *indulci*, cât de cât, statisticile îngrijorătoare privind șomajul în rândul tinerilor cu studii medii și superioare.

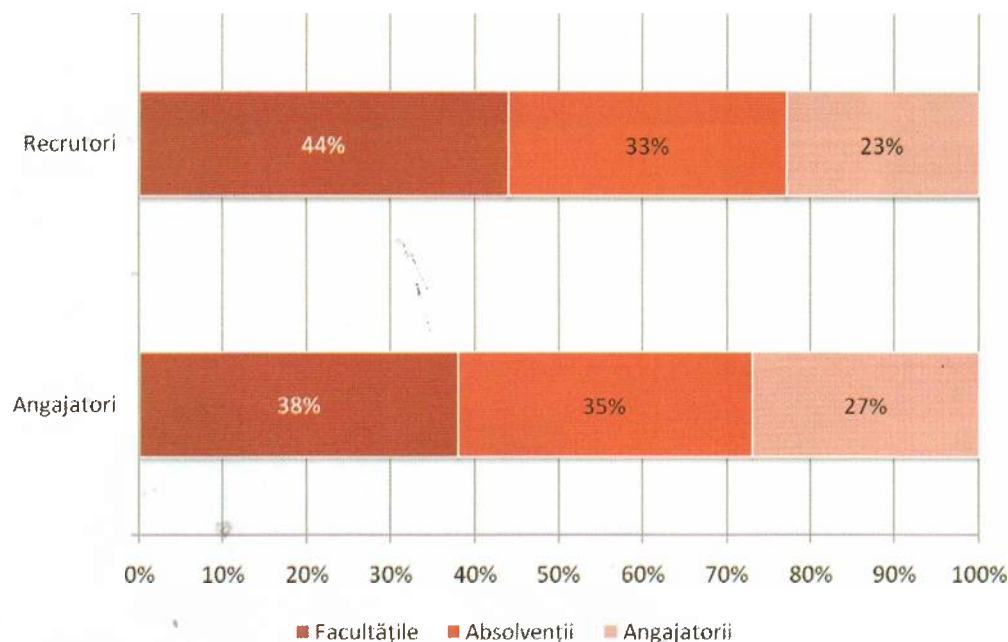
România are 473.866 de șomeri

Avem din ce în ce mai mulți studenți. Auzim în jur frecvent: *sunt student la ASE, sunt student la Drept, sunt student la Spiru Haret*. Din păcate, constatăm nu arareori, că auzim apoi: *am terminat facultatea și sunt șomer, nu am de lucru, nu mă angajează nimeni*. Lucrurile însă nu stau mai bine nici în ceea ce privește absolvenții de liceu – deci studii medii – nici când vine vorba de studii profesionale, gimnaziale sau primare. Înainte spuneai: ai carte, ai parte. Acum lucrurile s-au schimbat, în rău, desigur.

La sfârșitul lunii februarie 2012, în România erau înregistrați 473.866 șomeri, dintre care 21.967 persoane, în municipiul București. Dintre acești aproape 22.000 de șomeri, 10.473 erau bărbați, iar 11.494 erau femei. La nivel de țară, dintre cele 473.866 persoane șomere, 36.971 aveau studii superioare, 96.964 aveau studii medii, iar 339.931 erau fără studii sau cu studii primare, gimnaziale sau profesionale, potrivit datelor oferite de Ministerul Muncii.

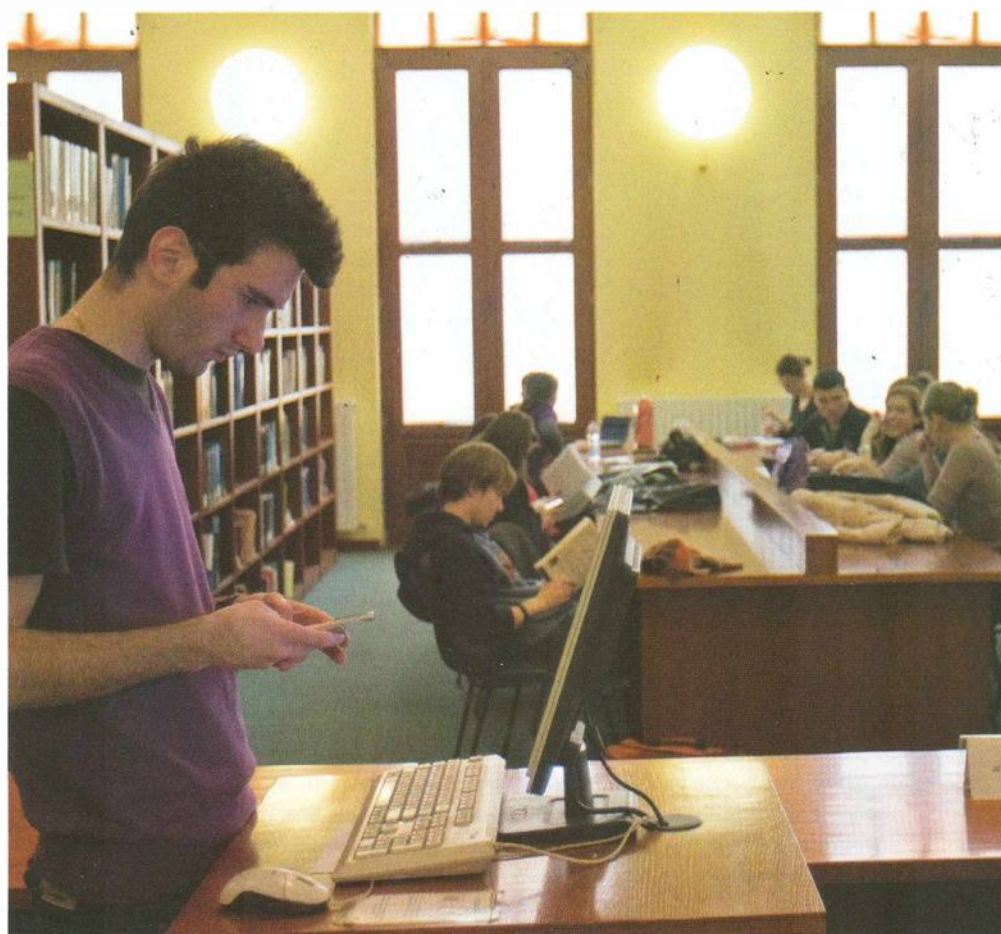
De la Institutul Național de Statistică – INSS – am primit date oarecum asemănătoare, ele au făcut lumină în ceea ce privește repartizarea șomerilor pe grupe de vârstă, studii etc. Astfel, din cei aproape 500.000 de mii, circa 50.000 aveau vârsta de sub 25 de ani – din aceștia aproape 10.000 aveau studii universitare, între 25 și 29 de ani erau 21.500 de șomeri, iar dintre aceștia, la nivel de țară, 4.800 erau cu studii superioare, șomerii între 30 și 39 de ani erau circa 72.000 dintre care 5.800 cu studii superioare, între 40 și 49 de ani erau șomere aproximativ 103.000 de persoane dintre care cu studii superioare doar 4.400, între 50 și 55 de ani erau șomere aproximativ 54.000 de persoane dintre care în jur de 2.000 aveau studii universitare, iar la grupa de vârstă peste 55 de ani erau șomere aproximativ 30.300 de persoane dintre care cu studii universitare cam 430 de persoane.

Totalul locurilor vacante pentru sutele de mii de persoane rămase fără un loc de muncă atingea, la finele anului trecut, un procent de 0,68 dintre care, cea mai mare nevoie de forță de muncă înregistrându-se în sectoarele de tranzacții imobiliare – 3,68 procente, apoi sănătate și asistență socială – 3,61 procente, urmate de industria prelucrătoare – 1,57, activități administrative – 1,43 procente, industrie extractivă respectiv agricultură și silvicultură – 1,42 procente, urmate de hoteluri și restaurante – 1,37 procente, transporturi și depozitare – 1,36 procente, informații și comunicații – 1,32 procente. Cea mai mică cerere de forță de

Opinii privind responsabilitatea pentru asigurarea corespondenței dintre pregătirea studenților și cerințele locului de muncă.

Sursa: Studiu sociologic DOČIS

Venitul lunar mediu al unui absolvent de studii superioare din ultimii cinci ani este de 1.087 lei.

„Relația dintre fiecare decan de facultate și principalii angajatori ar trebui să devină lege”, susține prof. dr. Mihai Korka.

(urmare din pagina 8)

Europa. Dar la cea românească? „Din păcate, nu există această corelare de care vorbiți și eu cred că nici nu se poate. Trăim într-o societate democratică, nu-i poți lua omului dreptul de a studia ce vrea el. De aici și șomajul foarte mare în rândul tinerilor, ei studiază ce le place, nu ceea ce se cere”. Dar știu ce se cere? Sunt informați? Își asumă riscul șomajului în cunoștință de cauză? „Informațiile despre ceea ce așteaptă piața muncii au lipsit până acum. De-abia în 2008-2009 au apărut primele studii. Dar problema e doar parțial rezolvată, pentru că ar trebui o reacție reală, pragmatică, din partea universităților. Din 2005, la recomandarea Consiliului Europei, toate statele membre au strâns legătura dintre universități și piața muncii. Fiecare universitate are un prorector (un birou) care gestionează relația cu piața muncii: aduce angajatori, aranjează orele de practică, organizează zilele porților deschise etc. E bine, dar ar trebui ca relația asta să fie mai exactă, la nivel de facultate. Pe angajator nu-l interesează orice economist, ci unul specializat în contabilitate, de pildă. Relația aceasta dintre facultate și angajator ar fi bine să fie cât mai directă, de genul *ce trebuie să știe studentul meu dacă-l angajezi la tine?*”

Sigur că o să mai treacă multă apă pe Dunăre până când lucrurile se vor petrece așa. Deocamdată, facultățile par mult mai

interesate să se înmulțească și să aibă cât mai mulți studenți, chiar și în specializări demult apuse. Avem 67 de programe de inginerie mecanică, de pildă, în 21 de universități. Ce mai contează că în România nu prea mai există industrie mecanică? Apoi, 53 de facultăți de drept, în 43 de universități. Prin tradiție, în magistratură sunt angajați absolvenți doar de la 10 facultăți renumite: „Ce caută celelalte 43 în peisaj? Nu cumva păcălesc populația?”, se întreabă prof. Korka. „Eu cred că sectorul de învățământ superior e mult prea segmentat. Unii zic că e bine, că există ofertă. Dar atunci când numărul de facultăți e, totuși, atât de mare, cred că în spate se ascunde și o mare impostură, o lipsă acută de calitate”.

În România existau, la sfârșitul anului 2011, peste 81.000 de șomeri cu vârsta sub 25 de ani. În marea lor majoritate, absolvenții de liceu și de facultate din ultimii ani. Prin programul de ocupare a forței de muncă pentru anul 2012, Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă își propune angajarea a peste 3.500 dintre ei. Și nici asta nu e sigur, din cauza „sistemului educațional bazat pe teorie, legătura slabă cu practica în producție îngreunând inserția tinerilor pe piața muncii”, se menționează în documentul citat.

Și cu cei 77.500 cum rămâne?

muncă o înregistrau următoarele sectoare: comerțul cu ridicata și cu amănuntul – 0,2 procente, industrie în general – 0,19 procente, învățământ – 0,29 procente, activități profesionale și științifice – 0,35, activități sociale și culturale – 0,43 procente.

Privind datele oferite de Ministerul Muncii și INS se poate observa că, pe undeva există o necorelare între piața forței de muncă și gradul de școlarizare și pregătire profesională a aspiranților la un job. Am încercat să ne interesăm la Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului asupra corelării nevoii de profesioniști pe piața muncii cu programele de învățământ ale ministerului pentru pregătirea generațiilor viitoare de angajați, asupra existenței unor parteneriate cu angajatorii care să faciliteze luarea legăturii cu ei încă de pe băncile școlii sau asupra unor proiecte de îmbunătățire a cererii și ofertei privind forța de muncă. După trei săptămâni de tratative am primit următorul răspuns care nouă ni s-a părut extrem de evaziv: „Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului a utilizat ori de câte ori a fost posibil rezultatele studiilor de piață realizate de instituția care are în atribuții aceste activități, respectiv Agenția Națională de Ocupare a Forței de Muncă, aflată în subordinea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale. În plus, vă informăm că la sfârșitul anului trecut a fost demarat proiectul *Evaluarea și prognozarea cererii de muncă potențiale pentru absolvenții de învățământ superior, în structură ocupațională, la orizontul anului 2020, în vederea dezvoltării corespunzătoare a politicilor privind instruirea de nivel universitar*, finanțat prin MECTS-ANCS, care urmărește identificarea informațiilor relevante referitoare la problema în discuție. În momentul în care în cadrul acestui proiect vor apărea rezultate relevante o să vi le punem la dispoziție.”

La rândul lor, cei de la Ministerul Muncii ne-au informat despre existența unui program numit *De la școală la muncă și carieră*, desfășurat de consilierii agențiilor pentru ocuparea forței de muncă – conform Protocolului încheiat între Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă și Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului – prin care tinerii absolvenți ai unei forme de învățământ preuniversitar pot beneficia de informații și servicii de consiliere în carieră, pe baza unui plan individual de consiliere. În anul 2011, au fost desfășurate 1.342 ședințe de informare și consiliere pentru elevii învățământului preuniversitar (elevi în clasele terminale), la nivel național. În aceste întâlniri li s-au prezentat tinerilor meseriile mai vechi și mai noi, care sunt cele mai de succes profesii la ora actuală în România, date despre cum să îți faci o carieră, ce locuri vacante există, care sunt profesiile de interes pentru angajatori etc.

(Alice-Claudia Gherman)

„Ce vrei să te faci când vei fi mare?“, întreabă părinții. „La ce facultate vrei să dai?“, întreabă profesorii. „Cât de sus vrei să ajungi?“, întreabă managerul firmei la care lucrezi. „Și acum ce fac cu viața mea?“, te întrebi când ești disponibilizat. Probabil cea mai importantă întrebare dintre toate.

text Monica Ramirez

Slujbă, carieră sau vocație?

Vine un timp când în viața oricui se nasc două întrebări majore: cu cine ne căsătorim și ce carieră alegem? După părerea specialiștilor, există trei feluri diferite de a percepe ocupația pe care ne-o alegem:

Dacă banii reprezintă considerentul principal, atunci o privim strict ca pe o slujbă – cu tot tacâmul complet, inclusiv postările depresive la începutul săptămânii pe rețelele de socializare și cele exuberante vinerea. Genul acesta de angajați trăiesc pentru weekend, pauze și vacanțe. Munca pe care o prestează nu reprezintă decât un singur lucru: salariul. Ei sunt cei care declară: „E ok la muncă, dar n-aș

putea spune că-mi oferă cine știe ce satisfacții...”

Dacă există posibilitatea de promovare, atunci vorbim despre o carieră cu potențial. Carieristi sunt interesați să urce pe scara ierarhică, victoriile raportându-se la promovări și măririi de salariu. De cele mai multe ori, carieristul își va dedica toată energia și timpul pentru a-și atinge acest scop. În momentul în care obține poziția mult dorită, progresul încetează, apare frustrarea și insatisfacția.

Cariera devine vocație atunci când la baza alegerii stă pasiunea, ori talentul pentru un anumit tip de muncă. Vocația este ceea ce faci pentru plăcerea personală, fie că ești plătit ori nu. Avantajele materiale nu se află pe primul plan, ci satisfacția muncii depuse. Cei care își bazează alegerile profesionale pe talent cred că munca lor are un impact foarte puternic. Unul care se răsfrânge nu numai asupra vieții lor personale, ci și dincolo de ea. Ideea că s-au născut pentru respectiva ocupație le oferă satisfacții majore. Avantajele materiale nu vor întârzia să apară.

Nici una dintre aceste trei categorii nu este mai bună sau mai rea decât cealaltă. Însă studiile specialiștilor dovedesc faptul că oamenii cu adevărat fericiți sunt cei care își aleg o carieră

vocațională. Dacă așa stau lucrurile, oare n-ar trebui să primim mai multe informații și îndrumări în acest sens înainte de a deveni adulți?

Elizabeth A. Davies, consilier vocațional la *Life Care Resources* din California, este de părere că părinții sunt primii care trebuie să descopere și să încurajeze vocația și talentul copiilor lor. Apoi intervine educația școlară și universitară. Americanii au mers atât de departe încât au perfectat nenumărate teste bazate pe lucrurile care ne fac plăcere ori nu, prin care se poate stabili talentul și adevărata vocație a unei persoane. Și de ce nu? Până la urmă, ne petrecem marea majoritate a timpului la serviciu, ori ni-l ocupăm cu sarcini de serviciu, așa că n-ar fi rău ca măcar să ne facă plăcere. Charles Kincaid, consultant la *Centrul de Reabilitare Profesională* din California, spune că frustrarea ori satisfacția resimțite la serviciu se răsfrâng asupra întregii noastre vieți, influențându-ne inclusiv viața familială.

În cei doisprezece ani cât am locuit în California, am cunoscut mulți oameni și de o parte și de cealaltă a baricadei. Marea majoritate a emigranților cu studii superioare nu profesază în meseria pentru care s-au pregătit, fiind nevoiți să se adapteze la slujbe cu mult sub pregătirea lor. Există și cazuri fericite. Îmi vine în minte vecinul meu, Marco Gonzales, un inginer mexican simpatic și veșnic zâmbitor, care a emigrat în Statele Unite la vârsta de 25 de ani. Cum diploma de inginer nu i-a fost recunoscută, a fost nevoit să se reprofileze. Mi-a mărturisit că a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. Își alesese cariera de inginer la îndemnul și dorințele părinților, fără a simți însă o pasiune deosebită pentru această meserie. Ceea ce-l atrăgea cel mai mult era natura. Așa că s-a angajat ca grădinar. Din punctul lui de vedere, n-a privit acest lucru ca pe o umilire ori degradare, ci ca pe un prim pas în

„Prea mult studiu pentru nimic. Optsprezece ani pentru a deveni manager de restaurant, spre exemplu, în timp ce cu numai două generații în urmă, nu erau necesari decât doisprezece ani de studiu pentru aceeași calificare.”

Charles Murray.

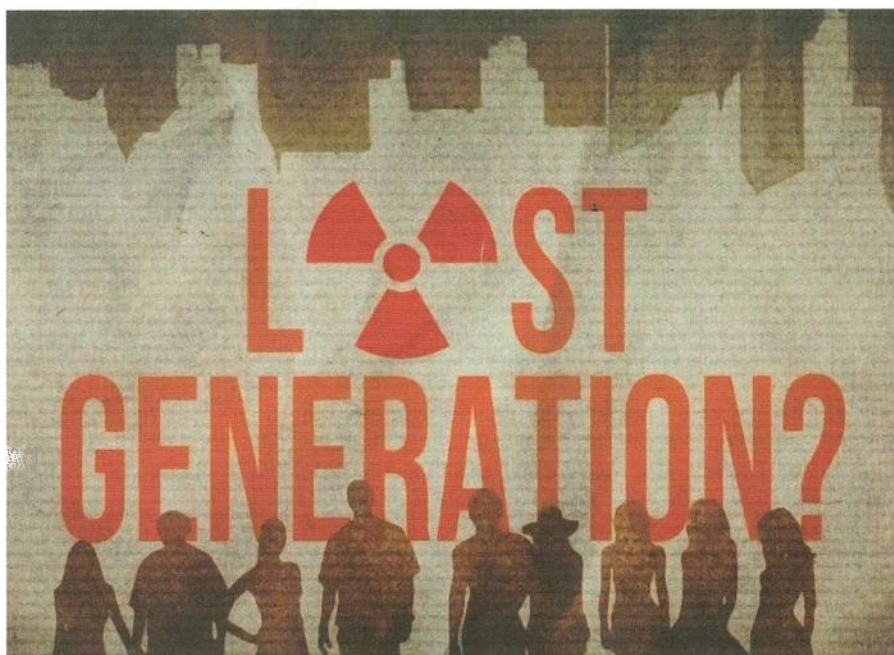

construirea unei cariere vocaționale. Între timp, s-a informat, școlit și specializat, devenind designer de exterior. „Câștigul material este net superior celui de inginer și, cel mai important, mă simt fericit și împlinit sufletește.”

Desigur, există și reversul medaliei. Prietena mea, Meera Bhagati din India, a visat mereu la o viață în Statele Unite, dar nu s-a putut adapta niciodată pierderii profesiei de profesoară. A încercat fără succes să-și ofere serviciile ca meditator particular. În disperare de cauză, s-a angajat la Starbucks-ul din colțul străzii mele. Așa ne-am și cunoscut. Avea cel mai trist zâmbet pe care l-am văzut vreodată. După doi ani, s-a reîntors acasă și la profesia căreia îi era atât de dedicată. Mi-a scris la puțin timp și mi-a trimis o fotografie. Radia de fericire, zâmbea din toată inima.

Barbara Meyr, psiholog motivațional la Rehab Center din Santa Barbara, este de părere că talentul și vocația se află în strânsă legătură cu latura noastră emoțională. Este paradoxal faptul că în adâncul sufletului suntem conștienți de talentele de care dispunem, însă ne alegem cariere care nu au nimic în comun cu ele. De cele mai multe ori, motivele acestor alegeri țin strict de ordin material. Nu este

Cu puțină grijă acordată educației corecte,
generația tânără nu trebuie să renunțe la
vise de dragul unei cariere bine plătite.

neobișnuit să auzi un tânăr declarând că-și alege o meserie datorită faptului că se câștigă bine în branșa respectivă. Peste câțiva ani, spune Barbara Meyr, va cheltui marea majoritate a acelor bani la psiholog, încercând să scape de depresie. Așadar, de unde și cum începem să ne gândim la alegerea unei cariere, ori la reabilitare în cazul disponibilizării? Barbara Meyr ne sfătuiește să începem prin a considera o carieră vocațională. În acest caz, este important să răspundem la următoarele patru întrebări esențiale: • Care sunt talentele și calitățile pentru care am fost mereu lăudați? • Care sunt activitățile care ne fac plăcere? • Ce ne dorim să lăsăm în urma noastră? • Ce pregătire profesională este necesară pentru a ne desăvârși talentele?

Primele trei întrebări ne ajută să ne identificăm vocația, iar cea de-a patra ne oferă uneltele de care avem nevoie pentru a transforma visul în realitate. Este în regulă, spune doamna Meyr, dacă nu ținem cont de părerile părinților. Nu înseamnă că nu-i iubim ori respectăm dacă ne alegem profesia indiferent de preferințele lor, mai ales dacă din punctul lor de vedere cariera trebuie privită numai prin

prisma câștigului material și nu a satisfacției personale.

Craig Nathanson, autorul cărții *Cum să-ți refaci viața la patruzeci de ani alegând cariera potrivită*, și fondatorul unei clinici motivaționale din Petaluma, California, lansează un nou program social denumit *Recâștigarea Americii – vocație cu vocație*, care intenționează să ridice societatea și economia americană prin cultivarea și promovarea talentelor, prin încurajarea carierelor vocaționale, criticând înregimentarea individului în proverbiala *rat race*. Mai pe românește, mai lăsați-ne cu lozincile corporatiste și susțineți unicitatea.

În cartea sa, Craig Nathanson vine cu date concrete care arată clar necesitatea demarării unui nou program social. Conform studiilor efectuate de *Bureau of Labour Statistics*, numărul absolvenților de facultate a crescut cu 60% din 1992 până în 2011. Numai 30% dintre absolvenții de facultate profesează în meseria pentru care s-au pregătit, iar asta nu numai datorită faptului că oferta de angajare este redusă, ci și a pierderii interesului pentru o meserie aleasă din considerente greșite. America scoate ingineri, doctori și avocați pe bandă rulantă,

marea lor majoritate devenind mai apoi poștași, ospătari, barmani, ori casieri la supermarket. În 1992, existau 119.000 de ospătari cu studii superioare. Până în anul 2008, acest număr s-a dublat, ajungând la 318.000. La fel s-a întâmplat și în cazul casierilor. În 1992, 132.000 de casieri dețineau diplome de facultate, acel număr crescând la 365.000 până în anul 2008. Nathanson critică aspru declarația Președintelui Obama, conform căreia America are nevoie de mai mulți absolvenți de facultate, numind-o drept cea mai mare farsă.

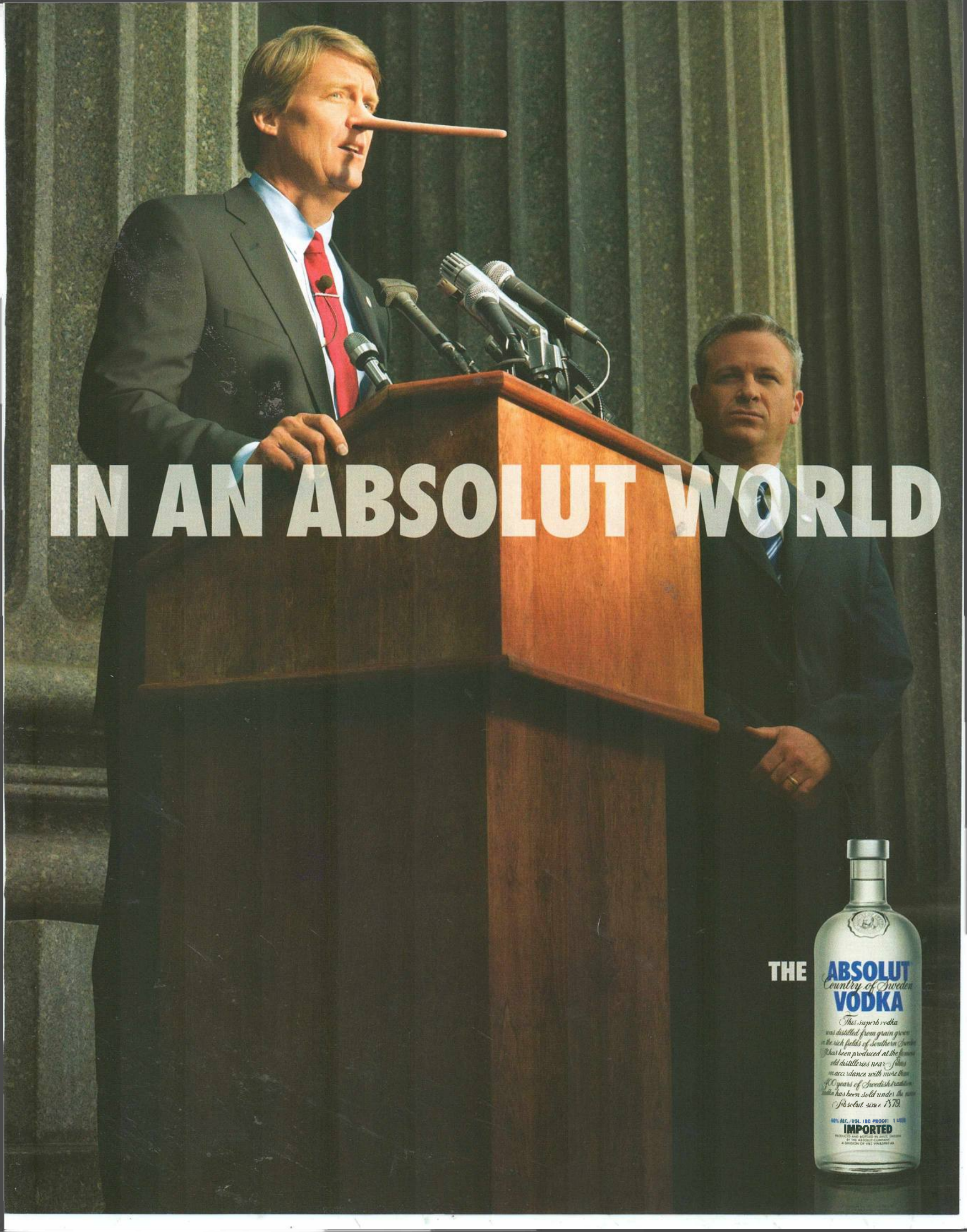
În extrem de apreciată sa carte, *Adevărata Educație*, Charles Murray ne destăinuie că numai un procent extrem de modest al absolvenților de facultate pot considera că au învățat ceva cu adevărat, datorită faptului că multora le-a lipsit disciplina, maturitatea și integritatea. Care este motivul principal pentru aceste lacune? Lipsa interesului. Lipsa vocației și a talentului pentru cariera abordată. De asemenea, Murray critică învățământul gimnazial și liceal pentru încărcarea minții elevului cu noțiuni și cunoștințe care nu-i vor folosi niciodată în viață. Matematica predată începând cu clasa a cincea și terminând cu ultima clasă de liceu este mult, mult prea dificilă. Mai degrabă, până în clasa a opta ar trebui pus accentul pe cultura generală, urmând ca apoi să se trieze și selecteze elevii în funcție de aptitudinile și talentele fiecăruia. Un jurnalist nu are nevoie de cunoștințele de matematică necesare unui arhitect, dar ar trebui ca toți oamenii să posede un minimum de bagaj de cultură generală. Măcar cât să știe unde se află pe hartă și să nu confunde inima cu ficatul. Lectura și arta ar trebui promovate mult mai mult, mai susține Murray.

Datorită numărului exagerat de mare de studenți, facultățile își alterează misiunea, reducând calitatea serviciilor oferite de către profesori. Odată cu aceasta, scad și standardele, mediocritatea fiind considerată tot mai mult drept acceptabilă. Astfel, se naște un nou mit de tip Potemkin, un amestec colorat de instituții de studii superioare care oferă un amestec la fel de colorat ce nu se mai poate numi nici „educație” și nici „superioară”. Extrapolând pe baza acestor mărturii, ajungem la concluzia că sistemul românesc de învățământ este la fel de deficitar. După cum susține academicianul Solomon Marcus, „Învățământul românesc este bolnav, noi toți suntem bolnavi, dar numai unul dintre bolnavi poate să fie terapeut.”

La fel ca americanii, ca să rămânem un popor și să nu devenim o populație, trebuie să înțelegem că fără o educație eficientă și un sistem corect de valori nu ne putem gândi cu optimism la viitor.

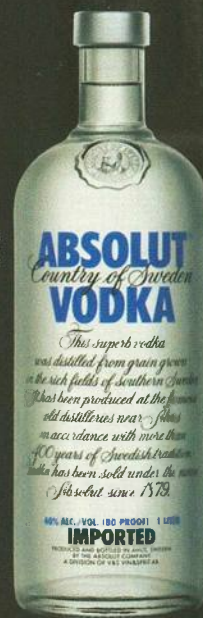

Dacă nu sunteți mulțumiți de cariera aleasă, aflați că nu sunteți singurii. Conform statisticilor pe 2011 efectuate de *US Census Bureau*, 55% dintre americani sunt nemulțumiți de munca lor. Și asta nu datorită câștigului material. Deținerea și dezvoltarea propriei afaceri este preceptul care se află la baza visului american. Cu toate acestea, 35% dintre cei intervievați fac parte din segmentul privat al societății. Așadar, nu este suficient să muncești pentru tine? Se pare că nu. Propria afacere nu te împlinește neapărat din toate punctele de vedere.

A man in a dark suit and red tie stands at a wooden podium, speaking into several microphones. He has a comically long, thin nose. Another man in a dark suit stands behind him to the right, looking on. The background consists of dark, vertical architectural elements.

IN AN ABSOLUT WORLD

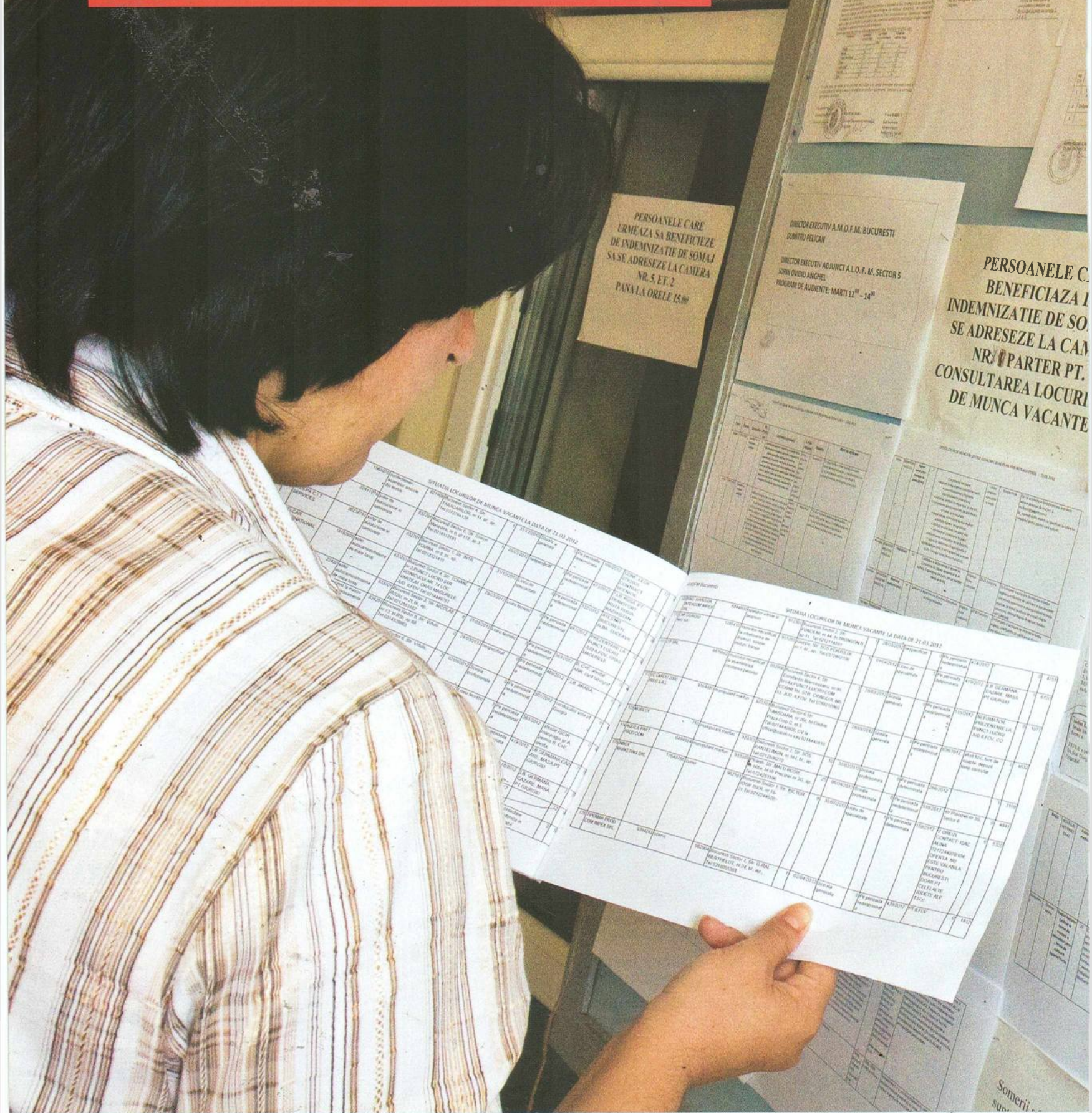
THE

DOSAR

Șomer pentru o zi

A fi șomer în România e întotdeauna problematic. Dar a juca acest rol – un ziarist incognito la agenția forței de muncă?

[illegible]

INFORMARE !!!

Conform Legii 76/2002 - privind sistemul asigurărilor pentru somaj și stimularea ocupării forței de muncă, modificată și completată va informăm următoarele:

Art. 10. - (1) Angajatorii au obligația de a plăti contribuțiile pentru ocuparea forței de muncă, contribuțiile pentru asigurările de somaj și contribuțiile pentru asigurările de muncă în municipiile București și Iași.

(2) E.

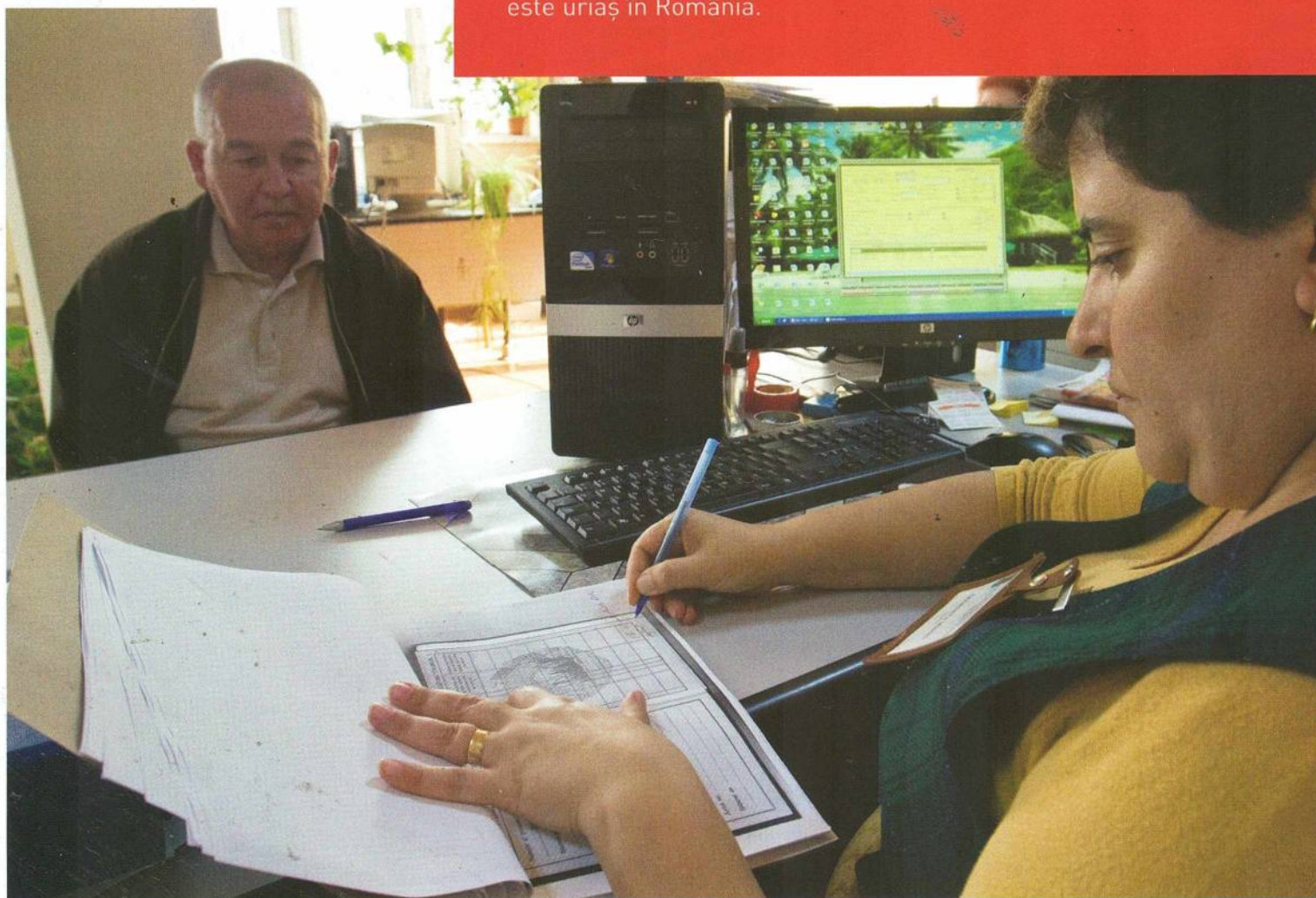
Birocrația prin lentilă

Am căutat pe *Google* cea mai apropiată agenție municipală pentru ocuparea forței de muncă din București. Adică zona cea mai familiară mie – îmi suna cunoscut bd. Timișoara, nu și străzi ca Pieptănari sau

Tăbăcarilor. Am nimerit la AMOFM sectorul 6, situat într-un complex comercial. La intrare, veșnicul steag roșu, galben și albastru, arborat într-o țevușcă, fluturând inimos. Că bătea vântul. Avizierul de la intrare îmi atrage atenția: cea mai recentă bursă a locurilor de muncă din București. Joburi, joburi, și nu prea. Dacă ar fi să ții cont de oferta locurilor de muncă din România, am fi un popor de muncitori în construcții, agenți imobiliari care să vândă ceea ce zidesc constructorii, și bucă-

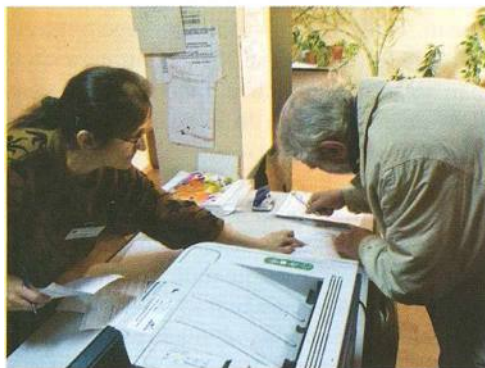
tari – ca pauză între. Povestea Meșterului Manole e prescurtată aici. Zidirea Anei e despre sacrificiul pe care trebuie să-l facă românii plecând în altă parte – afară. Mă aflu în fața sediului, a ușilor labirintice, copleșit sufletește în fața minotaurului birocratic. Odată intrat, alt arhetip al instituției mioritice: mirosul de gaz cu care a fost reîmprospătat gletul, al vopselei de pe pereți. Urc o scară în spirală. La etajul unu e sala de așteptare. Strângerea de inimă când ajungi pe mâna statului român.

Decalajul dintre pregătirea profesională și oferta de muncă este uriaș în România.

Și totuși, lucrurile sunt clare. Nimeni nu vine aici să viseze, doar să-și bage actele de șomaj, să le prelungească, pentru un curs de recalificare și, eventual, să consulte o listă cu joburi. Două femei puse pe flecăreală, în treninguri Nike, și vreo doi bărbați cu lanțuri de aur la gât. Cred că au venit împreună, vorbesc tare, l-au prins în discuție și pe bodyguard. Pe cine să apere omul acolo? Pe oameni de propriile temeri legate de ziua de mâine? Doar blazonul e de „firmă de bodyguard”, vișiniu. Un ecuson verde fosforescent îi atârna de gât, strepezind dinții în combinație cu vișiniul. Șapca și pantalonii sunt și ele din alt film. Un televizor plasmă, pe un perete. Un info chioșc. Și o mică rampă, pentru persoanele cu handicap. Și șomer, și handicapat. Cum ar fi? Mai e și un tv color cocoțat pe un vestiar. Câteva ghivece cu flori. Roșii. Mușcate. Una dintre femei îl întreabă pe bodyguard câte una, alta. Dialogul capătă accente intime, slujbașul sectorului 6 devine interesant pentru doamna guralivă, care îl întreabă câți ani are. Bodyguardul răspunde sigur pe sine, cu un zâmbet subînțeles. În jur vreo 4-5 uși. Fiecare cu mușterii săi. Șomeri pe căprării: începători, cu antecedente. Pe care ușă să intru? Hai, la nimereală. Bat la cea mai apropiată. Nici un răspuns, așa că îmi fac curaj și dau buzna. Un birou tipic, birouri, vestiare, dosare. O clipă, cele două doamne dinăuntru nu mă bagă în seamă. Clasic. Deschid gura și întreb dacă pot să întreb ceva. Și reacția e tot clasică: „N-avem birou de informații! Hai, spuneți odată”, preia una dintre doamne. Îmi cer scuze și explic rapid problema. Sunt student în București și caut un loc de muncă. Ar fi bun un part-time, sau un curs de recalificare. „Ce studiați?” Ăă, teatru. Sunt student la Universitatea Națională de Teatru și Cinematografie București – supralicitez eu. Doamna din fața mea nu mai zice nimic, mă privește, clipește des. Viața e scumpă și taxele tot mai mari, continui. Stau la cămin, că nu sunt din București. „Se cunoaște!” – intervine în discuție cealaltă doamnă, fără să ridice privirea, fiind ocupată, chipurile, să completeze niște hârtii. „Asta schimbă cu totul situația!” – intervine prima. „Noi ne ocupăm doar de cetățenii sectorului 6, de cei din București. Viză de flotant aveți?” N-am. Nasol, aflu eu... Practic, locuiesc ilegal în Capitală. Vorba aia, până la Dumnezeu o să mă mănânce poliția. „Momentan, tot ceea ce putem să facem noi este să vă punem la dispoziție un dosar cu locurile de muncă vacante. Uitați-vă, dacă găsiți ceva...” Dau să plec, dar aud un „ăăă” scurt în spate. Mă întorc. „Să nu cumva să plecați cu dosarul, să-l aduceți înapoi”, îmi zâmbeste interlocutoarea mea, iar eu zic: A, sigur că nu!, și mă gândesc că un șomer nu e un șomer pe bune dacă n-are și o moacă de tâmpit. Dacă asistența nu funcționează complet. Revin în purgatoriul sălii de așteptare.

La agenția de ocupare a forței de muncă – între speranță și așteptare

Stau și răsfoiesc dosarul cu joburi, dar rămân la suprafață. Nu-mi trezește interesul nici o slujbă. Am deja una, sunt la adăpost. Și dacă n-aș avea? Nu reușesc să mă pun cu totul în acest rol, n-am de unde să încasez toate grijele care se țin în jurul acestei frici sociale. Sunt și flecărelile din fundal. Femeia de dinainte continuă să flirteze cu bodyguardul fără nici o grijă. Nici un stres legat de ziua de mâine. Cum să vin eu să așez lucrurile doar pentru că așa cred că trebuie? Haideți, doamnă, puțin dramatism, puțin pasiune, ce naiba, doar v-ați pierdut slujba, n-aveți ce le pune pe masă copiilor! Însă la oficiul forțelor de muncă nu găsesc răbufniri și puseuri. Căderile existențiale și depresiile se rezolvă la psiholog. Calculul și aranjamentele sociale dictează aici conștiințele, iar femeia guralivă, această defavorizată care supralicitează luxul, se reorientează, glumind cu bodyguardul: „N-aveți nevoie de o... nevastă?” Social și matrimonial în aceeași oală la AMOFM. Așa or fi plecat și româncele noastre peste granițe, dintr-o criză a locurilor de muncă. Continui însă să dau meticolos pagină cu pagină, urmărind zecile de joburi ca un client care tot schimbă haine într-o cabină de probă. Bucătar? Agent imobiliar? Poate bibliotecar? Între timp, femeia cu gura mare a plecat, și odată cu ea toată gașca. Dacă femeia nu avea nici o treabă, dacă era și ea incognito? Sau a venit pentru distracție? Să-i țină de urât bodyguardului? Am rămas singur cu bodyguardul cu vesta vișinie. La ce să-i folosească bastonul de la chingă, spray-ul paralizant? E singur, fără șomeriiăștia fiecare cu problema lui timpul va trece mai greu. E și așa un fel de a șoma. Se duce la tv-ul deschis pe un post de știri și crește volumul. Nimic nou în patria numită România, în timp ce se îndreaptă spre fereastră. Aruncă o privire afară, aranjează un pic ghiveciul cu mușcate. Îl întreb cât e ceasul. „13.37”. Mai e până la ora 16.00, când se termină programul la AMOFM București sector 6. „Nu prea mai e lume de-acum”. Când vin cei mai mulți șomeri la agenție? „Miercuri, când se centralizează datele, cele mai noi locuri de muncă”. E greu cu munca în țara asta, arunc eu. „E greu...” Eu sunt student, dar caut un loc de muncă că am nevoie de bani. Oare o să găsesc aici? Măcar un part-time. „Un part-time e bun pentru tine. E mai important să-ți termini studiile. Au venit unii ca tine, au găsit aici joburi bune și au renunțat la facultate de dragul banilor. Păcat...” Îi înțeleg, nu prea faci mare brânză cu facultatea în țara asta. Bodyguardul zâmbeste: „Eu sunt inginer la bază, și uite unde am ajuns...” Aveți dreptate, recunosc eu și spun că o să-mi caut un part-time, că nu renunț la facultate. Măcar o să fac ceea ce-mi place. Sau măcar pot spera până termin facultatea, că după aia... știți cum e cu locurile de muncă în România...

Mulți șomeri își pun nădejdea în cursurile de calificare și recalificare profesională organizate de Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă (ANOFM). Se pare, însă, că iar învățăm degeaba, pentru că nici măcar aceste cursuri nu sunt adaptate cererii de pe piața forței de muncă. Doar 32% dintre absolvenții lor și-au redobândit statutul de persoană ocupată.

text Liliana Petruș
foto Octavian Tibăr

Recalificare aiurea... în tramvai

Iulian Udrea, din București, are 44 de ani și o grămadă de școli absolvite care nu-i folosesc la nimic: liceul, școala profesională de lăcătuș-mecanic, cursul de mecanic de locomotivă, atestat de administrator de imobile, tehnician în industria hotelieră. În 2010, când a fost disponibilizat, și-a zis că, lasă, nu-i sfârșitul lumii. Întâmplător, e genul de om care se reinventează, o ia mereu de la capăt, se adaptează din mers. Zis și făcut, hai la Agenția de forță de muncă din sectorul șase. Vezi să nu-l îndrume cineva, să-i ofere un sfat, o soluție! „Un an de zile m-am zbatut, singur, să găsesc

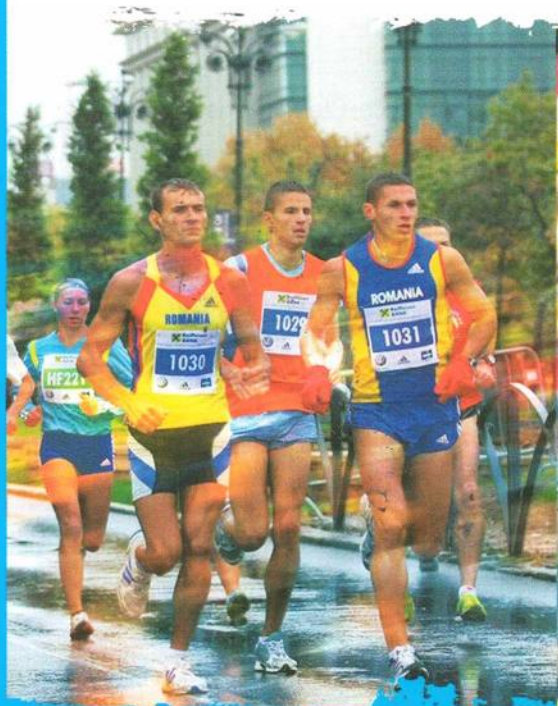
un curs, n-am primit nici o consiliere, deși e obligația lor, dacă nu ești înscris nu-ți mai dau indemnizația de șomaj, ieși din sistem. În fine, cu chiu, cu vai, am găsit un curs de turism. Toate bune și frumoase, vreo opt luni pierdute din viața mea. Nimeni nu mi-a spus că în acest domeniu nu se angajează persoane de 44 de ani, ci în jur de 25 de ani. N-am plătit, școala e pe fonduri europene, dar am pierdut timpul de pomană. Oare e normal să cheltuești banii comunitari cu oameni pe care nu-i poți folosi? Nu există o situație clară a pieței muncii, ți se recomandă cursuri aiurea, doar ca să iasă la număr și să dea bine în statistici. Eu sunt *open-mind*, n-am probleme de adaptare, dar trebuie, totuși, să am la ce să mă adaptez”.

Iulian Udrea are doi copii și o soție care

lucrează în învățământ, cu un salariu lunar de 490 de lei. Așa că a fost obligat să apeleze la *pile, cunoștințe, relații* și să accepte un loc de muncă sub calificările lui, respectiv controlor RATB. N-are o problemă nici cu asta, dar, totuși, nu se aștepta să fie un job chiar atât de dificil: „Eu sunt genul care se implică, vreau să dau valoare și profesiei de acum, nu vreau să fiu încă un controlor și atât, aș vrea să conștientizez călătorii că bilețul înseamnă civilizație și îmbunătățirea condițiilor de transport. Și, în schimb, sunt privit, de multe ori, cu dispreț, sunt jignit și amenințat. Am început să cunosc Bucureștiul după traseele pe care le controlez. Ruta Romană-Băneasa, de pildă, e a tipului de clasă medie, spre sus, omul școlit, dar foarte arogant, sfidător. Într-o zi, un avocat căruia i-am cerut politicos bilețul ne-a spus: *Auziți, bă, puturoșilor, voi la muncă nu știți să vă duceți?* Pe ruta Obor-Fundeni sunt oameni amărâți, cu probleme, genul *auzi, șefu', sunt șomer, îmi caut de muncă, de unde bileț?* Fiecare călător se duce sau vine de la un bolnav de cancer, unii mint, desigur, alții nu. Ce să fac, asta-i meseria! Încerc să-i accept și să-i înțeleg pe toți. Nu mi-aș fi dorit să trăiesc vremurile astea, am și eu niște principii, niște valori... Dar, deocamdată, e mai important să am un loc de muncă!”.

„Trăim într-o societate a oamenilor cu cinci facultăți, masterate și doctorate, dar care nu se pricep la mai nimic. Eu am preferat să fiu un tip tehnic, pragmatic, să știu să fac niște lucruri. Dar uite că nici așa nu-i bine!”

www.bucuresti21km.ro
www.bucharest21km.com

www.bucuresti-maraton.ro
www.bucharest-marathon.com

ORGANIZATOR

SPONSOR TECHNIC

PARTENERI OFICIALI

Administrația Lucrui Publici
 Agrement București

HOSPICE CASA SPERANTEI
 IN SPIRITUL INGLURIRII PALIATIVE

MYSTERY & THRILLER FESTIVAL

Books & Movies

18-24 iunie 2012 – Cetatea Râșnov
 a doua ediție a

Mystery & Thriller Festival

Organizatori: Primăria Râșnov și Asociația Mioritics

Producător:

Parteneri:

Pentru înscrieri la **Crime Fiction Workshops**
www.crimefest.ro

UNIUNEA EUROPEANĂ

MINISTERUL MUNCII
 FAMILIEI ȘI PROTECȚIEI SOCIALE
 AMPOSDRU

FONDUL SOCIAL EUROPEAN
 POS DRU
 2007 - 2013

INSTRUMENTE STRUCTURALE
 2007 - 2013

MINISTERUL
 EDUCAȚIEI
 CERCETĂRII
 TINERETULUI
 ȘI SPORTULUI
 OIPOS DRU

Universitatea de Științe
 Agronomice și Medicină
 Veterinară București

Investește în oameni!

Fondul Social European

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial pentru Dezvoltarea Resurselor Umane 2007 - 2013

Axa prioritară: nr. 1 „Educația și formarea profesională în sprijinul creșterii economice și dezvoltării societății bazate pe cunoaștere”

Domeniul major de intervenție: 1.5 „Programe doctorale și post-doctorale în sprijinul cercetării”

Titlul proiectului: “Burse doctorale pentru creșterea calității formării tinerilor cercetători în domeniul agronomic și al medicinei veterinare”

Cod Contract: POSDRU/88/1.5/S/52614

Beneficiar: Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară - București

Burse doctorale la USAMV din București

În Universitatea de Științe Agronomice din București se derulează proiectul de burse doctorale “Burse doctorale pentru creșterea calității formării tinerilor cercetători în domeniul agronomic și al medicinei veterinare” Cod Contract: OIPOS DRU/88/1.5/S/52614, proiect cofinanțat din Fondul Social European prin POSDRU 2007-2013. Beneficiarii acestui proiect sunt doctoranzi din domeniile de doctorat agronomie, zootehnie, horticultură și medicină veterinară, care și-au început pregătirea doctorală la 1 octombrie 2009. Obiectivul general al proiectului îl reprezintă susținerea financiară a doctoranzilor pe o perioadă de 36 de luni, creșterea calității formării și dezvoltării competențelor științifice ale acestora în domeniile de doctorat menționate. Până în prezent, șapte doctoranzi din grupul țintă au realizat mobilități interne la partenerul național și șapte doctoranzi își derulează mobilitățile externe la partenerul transnațional.

Piața muncii din România are o mare nevoie de profesioniști în diverse domenii. Angajatorii, însă, se plâng că nu-i găsesc nici printre absolvenții de școli profesionale, nici printre cei cu diplomă universitară. Numărul absolvenților de facultate a crescut în ultimii ani, fiindcă universitățile de stat și-au dublat numărul locurilor, iar universitățile particulare scot studenți pe bandă rulantă.

text Alice-Claudia Gherman
foto Agerpres

Ilie Șerbănescu: „Învățământul românesc e un păduche”

Ne-am adresat economistului Ilie Șerbănescu pentru a vedea dacă perspectiva sumbră asupra necorelării dintre pregătirea școlară și necesarul de profesioniști de pe piața muncii este reală sau aparentă și cât de gravă este situația din acest domeniu.

„Nu am studiat atât de mult problema corelării sau necorelării școlarizării cu nevoile reale ale angajatorilor încât să mă consider un expert în acest domeniu, dar chiar și la o simplă privire asupra acestui aspect al pieței muncii constat că în momentul de față nu există o corelare între cerințele pieței muncii și ceea ce pregătesc școlile românești. Și nu mă refer numai la universități, aceasta e doar o fațetă a problemei, ceea ce este mai grav e că în România nu mai avem meserii, în general. În trecut, țara

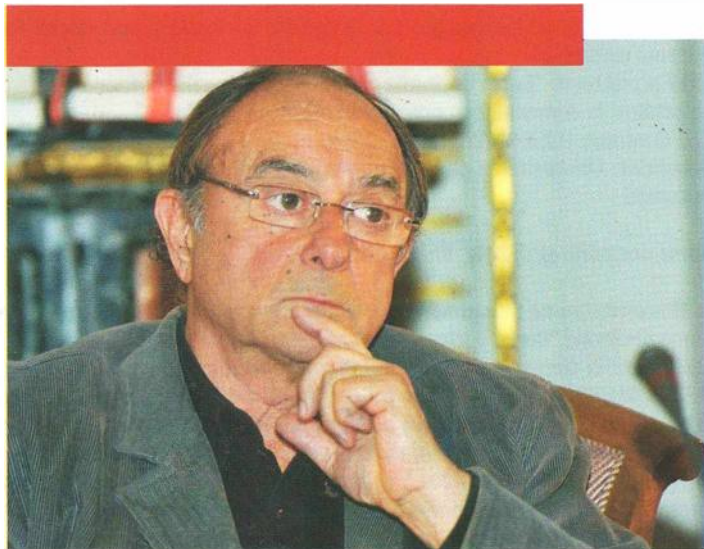
asta avea o structură de meserii calată pe tipul de economie practică în acele vremuri, abandonarea acestui tip de economie – economia de tip comunist (n.r.) – a dus la abandonarea corelării noilor necesități din piață cu ceea ce pregătește școala românească, în ansamblu. Învățământul de toate gradele s-a acomodat greu la noul tip de economie spre care s-a îndreptat România, după 1989, sau nu s-a acomodat deloc. De aici rezultă această discrepanță. Nu mai avem sudori, muncitori în diferite domenii, nu mai avem mineri. Da, nu mai avem mineri, dacă se descoperă, prin cine știe ce minune, acum în România, un filon de cărbune, nu poate fi dezvoltat cum trebuie domeniul fiindcă nu mai avem mineri. Nu mai avem petroliști! De ce am mai avea nevoie? Ce a creat România în ultimii ani? Bănci și bodyguarzi. Pe ici, pe colo comercianți, unii cu har, alții fără, dovadă că au dat faliment. Ca să existe o corelare a necesităților de pe piața muncii cu școla-

rizarea ar trebui să avem un program național care să facă acest lucru. Națiunea nu poate exista fără acest plan, iar el nu există!

Avem prea mulți șomeri cu diplomă? Ei sunt efectul colateral al lipsei unui plan național, unui program de promovare.

România în acest moment nu vrea nimic. Nu are nici o strategie. A! Spunem că avem o strategie de privatizare? Păi, s-a cam terminat cu privatizările, poate doar sufletul să ni-l privatizăm, deși am impresia că și pe acesta l-am privatizat deja. Toată această privatizare e o bășică răsuflată. Nu ai cum să vrei corelare a școlii cu munca, dacă nu știi ce vrei să dezvolti. Mă întreb: mai avem nevoie de atâția economiști, pregătiți de numeroasele facultăți de stat și particulare? Avem nevoie de atâția absolvenți de drept care sunt cu toții consultanți juridici? România nu mai există ca stat. Cine sunt angajatorii în România? Niște companii străine, cum e *Dacia*, care poate spune la anul precum *Nokia* că-și ia jucăriile și pleacă! Statului i-am cântat prohodul! Statul nu mai are pârgurile pentru a crea strategii care să vizeze învățământul. Învățământul românesc e un păduche care, dacă mai găsește păr trăiește, dacă nu mai găsește păr moare.

România e o țară care nu mai aparține românilor. La noi angajatorii, mulți dintre ei străini, nu vor face niciodată contracte ca în SUA cu școlile pentru a-și recruta din școală viitorii angajați. Angajatorii vor apela la *Harvard*, *Princeton* din SUA că acolo sunt absolvenți serioși, acolo există bănci serioase. Cei care sunt angajatori aici au preluat țara, dar nu și administrarea ei, care a rămas în mâna statului român rămas fără pârgurile de control. De aici disfuncționalitățile. Trebuie spus adevărul: vom merge din ce în ce mai prost. Țara nu mai aparține românilor.

„Trebuie să fii bou (ca stat) să mai școlarizezi serios, fără să ai pârgurile de a-i aduce pe profesioniști în țara ta, când ei pleacă la alții.”

(Ilie Șerbănescu)

În loc de încheiere, printre mii și mii de cifre, critici și păreri, ar trebui să avem câteva concluzii. Cam greu. Viitorul sună... Nu prea sună deloc. Mai privesc în stânga, în dreapta, în jos, în sus... Și ce văd?

Pornind spre viitor, în zbor

Pentru băieți e întotdeauna mai ușor. Se mai găsește ceva de construit pe undeva...

Mi-a cam crescut barba prin țări străine – de, sunt cam scumpi frizerii în nordul Europei, acolo unde satisfacția cetățeanului e maximă, vremea e cam noroasă și șomajul destul de mic –, așadar îl anunț pe al meu, cel din România – nu știu dacă ar trebui să-i spun stilist sau altfel mai pompos – să-mi rezerve un *appointment*. Mihai, tipul la care mă tund de vreo șapte sau opt ani are mușchi proeminenți pe brațe, bogat tatuati, butonează un smartphone, e tătic de fată și un mare cititor de SF. Îmi rezerv cam o oră și jumătate pentru păr și barbă și asta nu pentru că operațiunile în sine ar dura atât, ci pentru că de fiecare dată când ne vedem facem câte o analiză social-politică a ultimelor săptămâni, extrapolăm cu vreun roman fantasy nou apărut prin țări occidentale, comentăm scenariul și imaginea unui film de Oscar, mai băgăm un pic de psihologie și un pic de filosofie și... cam asta-i. L-am întrebat odată pe Mihai, acum vreo câțiva ani, de unde are atâtea informații despre atâtea lucruri. El mi-a răspuns: citesc mult și oricum mi-au trebuit multe pentru examene. Așa am aflat că a terminat psihologia și face un master în sociologie.

– Pentru ce? – am insistat. Crezi că găsești ceva de lucru în domeniu?

– Nici pomeneală. Îmi place.

– Păi, nu te-ai gândit să renunți la frizerie? Cu atâtea școală...

– Nu merită. Aici câștig foarte bine. Am

clienții mei. De ce să dau un loc bun?... Poate îmi fac salonul meu cândva. Când o să am bani.

– Și facultatea?

– Păi, ce-i cu ea? Am făcut-o de plăcere. Sau, poate, cine știe, o să-mi folosească la un moment dat.

Tac și îl las să-și facă treaba. În bâzâitul mașinii de tuns mă gândesc că am cam depășit jumătatea vieții și, dacă simt că e nevoie, acum ar fi timpul pentru o schimbare. Un doctorat, o facultate nouă? Nu se știe niciodată. Dar nu prea știu încotro!

Și totuși nu asta e principala mea grijă. Deloc. Fiica mea se zbate prin clasele primare. Nu-i place istoria pentru că are prea multe date și învățătoarea o pune să le învețe pe dinafară. (Nu mai sunt dascăli de altădată care ne povesteau Rovinele ca pe un film!) Citește cât de cât, cu matematica și româna e ok, merge la cor și la karate, cântă la pian și vrea o chitară, pictează și se distrează cu origami. Cam multe. E cam obosită. Nu o forțeză nimeni. Sunt doar plăcerile și pasiunile ei. Dar ar trebui să mă gândesc deja la un liceu, poate chiar la o facultate... În afară, cu ce bani? În țară, cu ce profesori? Greu de ajuns la o concluzie! Mai am un pic de timp, dar nu prea mult. În reforma învățământului tot continuă. Cam ca drumul spre comunism din anii pe care, chiar dacă aș vrea, nu-i pot uita. Mai țineți minte cum era bancul ăla cu România pe drumuri? Cam așa suntem și acum. Of, of...

Târziu spre seară când o duc acasă, îmi zice din spate, din mașină:

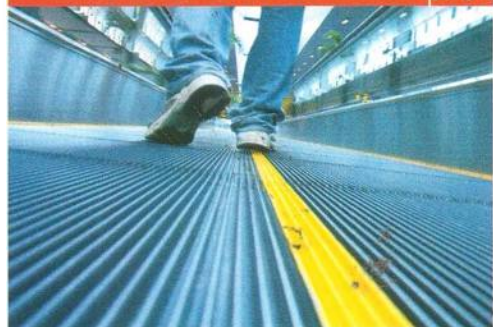
– Tati, pot să fiu karateka, scriitoare și cântăreață în același timp?

Nu știu ce să-i răspund.

DOSAR

De la educație la
ocupație

p. 04

- Una învățăm,
alta muncim 06
- Slujbă, carieră
sau vocație? 12
- Șomer pentru o zi 16
- Recalificare aiurea...
în tramvai 20
- Ilie Șerbănescu:
„Învățământul românesc
e un păduche” 22
- Pornind spre viitor,
în zbor 23

ZOOM

p. 28

Surse de energie
pentru România

PEOPLE

p. 48

**Claudiu
Bleonț:**
„Da, sunt
mare. Și sunt
nimeni!”

CULTURĂ

p. 58

Despre
Mott cu
DOI de t

FLACĂRA Nr. 4
aprilie 2012

DOSAR

- De la educație la ocupație 04
- Una învățăm, alta muncim 06
- Slujbă, carieră sau vocație? 12
- Șomer pentru o zi 16
- Recalificare aiurea... în tramvai 20
- Ilie Șerbănescu: „Învățământul românesc
e un păduche” 22
- Pornind spre viitor, în zbor 23

ZOOM

- Surse de energie pentru România 28
- Jurnalist, complement 34
- Constantin Bellu: „Concursurile de talent, o
farsă bine executată” 37
- Europenii din sumo 40
- Sub lupă: alergiile 44
- De la „Lacrima lui Ovidiu”
la lacrima lui Putin 46

PEOPLE

- Claudiu Bleonț:
„Da, sunt mare. Și sunt nimeni!” 48
- Luana Ibaka – forță, grație și stil 54

CULTURĂ

- Despre Mott cu DOI de t 58
- Film 62
- Teatru 64
- Cărți proaste, de ieri și de azi 66
- Roxana Farca: „Lumea mare e mică...” 68

BUSINESS

- Știri de pe un colț de bancă 70

LIFESTYLE

- Auto 72
- Turism 74
- Gadgets 76
- Barca te invită la preparate Raw Vegan 78
- Food & drink 79

DIVERTISMENT

- 82

foto coperta 1: Dreamstime

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat
Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în con-
formitate cu Standardele Internaționale de Audit.
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență,
conform Studiului Național de Audiență FOCUS,
măsurate în perioada ian. 2010 – ian. 2011

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro
REDACTOR-ŞEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR
Radu Pocovnicu
radu.pocovnicu@revistaflacara.ro

EDITORI
Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro,
Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya,
Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit,
Steluța Năstase, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tîbăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tîbăr
laura.tibar@revistaflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Bardan

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la Oficiul
Registrului Comerțului București sub nr.
J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 Cod Unic de
Înregistrare RO1582276 S.C. PUBLICAȚIILE
FLACĂRA S.A. este membru al Biroului
Român de Audit al Tirajelor – BRAT

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

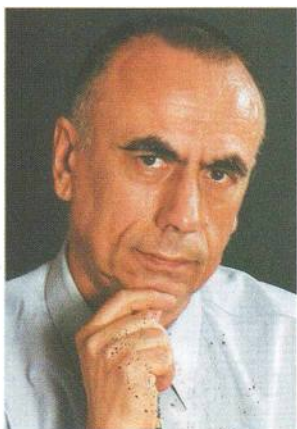
DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.angel@publicatiileflacara.ro

PUBLIC RELATIONS SPECIALIST: Monica Ramirez
ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE – Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro
SECRETARIAT: Anca Velu
Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44
Fax: 021.317.91.43

E-mail: office@publicatiileflacara.ro
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,
Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,
Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,
Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

În 1862 apărea o carte în două volume, „Mistere din București” de I.M. Bujoreanu, un roman considerat a fi prima narațiune românească de factură polițistă.

După 150 de ani

În paginile sale era prezentată o societate care trăia încă sub influența turcească (eliberarea deplină de sub tutela otomană avea să se petreacă după 1877), dar avea pronunțate aspirații occidentale.

Acest roman, pe care doar specialiștii îl mai citesc, merită totuși să rămână în istoria literaturii române și să fie readus la cunoștința publicului larg (în curând va reapărea la *Crime Scene Publishing*) deoarece are o acțiune palpitantă, răsturnări fulgerătoare de situație, eroi reprezentativi pentru lumea de atunci – miniștri corupți, judecători fără principii morale, polițiști avizi de câștiguri oneroase, îmbogățiți peste noapte prin diverse tertipuri, bătauși, asasini profesioniști, hoți, aventurieri, paraziți, impostori, escroci, șmecherași. Evident, ei manipulează marea masă a naivilor lipsiți de relații, fără putere, zbatându-se uneori într-o sărăcie lucie.

Realizarea lui I.M. Bujoreanu e mai degrabă un thriller *avant la lettre*, ingenios construit, cu o mare inventivitate epică.

Apărut în urmă cu 150 de ani, *Mistere din București* rămâne ca o dovadă a tradiției romanului polițist românesc. Totodată, este și un document unic al unei epoci ale cărei rănduiri explică multe dintre alcătuirile lumii contemporane. Așa cum spunea cineva, „Cartea ar trebui să fie o lectură obligatorie pentru toți românii, ca să înțeleagă că, din păcate, ceea ce suntem azi am fost dintotdeauna... Și, vai, vom tot fi... Și mai este și un minunat manual de istorie a poporului român și o oglindă a lui, fie că se privește în ea din trăsura de pe o uliță gloduroasă, fie din cel mai tare automobil, sau din fața computerului...”

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra Românie”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Alexandru Coman
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Ramona Elena
Constantinescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:

office@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

ȘEF DEPARTAMENT DISTRIBUȚIE:

Nicoleta Predescu

Distribuție: (021.317.91.37):

Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stoian

ADMINISTRATIV:

Constantin Balica, Cristian Viorel Radu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea
juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în
cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea
juridică le aparține.

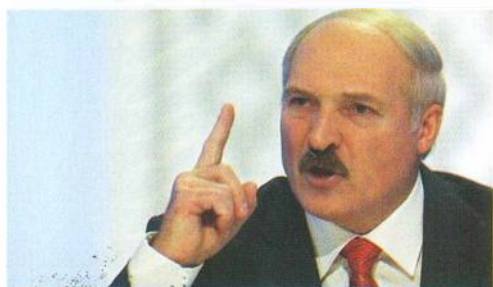
ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Ballantines®
Ballantines®
Ballantines®

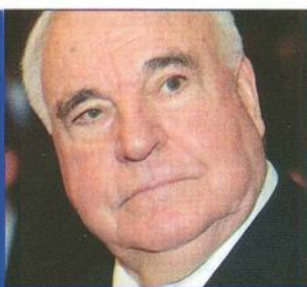
Supărări reciproce

Aproape pe neobservate (oricum în afara atenției presei românești, care are probleme mult mai importante) s-a declanșat un război rece între UE și Belarus. Din cauza repetatelor încălcări ale drepturilor omului, UE a alcătuit o „listă neagră” a oficialilor din Belarus care n-au ce căuta prin Europa. În replică, Minskul președintelui Alexander Lukașenko (foto) a interzis și el dreptul de intrare în țară (că și mureau s-o facă!) a oficialilor europeni care au impus sancțiunile. În plus, și-a retras ambasadorii de la Bruxelles și Varșovia, decizie catalogată de președintele Parlamentului European drept un act de ostilitate. Urmarea a fost logică: țările UE au început să-și recheme diplomații din Belarus. Oare cine pierde mai mult din jocul ăsta?

Afacerea despăgubirilor

22 de ani nu ne-au ajuns ca să punem cât de cât ordine în retrocedarea averilor furate de statul comunist – acțiune care în alte țări din Est a durat câțiva ani și s-a încheiat de mult. După ce s-a rezolvat, cât de cât, cu proprietățile care se puteau restitui în natură, a urmat epoca despăgubirilor în bani. Cum merg lucrurile e limpede dintr-un mic detaliu: în fața Agenției Naționale pentru Restituirea Proprietăților (ANRP) staționează permanent o dubă pe care scrie „Cumpăr dosare pentru despăgubiri”... În fine, la un audit intern au fost descoperite nereguli atât de grave încât Guvernul a cerut suspendarea pe șase luni a emiterii titlurilor de despăgubire, iar premierul Mihail Răzvan Ungureanu (foto) a sesizat Parchetul. Din câte se pare, în 80% din dosare nu au fost atașate certificatele care să ateste calitatea de moștenitor!

Punctul pe i

Cu Tratat sau fără Tratat? Cu UE sau fără UE? Cu euro sau fără euro? În fața valului de euroscepticism, în care se formulează cele mai negre scenarii, venise vremea să se audă o voce de indiscutabilă autoritate. Ea aparține unui om care nu mai ieșise de mult în public, fostul cancelar Helmut Kohl, care a explicat sec: „Moneda euro a fost creată pentru a preveni un nou război în Europa. Răspunsul la întrebarea «De ce euro?» este: Pacea”. „Spiritele rele din trecut nu au fost înlăturate și se pot reîntoarce în orice moment. Acest lucru înseamnă că Europa rămâne o chestiune de război și pace, iar dorința de pace rămâne forța care trebuie să conducă din spate integrarea europeană”, a mai spus artizanul reunificării Germaniei.

Un președinte judecător

În sfârșit! După doi ani de interimat și criză politică, Republica Moldova are un președinte ales. Lunga așteptare a fost provocată de legislație – șeful statului fiind ales de Parlament – în condițiile unui echilibru politic care nu putea asigura câștigul niciuneia dintre părți. Nicolae Timofti a fost votat de 62 de deputați, cu unul mai mult decât minimul necesar. Candidatura sa a fost susținută de liderii alianței aflată la putere: Vlad Filat, Mihai Ghimpu și Marian Lupu. Timofti are 63 de ani și era președintele Consiliului Superior al Magistraturii, dar și al Asociației Judecătorilor din Republica Moldova. Judecător din 1976, fost președinte al Curții de Apel, destituit în 2001.

Descărcări criminale

Am reușit să luăm de la americani ce-au ei mai rău: un dobitoc întră într-o instituție și ucide oameni la întâmplare pentru că e supărat el pe lume. Un angajat al MAI (!), Gheorghe Vlădan, și-a omorât soția și o altă femeie, rănind încă șase persoane, într-un coafor din zona bucureșteană Dorobanți-Perla. Motivul: era în divorț și era gelos. Culmea nesimțirii, după începutul anchetei a cerut punerea în libertate pe motiv că arma i s-a descărcat din greșală (de opt ori!) și oricum nu-și mai aduce aminte nimic. Întrucât avea antecedente care nu fuseseră luate în serios, mai mulți polițiști sunt cercetați pentru neglijență, iar șeful Poliției Capitalei, Viorel Vasile, a plătit cu postul drama petrecută.

Ce zi frumoasă!

Nu numai Republica Moldova are un nou președinte, ci și Germania. Și ce președinte! Fostul pastor Joachim Gauck (72 de ani), activist pentru drepturi cetățenești în fosta RDG, fondator al mișcării de opoziție anti-comunistă Noul Forum și ulterior primul conducător al arhivelor STASI, în cadrul Institutului care – pe bună dreptate – este asociat automat cu numele lui. A mai candidat în 2010 și, deși a pierdut, presa l-a numit „președintele inimilor”, ceea ce ne permite o analogie cu „președintele moral al românilor”, Corneliu Coposu. Primele cuvinte ale lui Gauck, după alegere, au fost: „Ce zi frumoasă!” În spiritul fostei ocupații a lui Gauck, pe internet a apărut vestea bună: „Habemus praesidentem”.

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă FLACĂRA

Ofertă specială

NUMAI 80 lei

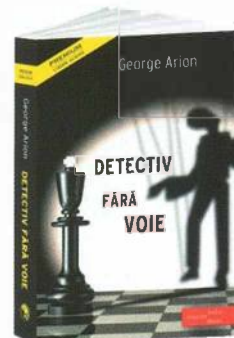
Număr apariții	Cost abonament
10	80 lei
5	40 lei

- Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.
- În prețul abonamentului intră atât revista cât și cartea din colecția Crime Scene, corespunzătoare ediției.
- La abonamentul pe un an se oferă ca **bonus** un pachet special: **două cărți din colecția Crime Scene** (la alegere dintre cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură

PRIMII ZECE ABONAȚI
primesc romanul
"DETECTIV FĂRĂ
VOIE",
de GEORGE ARION,
cel mai bun autor român
al genului.
Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing
FLACĂRA t...
TRITONIC

FLACĂRA

TALON de ABONARE

FL. 4/12

Număr apariții: începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat postal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: ABONAMENT. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)

Pentru România: expediție poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.

Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/21/224.60.53, persoană de contact Camelia Neagu

e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

un imprint al grupurilor **FLACĂRA** și

t...
TRITONIC

crime scene

- CS 1 - Zâmbet ucigaș - Lisa Sattoline - 5 lei
- CS 2 - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
- CS 3 - Filiera grecească - B. Hirb - 5 lei
- CS 4 - Crima zen - Oliver Bottini - 5 lei
- CS 5 - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
- CS 6 - Sunetele morții - Alex Mihalea - 5 lei
- CS 7 - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
- CS 8 - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
- CS 9 - Căinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
- CS 10 - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
- CS 11 - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - 5 lei
- CS 12 - 3 cu ghinion - Emil Simionescu - 5 lei
- CS 13 - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 14 - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
- CS 15 - Indicii anatomice - Oana Stoica Mujea - 15 lei
- CS 16 - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 17 - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 18 - Plăceri nevinovate - VT Morogan - 15 lei
- CS 19 - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
- CS 20 - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 21 - Cameleonul - George Arion - 5 lei
- CS 22 - Pactul roșu - Olivier Descosse - 20 lei
- CS 23 - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
- CS 24 - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Mujea - 5 lei
- CS 25 - Strada șobolanilor - François Forestier - 5 lei
- CS 26 - Hoții de timp - Ivona Boitan - 5 lei
- CS 27 - Almost Blue - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 28 - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 29 - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei
- CS 30 - Greuceanu, roman (cu un) polițist - Stelian Țurlea - 5 lei
- CS 31 - Crima de la jubileu - Lucia Verona - 5 lei
- CS 32 - Legea celor patru justițieri - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 33 - Necuratul din Colga - George Arion - 15 lei
- CS 34 - Pasiuni primejdioase - VT Morogan - 20 lei
- CS 35 - Criminali în paralel - Denis Georgescu - 20 lei
- CS 36 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.1) - 5 lei
- CS 37 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.2) - 5 lei

- CS 38 - Identități secrete (I) - Monica Ramirez - 5 lei
- CS 39 - Igluuri în deșert - Dan Scroggins - 5 lei
- CS 40 - A 4-a țintă - Emil Simionescu - 5 lei
- CS 41 - Identități secrete II - Monica Ramirez - 15 lei
- CS 42 - Cei trei justițieri (I) - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 43 - Leși din rând! - Stelian Țurlea - 15 lei
- CS 44 - Cei trei justițieri (II) - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 45 - Enigma nisipurilor (I) - Erskine Childers - 5 lei
- CS 46 - Enigma nisipurilor (II) - Erskine Childers - 5 lei
- CS 47 - Agentul secret - Joseph Conrad - 5 lei
- CS 48 - Îmi ies din minți - Stelian Țurlea - 15 lei
- CS 49 - Patiseria - Constantin Stoicu - 10 lei
- CS 50 - 39 de trepte - John Buchan - 15 lei
- CS 51 - Memento - VT Morogan - 20 lei
- CS 52 - În brațe străine - Andra Pavel - 20 lei
- CS 53 - Profesionistul - George Arion - 9,9 lei
- CS 54 - Kimonoul înstelat - Victor Eftimiu - 9,9 lei
- CS 55 - Vremea hienelor - Bogdan Ficeac - 9,9 lei

talon de comandă

Menționați pe plic: **CRIME SCENE.**

FL. 4/12

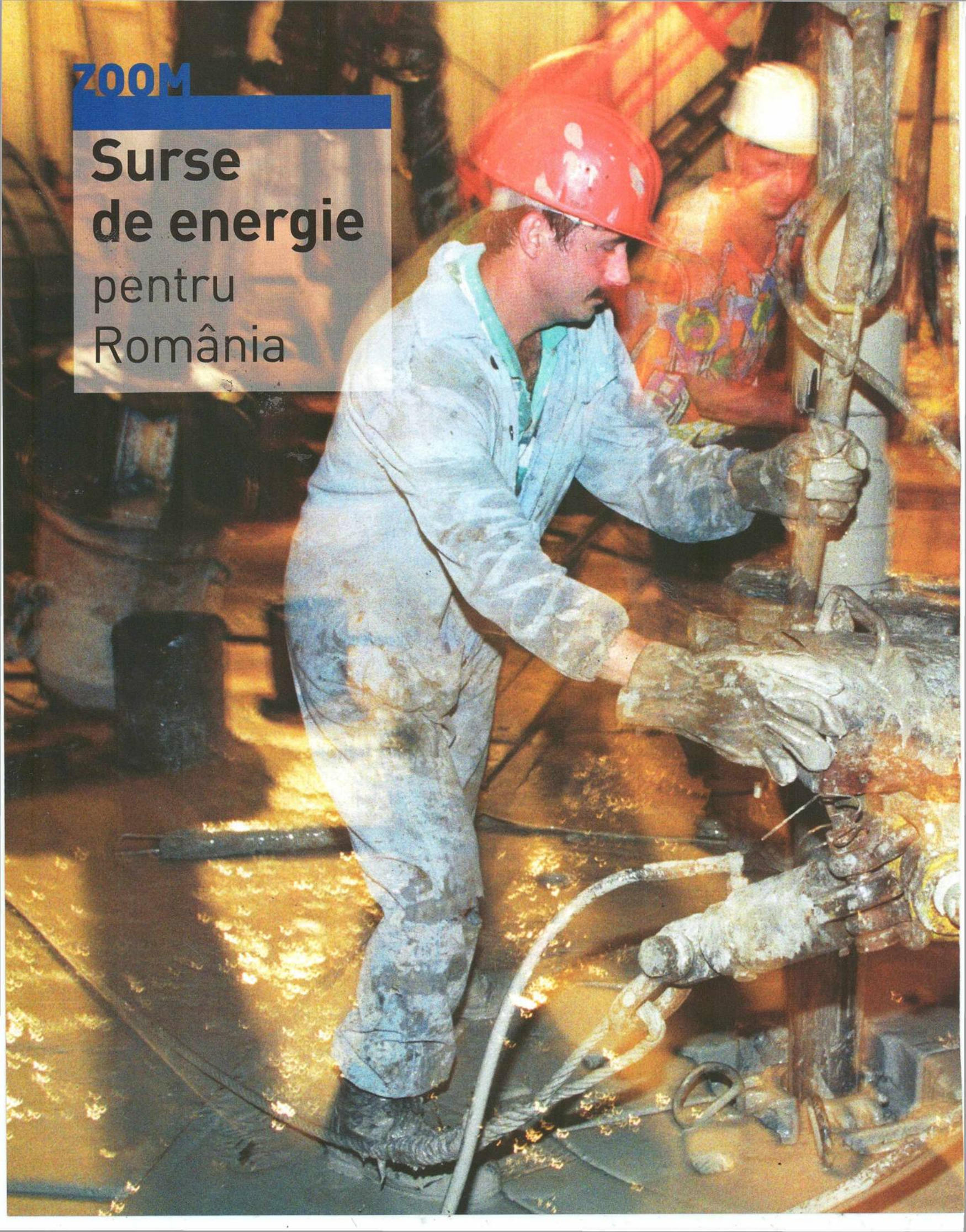
cod carte	nume	prenume				
	strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
	cod poștal		localitate		număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

ZOOM

Surse de energie pentru România

La 9 Mai 1877, după cinci secole de luptă cu otomanii și de rezistență opusă celorlalte imperii care tânjeau după teritoriile noastre, se proclama independența României, Mihail Kogălniceanu declarând în Parlament că suntem „dezlegați de legăturile cu Înalta Poartă și prin urmare (...) suntem națiune de sine stătătoare”. Independența avea să fie confirmată la Plevna, Grivița, Opanez, Smârdan și Vidin, cu prețul vieții a peste 10.000 de ostași. O sută treizeci și cinci de ani mai târziu a apărut speranța obținerii unui alt tip de independență, aproape la fel de importantă. Desigur, fiind vorba despre un fapt de o extraordinară greutate, a trecut aproape neobservat în concertul isteric-frivol al presei și societății românești.

DOCUMENTAR

Petrolul din Marea Neagră

În 6 martie 2012, președintele României anunța în Parlament că zăcămintele de gaze depistate în Marea Neagră, estimate inițial la ceva peste 35 miliarde de metri cubi, ar avea doar într-un singur depozit 100-110 miliarde de metri cubi, la care se adaugă rezervele din încă cinci depozite cu caracteristici asemănătoare, ceea ce ne-ar putea asigura independența energetică. Nu imediat, ci după terminarea prospectărilor și începutul exploatării, orizontul de așteptare fiind în jurul anului 2015-2016. Cu aceste zăcămintele „putem asigura cel puțin necesarul nostru și al câtorva vecini”. În mod evident, unul dintre acești „câțiva vecini” va fi Republica Moldova, pe care România o ajută deja, dar în limitele resurselor actuale. Un aflux sporit de gaze ar reduce substanțial dependența față de Rusia. Și a lor, dar și a noastră!

De observat că, și acum, România stă destul de bine la capitolul dependență energetică, în condițiile în care 26 din 27 state UE sunt importatoare nete (excepția e Danemarca). Dacă Malta și Cipru sunt 100% dependente, Luxemburg 99%, Italia 87%, Germania 61%, Franța 41%, România abia trece de 29%, doar Cehia, Marea Britanie, Polonia și, firește, Danemarca, stând mai bine decât noi.

Contextul energetic-politic continental este cel al relațiilor tot mai tensionate dintre Rusia și Uniunea Europeană pe marginea livrărilor de gaze, tensiuni care au culminat – deocamdată – cu decizia Moscovei de a-și reorienta exporturile către China! În noiembrie anul trecut, ministrul-adjunct al Energiei, Anatoli Ianovski,

declara: „În condițiile în care Comisia Europeană nu a formulat un răspuns la propunerile Rusiei și dată fiind implementarea celui de-Al Treilea Pachet Energetic, Rusia intenționează să-și diversifice livrările de gaz, orientând o parte dintre ele spre țări din regiunea Asia-Pacific”. Vladimir Putin atenționase în repetate rânduri UE cu „urmări negative” pe care le-ar putea avea cel de-Al Treilea Pachet Energetic, între care și majorarea prețurilor la combustibili. Al Treilea Pachet Energetic al UE, adoptat în 2009, include șase documente care prevăd restricții privind activitatea companiilor integrate în plan vertical în sectorul energetic. Între altele, normele interzic uneia și aceleiași companii să se ocupe și de livrarea, și de transportul de gaz...

„Războiul gazului” s-a purtat în 2009, teoretic, între Rusia și Ucraina și a avut drept punct critic oprirea furnizării, sub motivul că partea ucraineană nu-și îndeplinea obligațiile contractuale. În fapt, Moscova se războia astfel cu toată Europa, făcând o demonstrație de forță.

Mesajul a fost înțeles prea bine, dar reacțiile n-au fost cele la care se așteptau rușii. În loc să se cumințească, să-și reducă pretențiile și să nu mai critice ce face Moscova, statele dependente de gazul rusesc au început să lucreze serios la soluții alternative.

Bulgaria, de pildă, a început să-și lege resursele de gaz de cele ale vecinilor săi după ce aprovizionarea dinspre Rusia, via Ucraina, a fost oprită trei săptămâni în mijlocul iernii. Operatorul *Bulgartransgaz* a anunțat că începe construcția unei conducte să lege Bulgaria de România, în colaborare cu operatorul român *Transgaz*, traversând frontiera pe la Ruse-Giurgiu. Asemenea acorduri existau deja cu

companii din Ungaria, Turcia, Republica Moldova, Serbia etc.

În februarie 2011, Consiliul European a mers mai departe, hotărând că fiecare stat UE trebuie să aibă cel puțin două surse de aprovizionare cu gaz natural și electricitate, pentru a se evita situațiile de tipul celor din 2009.

Recalcularea recentă a dimensiunilor depozitelor submarine repune în discuție întreg sistemul energetic românesc, cu șanse de a se rescrie istoria. Trebuie să ne amintim că, în deceniile doi și trei ale secolului trecut – deci exact în urmă cu o sută de ani (poate e un semn!) – **România a fost cel mai mare exportator de petrol din Europa**, cu 6.538 de tone, urmată de Franța cu 4.292 t și Germania cu 2.144 t. A urmat însă un sfert de veac în care rezervele au fost jefuite, întâi de nemți, apoi de sovietici. Astăzi, rezervele naționale – fără cele submarine – sunt estimate la 60-70 de milioane de tone și ar urma să se epuizeze în câțiva ani. Cu toate acestea, România este unicul deținător de rezerve semnificative de țiței din zona Central și Est Europeană și are cele mai mari rezerve de gaze naturale. La un loc, cele două surse însumează aproximativ un miliard de barili echivalent petrol, ceea ce ne plasează **pe locul patru în Europa**, după Norvegia, Marea Britanie și Danemarca!

Dar nu trebuie să ne bazăm doar pe țiței, gaz natural și cărbuni (unde stăm cel mai rău): **avem depozite uriașe de gaz de șist**. E drept, fiind disipat în roci, acesta e mai greu de exploatat și, în plus, ridică probleme de mediu, mai exact purificarea apei utilizate. Dar americanii au rezolvat ambele probleme și își asigură un sfert din consumul de gaz din această sursă. De altfel, gigantul american *Chevron* a obținut deja dreptul de a exploata rezervele din sudul Dobrogei, pe 2.500 de kilometri pătrați.

Nu ne-am spus ultimul cuvânt nici în privința **energiei nucleare**, în condițiile în care centrala de la Cernavodă funcționează încă la jumătate de capacitate – două reactoare din patru. Chiar și așa, din cele doar **32 de state cu capacități nucleare** în funcțiune, ne aflăm pe locul 23 la putere produsă, înaintea unor țări precum Argentina sau Pakistan. Și această poziție s-ar putea îmbunătăți pe măsură ce tot mai multe state, speriate de ceea ce s-a întâmplat la Fukushima (după Three Miles Island, Cernobil și altele), au început să-și închidă centralele nucleare. Departamentele de se presupune acestei tendințe, statul român intenționează să

Nava de foraj marin „Deepwater Champion”, a companiei „ExxonMobil”, poate fora până la 3.000 m adâncime.

● Dimensiunile nesferat de mari ale rezervelor de gaze naturale din platforma Mării Negre schimbă mult datele problemei, chiar la nivel continental. Bogdan Aureescu, omul care a obținut pentru România acest teritoriu submarin de 9.700 kmp, în cadrul procesului din 2009 de la Curtea Internațională de Justiție de la Haga, azi secretar de stat pentru afaceri strategice (omul potrivit la locul potrivit!) s-ar putea să intre nu numai în istoria României, ci și a Europei, mai ales că în platoul respectiv se estimează că s-ar afla și 12 milioane de tone de petrol.

● În 1857, Bucureștiul era iluminat cu petrol lampant. În 1882, tot aici se pune la punct prima rețea de iluminat din țară. Doi ani mai târziu, Timișoara devine **primul oraș din Europa** cu lumină electrică stradală. În 1888 este pusă în funcțiune prima centrală hidroelectrică din țară, pe râul... Dâmbovița! În 1894, în Capitală circulă primele tramvaie electrice. În 1913 se inaugurează prima cale ferată electrificată din țară, pe ruta Arad-Radna. 1996 este anul intrării în exploatare a primului reactor al Centralei Nucleare de la Cernavodă.

● Mergând înainte pe calea independenței energetice, a tehnologizării și a energiilor alternative, România trebuie să aibă grijă să nu-și piardă pe drum cetățenii: în martie 2010 existau 100.000 de gospodării neracordate la rețeaua națională de electricitate, număr, culmea, aflat în creștere față de 89.000 în ianuarie 2008.

● Deocamdată, producția de energie electrică a României depinde prioritar de cărbune (circa 42%), urmat de energia hidro (26%), gaze (18%) și energie nucleară (13%). E ușor de văzut că aducerea la capacitate maximă a centralei de la Cernavodă, respectiv exploatarea resurselor de gaze din Marea Neagră, ar modifica radical procentele.

● Poate v-ați întrebat unde se depozitează deșeurile radioactive. Aici, la Băița Bihor, de la bun început (în 1985). 15 metri cubi pe an. Nu numai de la Cernavodă, ci și din activități medicale și de cercetare. S-a ocupat deja aproape jumătate din spațiu, drept care se preconizează construirea unui al doilea depozit la Saligny, proiect estimat la 220 milioane de euro și așteptat să fie gata în 2019. Un al treilea, de mare adâncime, pentru deșeurile înalt active, ar putea costa până la 4,4 miliarde euro și ar urma să fie gata prin 2055.

construiesc, printr-o investiție estimată la circa 4 miliarde de euro, și celelalte două reac-tore posibile, lucrare așteptată spre 2016. Mai mult, o a doua centrală nucleară va fi construită în România până în 2030 și va avea o putere instalată de 1.000 MW, asigurând 12% din consumul național de energie.

Încă puțin exploatată la noi, **energia eoliană** are perspective serioase de dezvoltare, chiar dacă, în același timp, are și critici acerbi. Aceștia aduc în discuție costurile ridicate de exploatare, discontinuitatea producției (dacă nu bate vântul...), dar și stricarea peisajului. Dacă ne permitem luxul să invocăm asta, în condițiile în care **România are cel mai ridicat potențial (3.000 MW) din sud-estul Europei**, iar **sud-estul Dobrogei se află pe locul doi la nivelul întregului continent**. Există și estimări de 14.000 MW capacitate instalată! Oricum, la începutul acestui an în România existau peste o mie de turbine eoliene (jumătate în Dobrogea), acoperind 3% din totalul energiei naționale. Pentru comparație, în 2011 ponderea energiei eoliene era de 24% în Danemarca, 14% în Spania și Portugalia, 10% în Irlanda și Germania, iar media europeană atingea 5,3%.

Aproape pe neobservate, **energia solară** a fost luată foarte în serios de către români și țara s-a împânzit de acoperișuri lucioase. Nu e o soluție la nivel industrial, dar sigur e utilă la nivelul unei gospodării. Măcar vara! Totuși, utilizăm deocamdată doar 0,1 MW din potențialul energetic solar estimat la 1,2 TWh anual (un Terra-watt oră = 1 milion de Mega-wați oră).

Cea mai mare centrală utilizând (și) **energia generată prin biomasă** este deținută de firma austriacă *Holzindustrie Schweighofer* și se află la Rădăuți. A fost inaugurată în 2009, a costat 20 milioane de euro și are o capacitate totală de 22 MW.

Să mai adăugăm potențialul de **energie geotermală**, estimat la 1,9 TWh anual. Doar căldura generată de puțurile epuizate (deci fără a forța nimic nou) poate acoperi nevoile a 13.000 de locuințe, adică aproximativ 0,6% din necesarul de energie al țării.

Maree, din păcate, nu prea avem, deci nu putem visa la folosirea energiei lor, dar pe cea a **valurilor** poate reușim să o folosim, mai ales că avem un tânăr cercetător român care studiază posibilitatea de a utiliza... **energia steagurilor** care fâlfâie! Performanță care ar avea și valențe simbolice...

Chiar dacă unii par să refuze să-și mai aducă aminte, înainte de decembrie 1989 a avea curent electric, în România, nu era ceva de la sine înțeles, în ciuda raportărilor

Energia eoliană are serioase perspective de dezvoltare în România.

glorioase despre încheierea electrificării (nu s-a încheiat până azi!). De când Ceaușescu devenise obsedat de plata datoriilor externe – pe care tot el le făcuse, și anume pentru dezvoltarea irațională a unei industrii care nu se putea susține pe sine nici ca materie primă, nici ca tehnologie, nici ca raport cheltuieli-încasări, nici ca vandabilitate a produselor – printre metodele demențiale de „economii” se practica pe scară largă, zilnic, ore de-a rândul, întreruperea furnizării de energie electrică pentru populație (energia termică și apa caldă erau cvasi-inexistente permanent). În schimb, un singur cuptor de 100 de tone de la Combinatul de Oțeluri Speciale Târgoviște, de pildă, consuma cât tot orașul.

Astăzi, aproximativ 30% din energia electrică produsă în țară este furnizată consumatorilor casnici, în vreme ce topul consumatorilor industriali este dominat de *Alro Slatina*, *ArcelorMittal Galați* și combinatul de îngrășă-minte *Oltchim*. Cum trebuie să fim frunțași la ceva, furturile de energie electrică reprezintă, în România, 5,4% din consum, de aproape 22 de ori cât modesta medie europeană de 0,25%. Dacă e să dăm crezare dezvăluirilor presei, dar și luărilor de poziție oficiale, furturile sunt dulci copilării față de marile tunuri ale „băieților deștepți din energie”. Mizele sunt uriașe și nu vor face decât să crească odată cu începerea exploatărilor gazelor submarine. *Hidroelectrică*, de exemplu, era evaluată în 2007

Energia electrică este un domeniu strategic național.

la 3,5 miliarde de euro fiind cea mai mare companie de stat. Și asta în condițiile în care era exploatat doar jumătate din potențialul hidro-energetic al țării! Căci, slavă Domnului, avem râuri destule. Conform planurilor *Hidroelectrică*, prin 2025 s-ar putea ajunge la o utilizare de 70%.

Lucru mai puțin cunoscut, o amploare încurajator de mare are construcția de micro-hidrocentrale, realizată de firme private, într-o asemenea măsură încât s-au dezvoltat credite bancare dedicate acestui sector!

Energia electrică este, evident, un domeniu strategic național, drept care *Termoelectrică*, *Hidroelectrică*, *Nucleoelectrică* și CET-urile (provenite din restructurărilor consecutive ale RENEL-ului de la începutul anilor '90 – mai țineți minte discuțiile despre salariul femeii de serviciu de la RENEL?), sunt, toate, deținute integral de către stat, care are și 90% din *Transelectrică*, restul fiind acțiuni cotate pe Bursa de Valori București.

Totuși, în urma liberalizării de la 1 iulie 2007, există și alți jucători pe piața de energie electrică, iar unele companii private au cumpărat micro-hidrocentrale. Altele se ocupă cu furnizarea de energie electrică, dintre care cei mai mari sunt *Energy Holding*, *Petrod* și *EGL Power&Gas*.

Nu contează însă numai cât ai și cât produci, ci și cu ce eficiență. Există un indicator numit **intensitate energetică**, măsurând consumul de energie necesar pentru a produce o unitate PIB (1.000 de euro). Or, la noi, acest consum este de patru ori mai mare decât media UE! Nici nu e de mirare: 80% din grupurile termoelectrice din România sunt instalate în perioada 1970-1980, depășindu-și durata de viață normală. În ultimii 10 ani au fost re tehnologizate abia 10% din centralele termoelectrice. La rândul lor, 37% din grupurile hidroenergetice „și-au trăit traiul”. Pentru reabilitarea sistemului energetic național ar fi necesari vreo 31 miliarde de euro.

În loc de orice alt comentariu fatalmente subiectiv, iată ce cred alții. Jeremy Rifkin, președintele Fundației pentru Dezvoltare Economică din SUA și consilier pe probleme de mediu al UE, a invitat România să ia parte la Cea de-a Treia Revoluție Industrială, ținând cont că „are un uriaș potențial al resurselor regenerabile și capacitatea de a deveni independentă din punct de vedere energetic”, cu referire în special la puterea vântului, energia geotermală, energia solară, resurse „verzi” care vor sta la baza revoluției invocate. „Aveți foarte multe avantaje și trebuie să începeți să profitați de ele”, a mai spus Rifkin.

Cine are urechi de auzit, să audă.

MAGAZINUL VERDE

SĂNĂTATE DIN NATURĂ

Magazinul Verde, această nouă revistă, își propune să vă reamintească sfaturile mamei natură, într-un „rețetar” lunar de formule de viață și remedii. Vom vorbi despre terapii mai vechi sau mai recente, mai de la noi sau mai de la alții, despre leacurile cunoscute sau doar uitate, daruri ale naturii care nu ne cer decât efortul de a gândi altfel. De a ne schimba obiceiuri devenite pe alocuri aproape năravuri și de a ne reechilibra stilul de viață, de a reînvia să ne hrănim trupul și mintea, să prevenim sau să tratăm bolile, să ne îngrijim de frumusețea corpului și sufletului nostru, cât mai sănătos. Cât mai... verde.

NOU
La toate
chioșcurile
de presă

Cum să fii mai inteligent

OFERTA SPECIALĂ

Nr. bucăți	Preț
1	10 lei
2	15 lei
3	20 lei
4	25 lei
5	30 lei
6	35 lei

puzzle-uri care te antrenează
să îți schimbi felul

în care gândești: **RAPID (RA)**

CREATIV (CR)

LOGIC (LO)

VIZUAL (VI)

TACTIC (TA)

LATERAL (LA)

talon de comandă

Vreau să comand edițiile ☐ RA ☐ CR ☐ LO ☐ VI ☐ TA ☐ LA

FL. 4/12

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de editură.

Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

Sunt mulți, harnici, iar jurnaliștii cu diplome în regulă îi acuză că le mănâncă pâinea. Doamnelor și domnilor, vi-i prezentăm pe gazetarii-ingineri. Inginer, ca termen generic...

text Corina Anghel
foto Intact Images și Agerpres

Jurnalist, complement

Dintre cei 12 ingineri ai secției de giroscopie de la Aerofina, fabrică de avangardă a aviației românești înainte de '89, patru au intrat în presa centrală. Editori, redactori-șefi, ba chiar unul conduce un câine de pază al presei, *Simptomatic?* Răspunsul îl dau gazetari care nu mai au nevoie de prezentare. Doar de un detaliu: studiile absolute. Așadar, să vedem ce spun: Emil Hurezeanu (Drept), Bogdan Ficeac (Fizică), Ioana Avădani (Mecanică Fină), Tudor Călin Zarojanu (Informatică).

■ Care era peisajul mass-media atunci când ați intrat în presă?

Emil Hurezeanu: Am intrat în presă în anii '70, când exista o presă comunistă circumscrisă ordinelor de partid și pe care o citeam printre rânduri ca să vedem dacă sunt modificări în viața mamutului înghețat care era comunismul. Dar exista și o presă vie, mai ales în publicistica literară, culturală, intelectuală, cum era *România literară*, *Contemporanul* și revista *Echinox*, de la Cluj, în care am debutat eu. Pe spații mici, insulare, se putea face presă culturală, puteai să scrii despre cărțile valoroase care încă mai apăreau, despre câte un film bun care mai scăpa cenzurii. Noi ne făceam treaba la parterul nostru, știind că la etajele superioare, ele sunt interzise.

Bogdan Ficeac: Intrarea mea în presă, în 1989, cu câteva luni înainte de revoluție, a fost oarecum ciudată: am pornit din science-fiction spre știință și, de aici, către presă. Câștigasem un premiu al revistei *Magazin* și am început o colaborare cu ei, la rubrica de știință. Cum revista făcea parte din trustul *România liberă*, am ajuns să scriu în ziar, ocupându-mă de zona și instituțiile în care lucrasem: Institutul de la Măgurele, laseri, automatizări, biotehnologii... Dar între timp a venit revoluția și s-a trecut spre un alt tip de presă. Euforia libertății de după revoluție a creat o mare efervescență, a fost deceniul romantic al presei, în care puteai să scrii orice, când încercai să descoperi noi idei, se definea un nou tip de societate ale cărei mecanisme funcționau sau nu, iar tu trebuia să scrii despre asta. Totul era un exercițiu de democrație, existau polemici, lupte de idei, o altă atmosferă decât acum. Pe atunci redacțiile erau conduse de mari ziariști, unii s-au dovedit buni manageri, alții nu... Între timp asta și-a arătat efectele.

Ioana Avădani: În 1993, când totul era încă proaspăt și presa mirosea a testosteron și a pământ reavăn și când se dădeau ucizuri interne: „De mâine, toate știrile vor avea background”.

T. C. Zarojanu: Primele articole, mai degrabă eseuri, le-am publicat la începutul anilor '80 în *SLAST* (*Suplimentul Literar-Artistic al Scânteii Tineretului*), păstorit de Ion Cristoiu, în paralel cu apariția, tot acolo, a primelor mele texte literare, sub „aripa” lui Alex Ștefănescu. După decembrie '89 am început să duc articole la *România liberă*, care – spre marea mea bucurie – mi le-a publicat cam două din trei (e drept că nici nu duceam des, nu voiam să par grafoman), unele chiar pe post de editorial. Am mai publicat, în anii

În fiecare an școlile de jurnalism scot sute de diplome.

acea, în *Mangafaua* regretatului Dan Goanță, revistă care îi făcea concurență lui *Cațavencu*. În vara lui '92, Alex mi-a propus să țin un serial umoristic în *Zig Zag*, unde scria și el, ceea ce am și făcut. Peste câteva luni, Aurelia Boriga, redactor-șef, mi-a propus să mă mut acolo cu arme și bagaje. Aveam „în spate” 12 ani de Informatică și nu era o decizie ușoară. Până la urmă am zis: „Ori acum, ori niciodată” și am făcut pasul – pe care nu-l regret nici azi. Atmosfera generală, atât în presă, cât și în percepția despre presă, în anii aceia, cred că se poate rezuma într-un singur cuvânt: **FRENEZIE**. Jurnaliștii CREDEAU în ceea ce fac și cititorii CREDEAU în jurnaliști. Erau vreo 2.000 de publicații, apărute din nimic, pentru că în decembrie '89 existau puțini ziariști și majoritatea erau obișnuiți să facă doar reportaje cu „realizările” lui Ceaușescu sau să pună în pagină texte și poezii de proslăvire.”

I A existat o dorință de a evada din profesia de bază, sau ați simțit o nevoie, un imbold de a vă exprima prin cuvânt și imagine, adresându-vă spațiului public? Ați cochetat vreodată cu literatura?

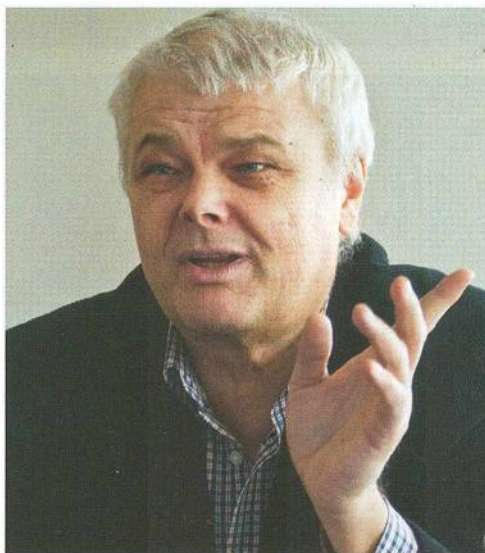
E.H. Am debutat în presa literară când deja eram un tânăr poet, iar când te apuci de scris, înseamnă că simți și nevoia să o faci. Nu voiam să evaderez de nicăieri. Poezia este despre totul și despre nimic. Dar în cronicile mele de carte, de film, puteam să sugerez mai multe. Fac parte din generația '80 care a făcut din expresia literară o formă de a exprima și neliniștea politică.

I.A. Am știut că vreau să fiu jurnalist la 12 ani. Nu pricep de ce – dar mi-a fost foarte clar că vreau să fac asta. Ah, ce măiastru combăteam în revista școlii despre elevii care nu trec pe zebra! Nu cred că dorința de a „mă” exprima a fost resortul – nu am simțit-o nici atunci, nici mai târziu. Am făcut, în planurile mele, o distincție clară între ceea ce „trebuie spus” și ceea ce vreau să scriu. Literatura și jurnalismul au fost, în mintea mea – de atunci și de acum – două meserii diferite.

T.C.Z. Înainte de '89 visam să devin scriitor, aveam și două cărți scrise, una aștepta cuminte din '84 într-o editură, avea să apară abia în '92. Deși colaborez la *SLAST*; nu mă gândeam să devin ziarist, pentru că presa nu era presă. Articolele publicate de *România liberă* m-au făcut să-mi pun problema altfel, erau cu totul alte vremuri, aș fi scris zece articole pe zi, toată lumea murea să-și spună părerea. Iar contactul cu viața de redacție de la *Zig Zag* m-a cucerit definitiv. Mi-am zis: ASTA trebuie să fac eu! În momentul ăla, jurnalismul a devenit mai important și mai „al meu” nu doar decât programarea calculatoarelor, ci și decât literatura. Așa că, nu, nu m-am gândit la presă ca spre o etapă spre altceva, ci ca pe obiectivul maxim și final – ceea ce a și rămas.

„Sfatul meu e să-ți faci mai întâi studiile într-o meserie care îți place și atunci am garanția că faci jurnalism din pasiune.”
(Emil Hurezeanu)

„Presa imediat după '89 era un exercițiu de democrație, existau polemici, lupte de idei, o altă atmosferă decât acum.” (Bogdan Ficeac)

I Ați urmat cursuri de specializare? Ați avut un model celebru în presa autohtonă sau în mass-media internațională?

E.H. Înainte de '89, fără libertate și acces la presa internațională, nu aveam de unde să îmi iau modele. Citeam doar din când în când ziare și reviste din Germania, mă ajutau prietenii. Odată ajuns la *Radio Europa liberă*, însuși postul era un model de presă liberă și structurată după tradiția anglo-saxonă. Au fost modelele mele și m-am și identificat cu ele cât am lucrat acolo.

B.F. Înainte de '89 nu aveam de unde să ne luăm modele, iar după ni le-am creat pe ale noastre proprii, nu era timp de căutări. În ceea ce privește *România liberă* a fost, după '89 mai mult decât un ziar, era o stare de spirit, pe care o împărtășeam cu toții. Cine nu, a plecat. Dar au venit mulți alții către noi, din afara presei chiar, s-au produs masive reînnoiri de „personal”, reorientări profesionale. Pot spune că Dorel Dorian, de la revista *Magazin*, este cel care m-a „înfiat” în ale gazetăriei și ale scrisului în general. La fel Mihai Coman, Petre Mihai Băcanu, Mihai Creangă, Anton Uncu – cel care era ca un fel de pavăză pentru mine...

I.A. Vai mie, nu. Am învățat mimetic, ca maimuța. Lucrând la „Externe”, am avut modelele sub nas și m-am regăsit în ele. Și engleza mea încă sună a *REUTERS*. În singura ocazie în care am dorit să particip la un curs – la CJI-ul pe care am ajuns, ani mai târziu, să-l conduc – s-a întâmplat accidentul de la Balotești. M-am întors pe călcâie și am plecat spre redacție. Așa se face că nu am „învățat” niciodată cum se navighează pe internet.

T.C.Z. Nu am urmat decât un... *Curs de finanțe pentru presă*, ținut de doi britanici. În rest, am învățat din mers (atât cât am învățat, firește). Mentorii mei au fost și sunt Alex Ștefănescu, Aurelia Boriga, George Arion, Stelian Țurlea, Tia Șerbănescu – ca să mă opresc doar la cinci! – de la care am învățat pe rupte și care m-au ajutat în mod concret. Modele – și mai multe! Aș vrea să scriu editoriale ca Tia, să fac interviuri ca Arion, anchete precum Cornel Mihalache, reportaje ca Liliانا Petruș, știri ca Lucia Efrim „Toto” de la *Mediafax*...

I Câți dintre cei alături de care lucrați au studii de presă și câți provin din alte profesii?

E.H. Nu știu și nici nu mă interesează. Toți prietenii și colegii mei a căror mână jurnalistică e prețuită de mine de ani de zile, indiferent de evoluția lor la un trust sau altul de presă, nu provin din școli de jurnalism și, după părerea mea, acesta este criteriul cel mai neînsemnat. Lucru valabil și în lumea politicii sau diplomației. Cei mai buni dintre ei sunt la bază ingineri, economiști, juriști sau chiar

medici. Sigur, pot ieși din școlile de jurnalism și oameni buni, dar nu o recomand ca metodă.

B.F.: Foarte mulți. Pentru mine, în ultimii 10 – 15 ani a fost o mare nedumerire. Eram la *România liberă*, aveam nevoie de ziaristi și ne gândeam că o să avem de unde alege din sutele de absolvenți ale noilor școli de jurnalism. Când colo, la anunțurile noastre răspundeau copii veniți din cu totul alte școli. Și care chiar se adaptau foarte bine. Iar jurnaliștii cu diplomă se îndreptau către firmele de PR, la muncă mai lejeră și mai bine plătită.

T.C.Z.: Nu pot aprecia, pentru că – din păcate – foarte multora nu le-am știut niciodată istoria personală. Dar pot să spun două lucruri: că am avut destui colegi tineri cu facultatea de Jurnalism după 1989, dintre care unii erau foarte buni, alții trecuseră ca găscă prin apă (fără urmă de vocație, ca o variantă de moment, mulți nici nu au rămas în presă); că Elvira Gheorghiu, de la *Mediafax*, o instituție de presă în sine, a făcut *Chimia*, *CTP Automatica*, *Răsvan Popescu Geologia*, *Mișu Rădulescu (TVR) Politehnica* ș.a. Nu trag nici o concluzie, doar constat.

I.A.: Nu am făcut niciodată statistici despre cine ce studii are – am lucrat împreună, am învățat unii de la alții. Dar cred cu tărie că substanța, materia jurnalismului este societatea și, dacă nu o înțelegi, indiferent de ce școală ai urmat, nu poți fi un jurnalist bun. Cred că important nu este tipul de școală pe care l-ai urmat ci maturitatea intelectuală și emoțională pe care acea școală ți-a dat-o sau ți-a permis să o atingi.

I. După experiența dv. personală, ce ați recomanda: facultate de presă (imediat după liceu) sau orice facultate plus fie studii postuniversitare fie direct practică în mass-media?

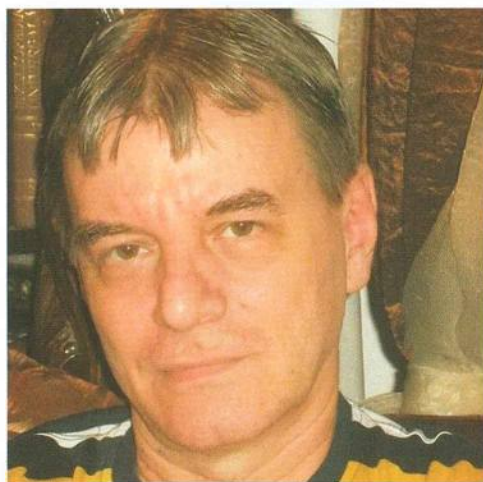
B.F.: În presa tradițională de la noi și, după câte știu eu, și din lume, funcționau două instituții: a reporterului și a redactorului: reporterul nu avea nevoie de studii superioare, el alerga și aducea materialul brut, pe care redactorul – om cu facultate, eventual de specialitate – verifica și prelucra știrea sau reportajul, îi adăuga date și comentarii care să îi dea o formă finală. Eu zic că orice facultate, fie de jurnalism, litere sau tehnică, are tocmai rolul de a-ți forma gândirea logică, de a te învăța să construiești o argumentație. Iar peste asta intervin talentul și vocația, fără de care nu te poți numi gazetar adevărat, oricâtă școală ai avea.

T.C.Z.: Aș recomanda dragoste de profesie, spirit de observație, temperament, rezistență, moralitate, fire răzbatătoare, talent la scris, atenție distributivă, putere de adaptare, bun simț. Am verificat: nici Pamfil Șeicaru,

„Nu pot exista jurnaliști profesioniști în afara unui sistem mediatic care să îi aprecieze și să-i valorizeze.”

(Ioana Avădani – Director al Centrului pentru Jurnalism Independent)

„N-am făcut «stagii» de jurnalism, dar am avut norocul să lucrez în instituții de presă de vârf, cea mai tare fiind pentru mine Agenția de știri Mediafax.”

(Tudor Călin Zarojanu)

nici Brunea Fox, nici Ion Cristoiu nu au făcut Jurnalismul. Nu spun că nu e util, spun doar că nu e nici obligatoriu, nici suficient.

I. În ultima vreme, percepția asupra presei s-a degradat (dovadă stau sondajele de opinie, scăderea audiențelor, a tirajelor etc.). Ce credeți că influențează evoluția, prestația unui jurnalist: cursurile periodice de perfecționare, sau modelul direct, de la locul de muncă, implicând aici stilul de lucru, principiile și politica patronului de media?

E.H.: E o perioadă proastă. Contează foarte mult politica postului. Asta nu-l scutește pe jurnalist să-și facă treaba bine, sunt perioade mai bune, mai proaste, uneori nu mai ai unde să te duci... Ce să spun? Vor veni și vremuri mai bune. Sau poate nu!

I.A.: Cred că asistăm la un fenomen de genul „vânturile, valurile”. Vântul stârnește valurile, valurile domolesc vânturile (de la frații Strugațki cetire). Nu poate exista presă bună fără jurnaliști profesioniști.

T.C.Z.: Nu cred că presa e văzută prost în primul rând din motive de lipsă de profesionalism. Presa e văzută prost pentru că unii jurnaliști sunt vânduți unor interese și nu fac ce-au învățat (dacă au învățat) în facultate, nici ce le spune (dacă le spune) bunul simț. Pentru că li se cere (patronat, partide, grupuri de interese) să mintă, să înșele, să urle, să creeze isterie, să fie frivoli, chiar nesimțiți etc. – și ei asta fac. Unii o fac chiar cu foarte mult profesionalism!, adică folosind instrumente de manipulare bine stăpânite, de la ton și fond muzical până la mesaje subliminale și insinuări.

I. Cum vă vedeți în rolul de profesor de presă? Care ar fi formula / rețeta ideală de cursuri de presă?

E.H.: Nu, profesor de presă, în mod formal, nu sunt. Dacă prin ceea ce fac în presă, și pe arii din ce în ce mai restrânse acum, interesează pe cineva ca model, cu atât mai bine.

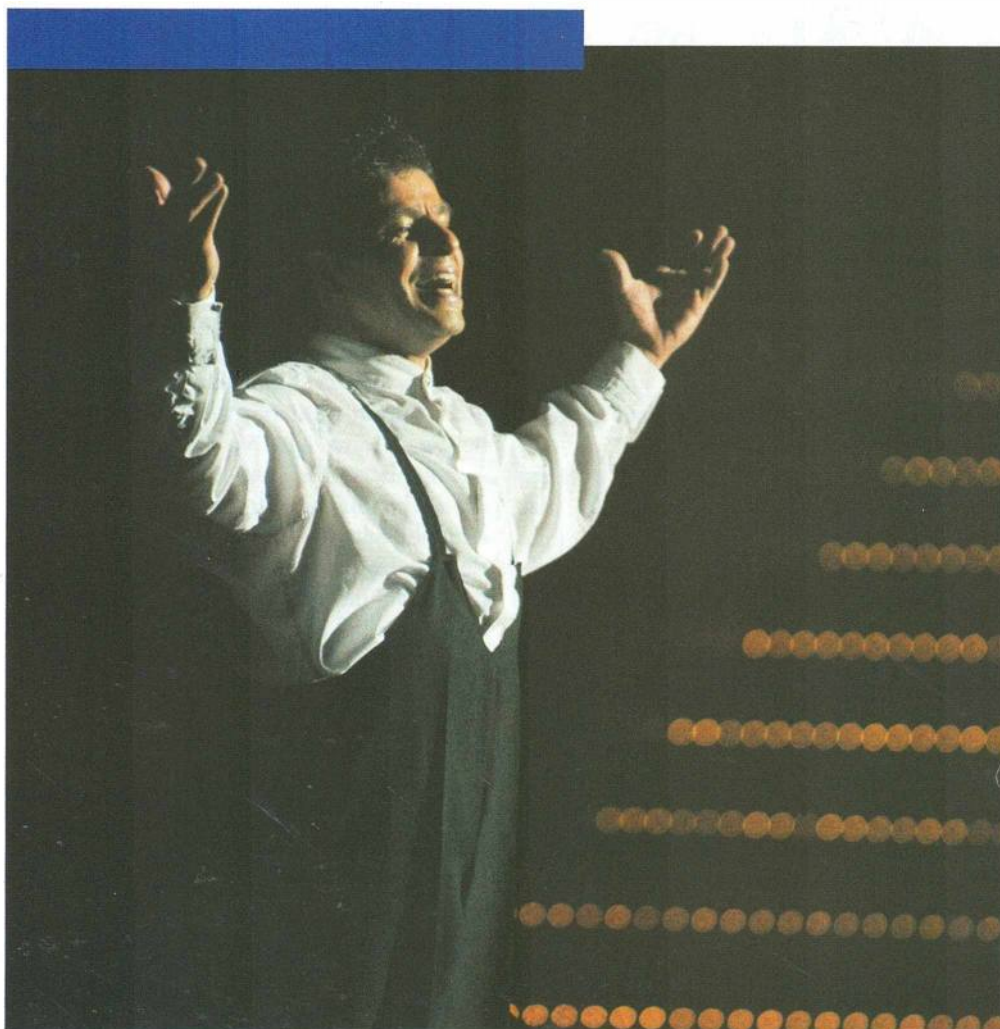
B.F.: Școli de presă sunt multe, și eu predau la *Hyperion*. Dar mă bucur să văd că există acum școli noi, mai ales pe lângă marile televiziuni, unde se fac cursuri serioase, și mai ales foarte aplicate, cum se și spune „teoria ca teoria, dar practica te omoară”. Mai sunt și programe, ca acela făcut de studenți, o televiziune pe internet, pe care exersează tot ceea ce învață din manuale.

I.A.: Conduc Centrul pentru Jurnalism Independent. Iar cursurile pe care le organizăm se adaptează din mers la nevoile nu doar ale pieței media, dar și ale societății. Cred că asta spune totul.

Artist emerit al circului, cu numeroase premii internaționale și o experiență de sute de spectacole în arene renumite din toate colțurile globului, Costin Pitty, pe numele său de scenă, este în primul rând un om modest, care adoră să fie tată. Și un bun prieten.

text Monica Ramirez
foto arhiva Constantin Bellu

Constantin Bellu: „Concursurile de talent, o farsă bine executată”

„Circul este viața mea... luminile rampei sunt mediul în care am crescut și m-am format ca artist.”

Îl cunosc pe Costin de mai bine de 20 de ani, de pe vremea când lucram împreună la Circul Globus din București. Considerat drept unul dintre cei mai buni acrobați români, un celebru „copil al circului”, Costin, sau Piticul pe numele său de alint, este o sfârlează care nu stă locului o clipă, cu o inimă mare cât un munte în piept. Te și întrebi unde încap atât suflet într-un omuleț care-ți ajunge numai până la umăr. Anii au trecut, drumurile ni s-au despărțit – cu toate că ne-am mai întâlnit de câteva ori pe ici pe colo prin lume, la spectacole sau gale de circ, ultima dată la Paris, eu cascadoare pe cai într-un circ italian, el echilibrist într-un circ elvețian – apoi am pierdut complet legătura. Ne-am regăsit pe... Facebook! Unde altundeva? Culmea coincidenței, vechiul meu prieten se afla într-o vizită de o săptămână în România, așa că ne-am văzut la o cafea. Piticul are patruzeci și trei de ani acum, e căsătorit în Elveția, unde s-a stabilit de acum doisprezece ani, are un băiețel de șapte ani, dar nu s-a schimbat deloc. Arată tot ca un puști de douăzeci de ani, doar tâmpile-i sunt o idee mai cărunte. Inima i-a rămas la fel de mare.

Costin, hai s-o luăm cu începutul. De ce acrobat de circ?

– Mi-a plăcut de mic să mă cățăr și să mă aflu la înălțime. Așa că părinții mei m-au dat la sărituri în apă la Clubul Școlar numărul 2 din București. Așa am învățat cum să fac un ade-vărat spectacol din sărituri și cum să potrivesc toate acele salturi într-o coregrafie cât de cât coerentă. În 1980, m-am angajat la Circul Globus din București, unde am învățat tot ce trebuie pentru a-i distra pe oameni. Am început cu jocuri icariene. Munceam câte opt sau zece ore zilnic pentru a deprinde arta acrobației. Datorită circului, am călătorit prin întreaga lume în perioada comunistă. Am dat

spectacole la Monte Carlo, Moscova, Berlin, Paris, Beijing, New York, Sydney, Cape Town... am Țopăit din continent în continent. Mi-am dedicat copilăria acestei superbe și interesante arte a circului, arta momentelor inedite, așa cum îmi place mie s-o numesc. M-a vrăjit din prima și aici am rămas.

■ Bănuiesc că în cazul tău chiar putem vorbi despre sacrificii de... amorul artei.

Costin râde și ridică din umeri, același gest pe care-l știu de acum douăzeci de ani.

– Da! Copiii de vârsta mea băteau mingea pe maidan, dar eu stăteam de dimineață și până seara la repetiții în manejul mic. O mai luam și pe coajă din când în când... pe vremea aia era o vorbă cum că circul se face cu pâine și sânge. Cam așa a fost. Dar mi-a plăcut, n-aș fi renunțat nici în ruptul capului. Cădeam, mă ridicam, mă dureau toate, cădeam iar, scrâșneam din dinți și mă ridicam din nou. Repetam mai departe. Circul este viața mea. Nu spun c-ar fi fost ușor, mai ales în perioada comunistă. Îmi aduc aminte că iarna era atât de frig în sala de spectacole încât spectatorii stăteau cu paltoanele pe ei și cu căciulile pe cap. Îți înghețau muci în nas sus la trapez. Ce să zic? Vorba ceea: *The show must go on*. Ne făceam treaba și ieșeam din maneaj cu mâinile aproape degerate, dar fericiți datorită aplauzelor. Ce spectacole, ce artiști...

Rămâne cu privirea pierdută pe geam, de parcă prin fața ochilor i-ar defila o paradă a vremurilor

demult apuse. Râde și ridică iar din umeri. Mă privește cu un licăr de amuzament în ochi.

– De atunci am avut șansa să particip la tot felul de spectacole grandioase prin toată lumea. Dar tot spectacolele copilăriei și adolescenței mele mi-au rămas în suflet. Aveau un fel de magie aparte.

■ Ți-ai dorit vreodată să-ți schimbi meseria? Să te apuci de altceva?

– O singură dată. De fapt, nu știu dacă am mers chiar așa de departe cu gândul, dar mi-am dorit o pauză. Terminasem liceul și mă simțeam bărbat, îmi doream mai multă independență. Până atunci, stătusem numai sub papucul șefului de trupă. Nu-i ieșeam din cuvânt. Omul ne învățase meserie, ne condusesse cu o mână de fier către performanță la cel mai înalt nivel. Câștigasem un trofeu la Monte Carlo, de-acum făceam parte din familia regală a circului. Chestia asta îți aruncă o grămadă de responsabilități pe umeri. În fine, la scurt timp după terminarea liceului, am fost la o petrecere, unde am cam băut. A doua zi, am întârziat la repetiții și mi-am luat o joardă la popou. Asta m-a scos din sărite. Pe vremea aceea, armata era obligatorie, dar artiștii de circ erau scutiți dacă era nevoie de ei în spectacole. La nervi, m-am dus și m-am înrolat. M-au trimis pe la Galați, dar s-a aflat repede cine sunt, așa că m-au transferat în București. Generalii mă puneau să fac salturi și flick-flack-uri, apoi m-au făcut instructor. Cică antrenam soldații

În 1980, și-a început cariera ca artist acrobat la Circul „Globus” din București, cu trupa de jocuri icariene Oancea. În cei treizeci de ani care au trecut, Costin a colindat lumea, încântând spectatori de pe toate meridia-nele. Genul abordat de artist este acrobatica excentrică și comică, o performanță uluitoare, plină de dinamism, care, în plus, amuză copios publicul.

cu aptitudini. De fapt, îi învățam tot felul de nebunii! Construiam scenarii de atacuri și-i puneam să se arunce peste garduri, să se dea peste cap, să sară de pe clădiri înalte și să execute salturi ca-n apă. În câteva luni, îmi încropisem o adevărată bandă de saltimbanci. Îi făcusem din soldați, circari. Revoluția m-a prins în armată. Mi-au dat o armă și m-au ascuns printr-un depozit. Mi-au spus că va fi nevoie de mine *după*. Nu prea am înțeles la ce se refereau până nu m-au înaintat în grad și mi-au propus să rămân în armată ca să antrenez echipele antitero. Asta m-a cam speriat! Mi-am dat seama că nu asta-mi doream. Îmi era dor de viața mea din circ, de spectacole. Așa că am lipsit la următoarea adunare și-am sărit gardul în fața generalului, cu un rucsac plin cu băutură în spate. Țin minte că generalul mi-a făcut semn să mă prezint la raport și eu nu puteam sta drept cu toată băutura aia în spate. „Păi bine, băi, Piticule, așa faci tu de răs Armata Română?” M-au degradat pe loc. Am băut toată noaptea cu generalul până s-a terminat băutura din rucsac și m-au lăsat la vatră. De atunci, n-am mai avut alte idei geniale să-mi schimb cariera.

■ Știi că, la un moment dat, ai plecat definitiv din țară. Cum te-ai stabilit în Elveția?

– Totul a început cu un contract de un an la un circ elvețian. Mi-a plăcut, așa că am rămas. Între timp, m-am îndrăgostit de fata patronului

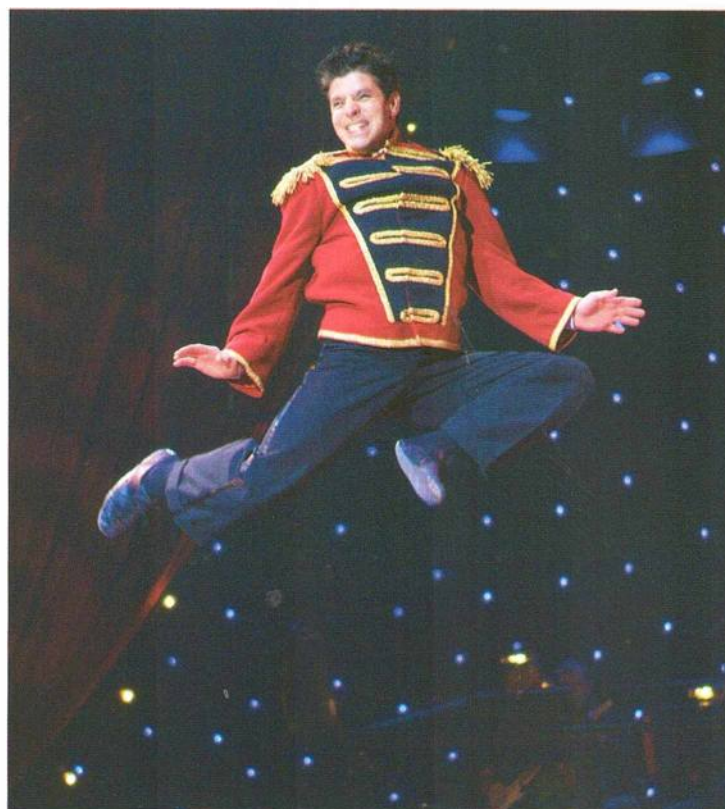
circului în care lucram, tot acrobată și ea. Ne-am căsătorit cu mare tam-tam, aproape cu spectacol! După un an, s-a născut băiețelul nostru, Brian.

■ **Tot acrobat îl faci și pe el? Îl antrenezi?**

– Normal, numai că nu prea am ce antrena. E un talent nativ. O să mă bată la... nu spun, că mă dați la ziar!

■ **Anul trecut, prin octombrie, te-am văzut la știri. Românul care cucerise inimile nemților, în special cele ale juriului de la Das Supertalent. Te-am pus pe Facebook, m-am mândrit cu tine, m-am dat mare că te cunosc. Cum ai ajuns să evoluezi în acel spectacol?**

– Am avut un contract în Germania și mi-a venit ideea să mă prezint la audiii. De fapt, numărul de trambulină, combinat cu plasă elastică și comedie, este o variantă prescurtată a numărului meu actual. Am fost cu el și pe un vapor de croazieră, ca invitat special. Era să sar prin geamuri în timpul unei furtuni. Am băgat groaza în pasageri! Nemții aproape că au făcut atac de cord de vreo câteva ori. Numărul e conceput în așa fel încât ai impresia că nu prea știu ce fac, că sunt cam tolmăc. Mă arunc de pe trambulină pe scări și mă opresc în ultimul moment, ești convins că mă fac praf! Le-a plăcut foarte mult. La sfârșit, le-am băut apa din pahare. Am făcut circ, așa cum știu eu mai bine. Motsi Mabuse mi-a spus că nu mă mai opream. Că am făcut mai mult și mai mult și, când nu credea că se mai poate, încă și mai mult. Sylvie van der Vaart mi-a spus că am un număr clasic de trambulină, pe care am reușit să-l transform într-unul modern, extrem de distractiv. Dieter Bohlen, fostul solist de la Modern Talking, este juratul cel mai greu de convins. Presa îl critică pentru faptul că nu le vorbește prea frumos candidaților, pe unii chiar îi jignește. Pe mine m-a plăcut mult, mi-a spus că sunt fantastic. Am glumit ca doi amici. Cu trei de „Ja”, au votat să merg mai departe. După spectacol, în timpul unei discuții cu juriul și producătorii, am fost informat că oricum nu aveam să câștig, dar că doreau să mă păstreze de dragul show-ului. Am fost cel puțin șocat. Oare așa se aranjează treburile în toate concursurile de talent? M-am cam enervat și le-am spus că nu sunt de acord. Mi-au oferit o sumă considerabilă ca să mă răzgândesc. Până la urmă, am acceptat. De ce nu?, mi-am spus. Intenția mea era să distrez cât mai mulți oameni și exact asta făceam. La semifinale, când urma să și ies din concurs, au aranjat ceva mai palpitant. Trambulina trebuia să explodeze, să sară foc, fum, artificii. Am repetat ore întregi. Spectacolul a fost un mare fiasco. Tot așteptam explozia și nu se întâmpla nimic. Se și vede pe înregistrarea video cum mă tot uit spre culise, unde se află echipa pirotehnică. Ceva se întâmplase și nu le mai funcționau

jucăriile. Nici nu știam ce să fac. Îmi era frică să nu explodeze trambulina exact când trebuia să sar de pe ea. Ceea ce s-a și întâmplat. La o fracțiune de secundă după ce am sărit, a explodat totul. Atunci chiar aș fi putut să mă fac praf. Sau scrum. Asta e, se întâmplă și la case mai mari. Per total, a ieșit bine.

■ **În știrile din presa și televiziunile din România s-a strecurat zvonul că ai fi ajuns la Das Supertalent pentru a scăpa de făcut curățenie prin case. Așa să fie?**

– Așa este, asta fost o regie de-a lor. La toate concursurile de talent, ți se lipește și o poveste lacrimogenă în frunte. E musai, prinde la public, stoarce câteva lacrimi, face bine la audiență. După audiii, m-a vizitat o echipă să facă un filmuleț despre mine. I-am plimbat prin circul în care lucram pe atunci, le-am arătat caravana în care locuiam. Mă tot întrebau dacă n-am o poveste mai duioasă pe care s-o poată specula. În afară de mâini și picioare rupte la repetiții, câteodată chiar și în spectacole, nu prea aveam ce să le povestesc. M-au întrebat care mi se pare lucrul cel mai dificil pe care-l am de făcut. Le-am răspuns că, fiind atât de mic de statură, mi se pare extrem de dificil atunci când trebuie să spăl geamurile caravanei mele, care e mai mare decât un vagon de tren. Ca să mai fac puțin show, m-am suit pe papainoage și-am curățat câteva geamuri. De acolo, fără știrea mea, s-a extras povestea cu spălutul geamurilor și curățenia. Sigur că m-a deranjat, drept pentru care am mai umflat nota de plată pentru spectacolul final. N-au comentat, știau că săriseră calul.

„Un artist adevărat nu-și măsoară fericirea în bani... Mă rog, nu numai. Câteodată n-ai nici un ban în buzunar, dar plutești de fericire la sfârșitul unui spectacol. Mai ales atunci când reușești să ridici publicul în picioare.”

■ **Și acum? Ce mai urmează?**

– Mă întorc în Elveția, unde vreau să deschid o școală de circ. E timpul să transmit mai departe toate secretele pe care le-am învățat. Să-i învăț pe alții cum să distreze lumea. Circul e o lume curată, a copiilor și a râsului. E lumea mea și vreau ca tradiția să meargă mai departe, prin fiul meu și prin alții. Mi-aș dori ca oamenii să rădă mai des, să-și trăiască viața conform versurilor mele favorite:

Cum să trăiești frumos,
Cu și fără iubire,
Cum să visezi, să umbli ori să zbori,
Cum să cuprinzi neliniștea din zori
Și pacea din amurg dintr-o privire...

Sumo este menționat în „Kojiki” (712 d. Hr.), cartea care ține loc de Biblie în shintoism, religia tradițională japoneză. În sumo, străinii sunt prezenți de dinainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Unii sunt astăzi campioni și este aproape ciudat să-i vezi activând în acest sport atât de înrădăcinat în obiceiurile vechi nipone.

text Claudia Golea Sumiya

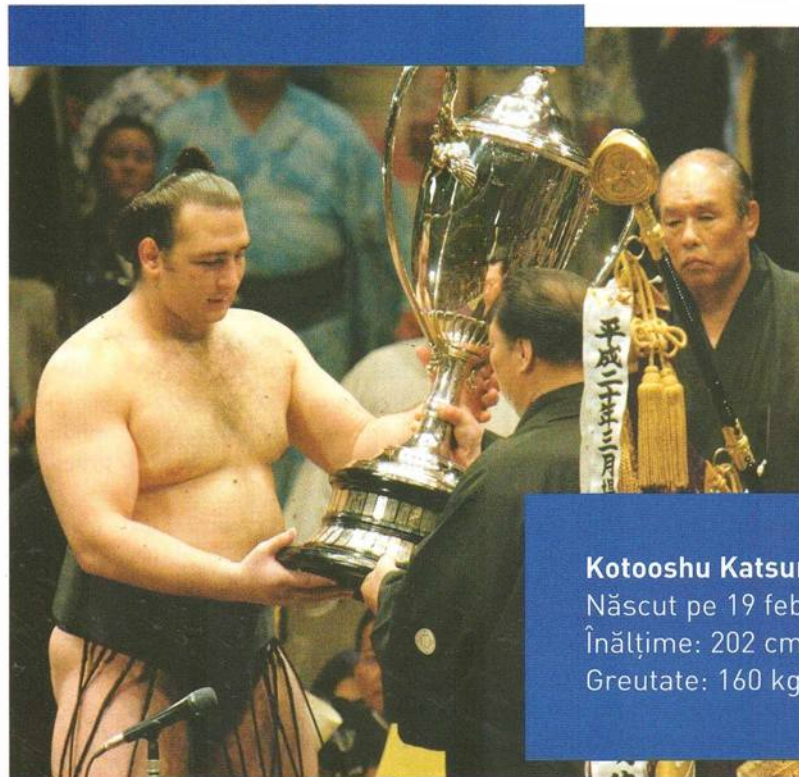
Europenii din sumo

Campionatele de sumo nu prea sunt transmise de televiziunile din Europa, dar este păcat. Sumo atrage în Japonia curiozitatea unei părți largi a populației, inclusiv membrilor ei *gaijin* – străini. Căci este un sport cu adevărat spectaculos. După ce un prezentator îmbrăcat în kimono face oficiile,

spectaculoase ele însele, intră în ring doi monștri goi, cu câte un chiloțel tradițional drept unică îmbrăcăminte, și încep să se împingă unul pe altul, scopul fiind de a-l scoate pe celălalt din ring sau de a-l trânti la pământ. Câștigătorul acumulează astfel mai multe puncte. Campionatele de sumo se țin de șase ori pe an și se numesc *Ozumo*, Marele Sumo. Campion este cel care a acumulat cele mai multe puncte de-a lungul

Ozumo, nu neapărat cel care a câștigat meciul final. El primește, în cadrul unei ceremonii, Cupa Împăratului și își gravează numele pe ea. Interesant este că n-o păstrează. Câștigătorul primului *Ozumo* din anul acesta, cel care s-a ținut în ianuarie, a fost Baruto, un estonian. Mama și soția sa au fost prezente la ceremonie și toată lumea s-a minunat la cât de slăbuțe sunt amândouă. Baruto nu a primit numai Cupa Împăratului, ci și cupa primului-ministru și a altor țări care acordă câte una. Estonia nu este printre ele. Cupele Împăratului și ale primului-ministru sunt atât de mari și așa de grele încât trebuie cărate de mai multe persoane. Baruto le-a primit apucându-le într-o mânăuță.

Deși străinii au activat în sumo dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial, aproape toți au fost americani, mai ales hawaieni, sau brazilieni de origine japoneză. Ceva mai de curând au apărut mongolii, printre care campionii Asashoryu, Harumafuji și Hakuho, actualul yokozuna promovat în mai 2007. Yokozuna este titlul suprem în sumo, care se obține numai după câștigarea a mai multor campionate. Baruto nu este încă yokozuna, ci doar ozeki, rangul imediat inferior după yokozuna. Cât despre primul yokozuna străin, acesta a fost Akebono (yokozuna între 1993 și 2001), un hawaian, retras deja, pe care toată lumea și-l amintește drept un personaj legendar. După 1989, au apărut în sumo europenii sau cei provenind din fostele țări sovietice: Georgia, Cehia, Rusia, Bulgaria, Kazahstan și Ungaria. Și, bineînțeles, acum Estonia.

Kotooshu Katsunori

Născut pe 19 februarie 1983

Înălțime: 202 cm

Greutate: 160 kg

Europeni în sumo: așadar, o nouă poveste. Poate că povestea a început nu cu un sportiv, ci cu ambasadorul în Japonia al Cehoslovaciei de prin anii '70, el însuși un pirpiriu, dar pasionat de sumo, care a inițiat oferirea către campionii de sumo a primei cupe a unei țări europene: Cehoslovacia. Și mai apoi europenii au început să-și facă debutul în sumo. Primul care a făcut furori a fost Kotooshu Katsunori, pe numele său originar kaŕoyan Stefanov Mahlyanov din Bulgaria. El a debutat în 2002, devenind Ozeki în 2005. În mai 2008 a fost primul european care a câștigat un Mare Sumo și Cupa Împăratului.

Kotooshu nu a mai câștigat de atunci încolo. Probabil fiindcă nu este destul de gras și puternic. Într-adevăr, cu cele 160 de kilograme ale sale, în sumo e un mijion.

Baruto Kaito, născut Kaido Hoovelson, este mult mai gras, infinit mai gras și probabil de aceea are o popularitate atât de mare. El este acum vedetă la modul absolut în Japonia. Nu numai că este foarte gras, dar el este și un monstru blajin. Ochii săi albaștri te privesc cu infinită voie bună și amabilitate, iar zâmbetul său dezinvolt și cald te înmoaie de-a dreptul. Gurile rele spun însă că nici el nu va mai câștiga. Drept motiv ar fi lenea de care suferă.

Se pare că Baruto este un *bon viveur* și ca atare are toate șansele să se culce pe o ureche. El și-a făcut debutul în mai 2004 și a ajuns ozeki în 2010. Numele său, Baruto, provine de la Baruto Kai, Marea Baltică, adică este o referire la originea sa. Baruto este, în orice caz, nu numai un bun sportiv, ci și un personaj, de altfel foarte cult. El vorbește astfel cinci limbi: estoniana, engleza, germana, rusa și o japoneză perfectă. Să sperăm că va fi primul yokozuna european din sumo.

Baruto Kaito

Născut pe 5 noiembrie

1984 în Estonia

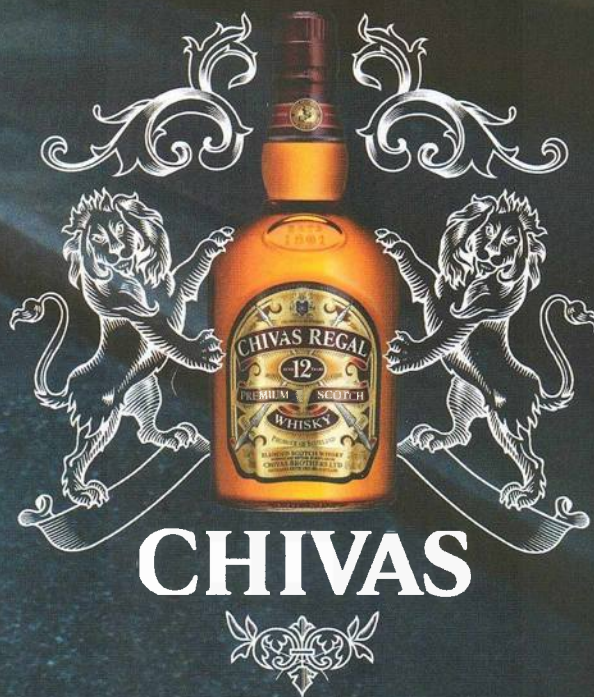
Înălțime: 199 cm

Greutate: 188 kg

TO GALLANTRY

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

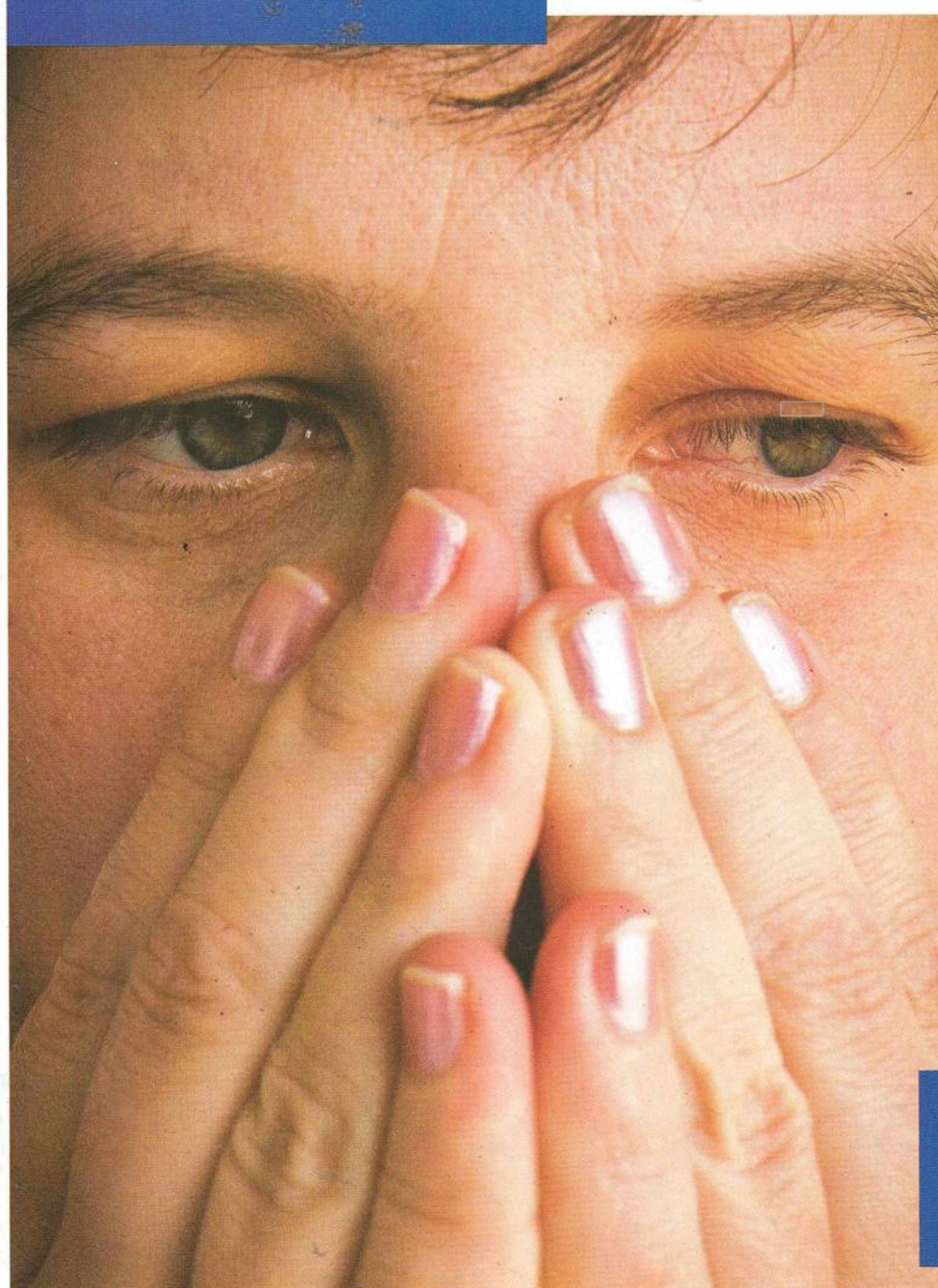

LIVE WITH CHIVALRY

În România, între 10 și 20% din populația preșcolară prezintă **simptome alergice**. Medicii spun că există o corelație între gradul ridicat de poluare, de chimizare a alimentelor, predispoziția genetică și manifestările alergice tot mai frecvente la copii și adulți.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr
și Dreamstime

Sub lupă: **alergiile**

Deși alergiile nu pare să reprezinte cine știe ce pericol, pentru cei sensibili a avea reacții de tip alergic constituie o adevărată frustrare care, uneori, poate fi deosebit de periculoasă ducând chiar la deces. Ce este alergiile? Medicul Adriana Iacomi, alergolog, ne-a explicat ce înseamnă alergiile și de ce trebuie să ne adresăm specialistului alergolog în cazul în care ne aflăm printre persoanele sensibile. „Alergia este o reacție imună în exces a organismului. Se produc anticorpi împotriva structurilor proteice și moleculare care în mod obișnuit nu declanșează un proces de iritare în organism. Unii dintre noi ne naștem cu o anumită structură imunologică – persoanele de acest fel sunt catalogate de medicină drept indivizi atopici – iar această structură deosebită poate declanșa crearea de anticorpi împotriva unor substanțe din mediu altminteri inofensive pentru indivizii obișnuiți. Mă refer aici la reacții de iritare la praful de casă sau la polen, la părul de pisică sau împotriva unor structuri proteice din medicamente și alimente. Reacția alergică poate avea drept țintă aparatul respirator – cele mai frecvente alergii aici sunt rinitele alergice și astmul bronșic, pot fi țintă tegumentele și aici apar cel mai frecvent urticarii sau eczeme, dar reacții alergice se pot declanșa și la nivelul tubului digestiv, asupra aparatului renal sau chiar la nivel neurologic.

Strănut, ochi înroșiți, tuse frecventă, toate acestea pot însemna alergie.

Cea mai gravă manifestare a unei reacții alergice poate fi șocul anafilactic care poate duce la deces și care survine atât la contactul cu un aliment – sunt cunoscute alergiile la alune sau nuci, alergiile alimentare la laptele de vacă – cât și la ingerarea anumitor medicamente. Această alergie la medicamente nu are, însă, o corelație strictă cu terenul atopic al individului. Ea poate apărea și la indivizi care nu au antecedente alergice. O altă alergie redutabilă este cea la veninul de albine sau de viespi, care nu au alt tratament preventiv sau o altă modalitate de vindecare decât prin desensibilizare.”

Cum ne putem desensibiliza? Alergologul Adriana Iacomi explică: „Din punct de vedere medical alergia înseamnă reacția antigen-anticorp. Desensibilizarea presupune să avem mai multe contacte sensibilizante care induc producția de anticorpi și la contact ulterior cu alergenul respectiv – veninul de albină, polenul, spre exemplu – să se declanșeze reacția antigen-anticorp cu eliberare de substanțe mediatore din organism. Întâlnirea cu alergenul în cantitate mare dă boala, iar întâlnirea repetată cu cantități foarte mici, în diluții mari, ca în homeopatie, dar pe termen lung, poate bloca evoluția naturală a bolii.”

Factorii alergeni, cei care declanșează iritări precum strănutul, înroșirea ochilor, urticarii, dermatite etc. sunt diverși: de la polenul pomilor, apoi al gramineelor, la părul animalelor de casă, de la praf și acarieni la o serie de alimente și substanțe medicamentoase.

„Întotdeauna când cineva spune *sunt răcit de trei luni*, eu îi spun: *nu există o răceală care să țină trei luni*, o răceală, o viroză, un guturai trebuie să se rezolve într-o săptămână. Cel căruia îi curge nasul o lună de zile nu mai are o răceală ci adesea o alergie. Pentru apariția urticariei, de pildă, pot fi vinovate alunele, nucile, peștele, ouăle, laptele, legumele precum mărul, țelina, ceapa. Pot exista reacții încrucișate, omul e alergic la polenul de mesteacăn și face în același timp alergie la morcovi, țelină sau alte legume. De asemenea, cei care sunt alergici au toleranță scăzută la alimente care nu sunt calitativ corespunzătoare sau care au adăos de coloranți și conservanți, și la ingerarea acestora, în mod nespecific, se descarcă mediatorul histaminic și determină apariția urticariei. Există dermatită atopică și care poate apărea încă din perioada de sugar. O altă boală pe teren alergic e eczema de contact, care poate apărea în anumite industrii, în anumite medii. Omul poate face dermatită de contact la aliajele de nichel, la cureaua de la ceas, la nasturele de la blugi, la rame metalice de ochelari, la cerceii artizanali”, avertizează dr. Iacomi.

În cazul apariției unor simptome alergice precum cele enunțate mai sus, o vizită la specialist este de cele mai multe ori soluția idea-

lă. Diagnosticul se pune pe baza unei investigații alergologice care presupune un interogatoriu foarte serios asupra datelor legate de locuința pacientului, prezența sau absența animalelor din locuință, antecedentelor alergice la rudele de gradul unu și doi, frecvența simptomelor etc. Deci o anamneză ținută, apoi se face un examen clinic și se caută semne de alergie, după care se fac investigații specifice prin dozări din sânge pentru acei anticorpi specifici pe care îi fac în mod particular suferinzii de alergie. În urma investigațiilor, se merge pe tratamentele ținute, de desensibilizare.

„După ce se identifică cu certitudine alergenul, se administrează pe durată îndelungată de trei până la cinci ani extracte standardizate din acel alergen, produse de firme specializate. O alergie netratată evoluează diferit de la individ la individ, dar poate duce până la invaliditate. În cazul unei boli respiratorii, poate da disconfort major care incomodează activitatea pacientului, sau duce chiar la moarte în cazul unuia care e alergic la veninul de albine și poate face șoc anafilactic.”

Medicul Adriana Iacomi avertizează că: „Există medicamente utile care pe o perioadă scurtă de timp pot ameliora simptomele, dar nu schimbă evoluția naturală a bolii, nu opresc producția excesivă de anticorpi, deci nu asigură o protecție completă.”

„Urticaria înseamnă o erupție pe tegumente care poate fi primul semn al unei boli sistemice sau poate să fie un semn pentru probleme cu ficatul, rinichiul. Aici intervine alergologul, care decelează corect o urticarie alergică de un semn pentru alte boli.”

„Dacă sunt alergic la un aliment, nu e destul să iau un Alerid și să nu mai fac boala. E un tratament deosebit de util în faze acute și pe perioade scurte de timp. În majoritatea cazurilor, după întreruperea tratamentului antihistaminic în cel mult o săptămână o iau de la capăt. Prin urmare, trebuie prescrisă o desensibilizare!”

Ați băut, vreodată, „Lacrima lui Ovidiu”? Dar „lacrima lui Putin”? Cred că mai rar, nu-i așa? Vladimir Putin, însă, și-a băut lacrimile. Nu cele de înfrângere, ci acelea de victorie. Lacrimile de înfrângere doar și le-a înghițit. Ovidiu era un personaj tragic. Vladimir Putin, doar un personaj trist.

text Mihail Gălățanu
foto Agerpres

De la „Lacrima lui Ovidiu” la lacrima lui Putin

Analiza politică a lunii nu poate lăsa deoparte nici planul extern, dar nici pe cel intern: și, pe amândouă, s-au petrecut lucruri interesante. A fost o lună plină de „substanță” politică, pentru că s-au întâmplat destule lucruri despre care se poate vorbi într-o cronică politică.

Omul politic (Victor) Ponta a apărut mai peste tot în ultima perioadă. A vorbit, cu

Victor Ponta, șeful Partidului Social-Democrat (PSD), conform [încă] actualului Traian Băsescu, ar fi putut fi prim-ministru, dar n-a mușcat din nadă. Pardon, din noadă!

oamenii, pe diverse forumuri. Se agită. Pe la televiziuni. Pare o variantă mai veridică, la acest moment, pentru candidat la președinție, în comparație cu celălalt Ponta. Sau cu celălalt Crin. Crin Antonescu. Uneori, am senzația că și Crinul e un fel de Victor, precum și ceva din Victor s-a strecurat în tija „subțire” a Crin-ului. Sunt/sau doar par intersanjabili.

Traian Băsescu a creat, cu maximă perfidie, o diversivă autentică/în toată puterea cuvântului, atunci când a spus că i s-a propus lui Victor Ponta fotoliul de premier. Și că președintele PSD, Victor Ponta l-a refuzat.

Pentru Crin, adversarii au creat, deja, o imagine caricaturală. Tușa groasă l-a creionat leneș, omul ăla care nu se scoală înainte de douăsprezece ziua – și, probabil, chefuiește până târziu după miezul nopții. Profeția noastră de jurnalist „înăit” este că va scăpa greu de ea. Asta dacă va scăpa, totuși, vreodată. Dar noi credem că nu... prea. Așa precum nici Ion Ilici nu va scăpa de proverbia sa bufniță, deghizată în cucuvea, care, la Palatul Cotroceni, cântă toată ziua. Cum nici nea Trăienel nu va scăpa de imaginea aia în care o aleargă pe Elena în jurul biroului prezidențial, nu știm cât de oval. Iar Emil Constantinescu de fantoma Ronei Hartner, asmuțită asupra-i de Corneliu Vadim Tudor(el) – rebotezat Rudotel...

Noul Putin e într-un alt mandat decât vechiul. „Agentul 007” al KGB-ului s-a „reîncărcat”, pe o altă buclă politică, a istoriei – dar s-a înșurubat în același scaun prezidențial. Rămâne (sau devine) coșmarul recurent al Rusiei. Vladimir Putin, acum că a câștigat – din nou – un mandat, este cât se poate de contestat. Mascarada/morișca aceea cu Medvedev-om-de-paie s-ar putea să o mai vedem o dată – și ar putea să ajungă *perpetuum mobile*. Dacă ar fi să ne luăm după declarațiile lui Traian de Băsescu.

Da, pare inevitabil. Din ce în ce mai inevitabil, pe măsură ce nici măcar nu se întâmplă. De fapt, experții, mai ales cei americani, îl declară inevitabil. De aceea, toți ne invită să investim mai degrabă în aur. Și în alte metale prețioase. Nu, nu trebuie să ne (mai) bazăm pe petrol. Deși, cine știe, parcă, deocamdată, până la „resurecția” mașinilor electrice, tot cu ochiul la „bursa petrolului” vom trage. Israelul se arată cel mai *neliniștit*. Și cel mai „pregătit” de ostilități. Își face calculele – cel puțin așa declară – să atace singur, adică fără suportul (să recunoaștem, substanțial) al Statelor Unite. Președintele Statelor Unite ale Americii, Barack Obama, negociază amânarea unui asemenea atac asupra Iranului până la anul care vine. Atunci când – foarte posibil – nici nu va mai fi președinte.

Afacerea Mihail Boldea, o palmă pe obrazul politicienilor

Unul dintre șefii de la Serviciul Român de Informații a declarat că a sesizat autoritățile statului – încă din anul 2008, în privința a ceea ce presa a numit ulterior „afacerea Boldea”, dar nu s-a întâmplat nimic în urma acestei sesizări. De mai bine de o săptămână, Valentin și Mihail Boldea au devenit personaje ultra-mediatizate. S-ar putea spune – dacă nu suntem puțin malițioși – chiar VIP. „Afacerea Mihail Boldea” a ținut, oricum, de zece zile, cu maximă „încordare”, capul de afiș. A fost urmărită – și discutată povestea – pas cu pas. Ne referim la chemarea la DIICOT a tatălui. Apoi, la perchezițiile de la cele două imobile. Până la urmă, s-a conchis că ilegalitățile care s-au denunțat a fi comise de către omul de afaceri Mihail Boldea sunt de natură imobiliară: afaceri cu imobile vândute la prețuri mirobolante. A urmat, aproape imediat, fuga în Turcia, cu un automobil. De acolo, mai departe, cu un avion al companiei TURKISH AIRLINES, în Africa. Congo și Kenya au fost cele două țări prin care Mihail Boldea a trecut. Și, la urmă, am lăsat calitatea de deputat. (al Partidului Democrat Liberal – PDL) pe care Mihail Boldea a avut-o. A fost o cutremurătoare palmă politică. Una care a afectat, mai întâi, PDL, pentru că, iată, s-a afirmat că este doar „o repetiție pentru celelalte fugi „politice” – din Partidul Democrat Liberal – care amenință să urmeze (afirmația vine dinspre o anumită parte a Opозиției). Dar, în final, a fost, în egală măsură, o palmă și pe obrazul întregii clase politice – și așa destul de terfelită – din România.

Între timp s-a terminat vacanța, dar și banii. Așadar, Boldea s-a adresat Consulatului român din Nairobi. De, nu găsea bilet înapoi... Până la urmă, s-a găsit și bilet și arestarea cu duba, pe pământul patriei.

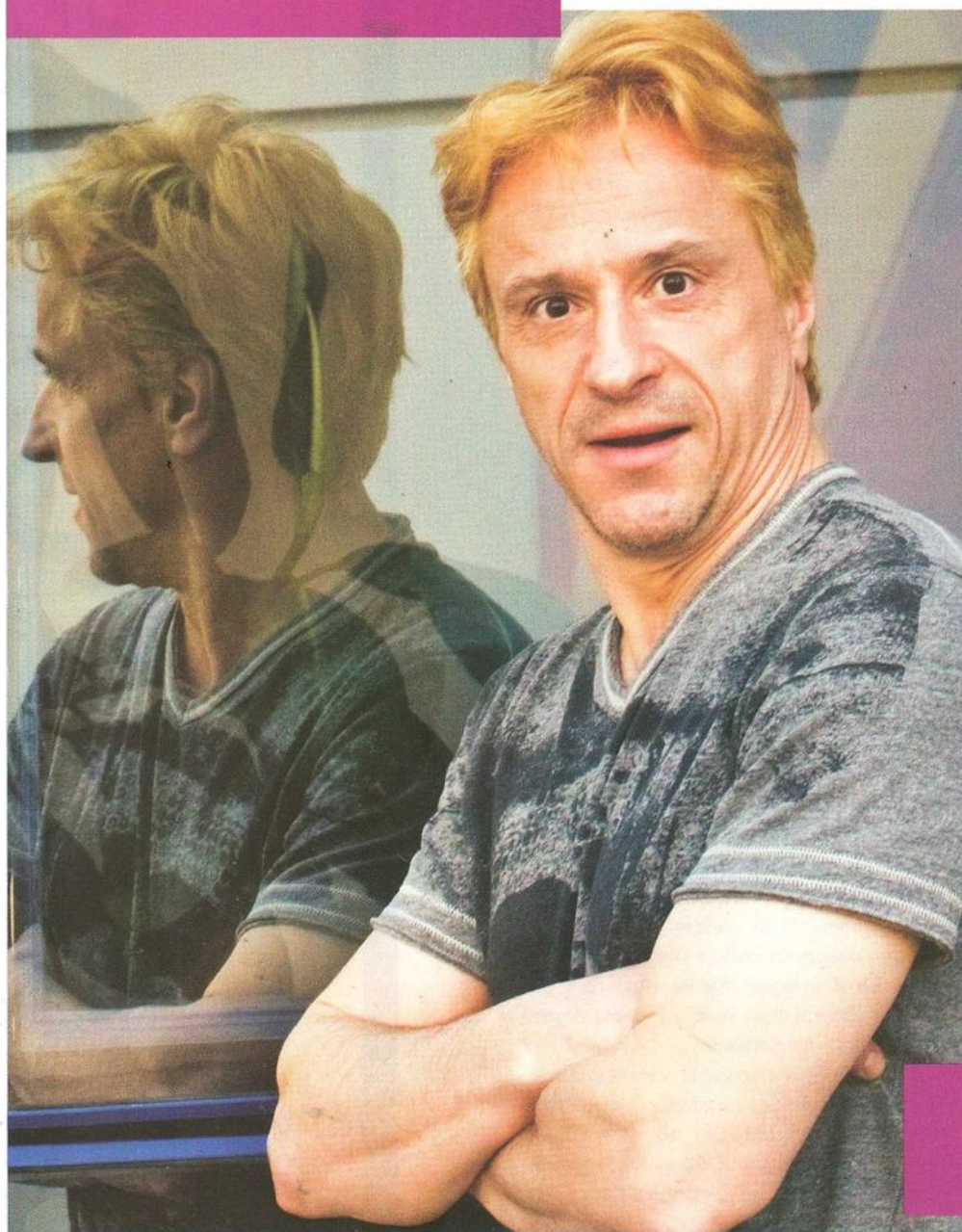
CHIVAS CHIVAS CHIVAS

Un talent uriaș, o energie incredibilă – scăpată uneori de sub control, sub presiunea publică a gesturilor corecte simbolice. E imaginea din ultima vreme a lui Claudiu Bleonț, actorul care și-a dat jos chioloții în public. Dar partea lui de lumină?...

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr

Claudiu Bleonț:

„Da, sunt mare. Și sunt nimeni!”

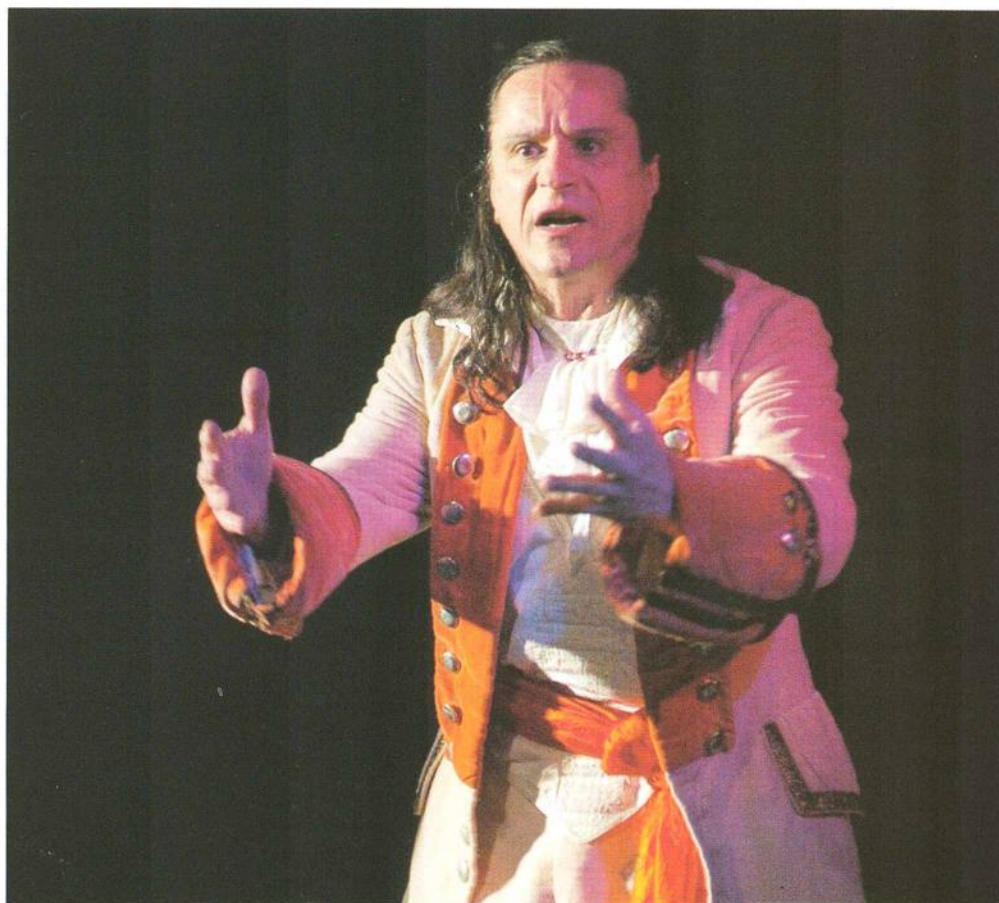
Claudiu joacă într-un nou spectacol, *Amedeu sau scapi de el cu greu*, de Eugene Ionesco. De la spectacolele de comedia dell'arte din ultimul timp, la teatrul absurd. Înapoi la temele importante ale umanității. Dar ce înțelege publicul de azi din acest autor criptic? „Ionesco a scris ca în fizica cuantică, ca și Platon, în momentul când a zis da, s-a născut nu-ul. Pentru că universul e făcut din aceste contrarii concomitent. E ideea mea dragă. Contrariile nu sunt contradictorii, sunt

Un simplu gest poate distruge o imagine construită cu greu. Dar poate fi de bine...

„Și eu am fost un mic ipocrit cândva.

Veneam dintr-un mediu convențional. Prima dată când a trebuit să drăcuiesc într-un rol, mi-a venit foarte greu.

Am făcut liceul german, bunicul a fost stareț, am fost dus la biserică. Pe unde să scap de presiunea asta, de locomotiva asta de frustrare?”

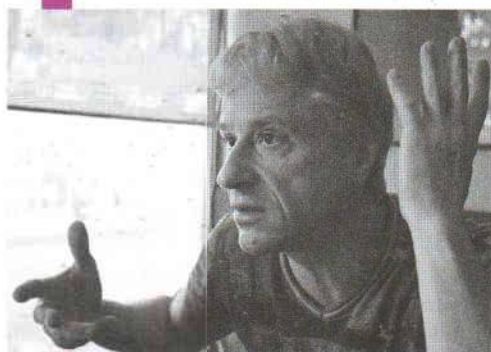
complementare. Noi suntem doar în extreme. Dacă ar fi întuneric veșnic, sau dacă ar fi lumină veșnic, cum ar fi? E nevoie de tensiunea asta. Dacă nu există un conflict, nu există o mărturisire a unui om față de alt om. Nu există nimic.

Teză – antiteză – sinteză. Discuția între *Amedeu* și nevasta lui e conflictuală. Părțile necunoscute, care dau dinamică vieții, sunt necesare. Dacă nu suntem diferiți, nu are rost să fim împreună. Ne ia somnul. Și în teatru, și în viață.

Ionesco a stat până la patru ani la Slatina. Apoi se mută la Paris, până la 14. Dar vine tatăl lui și-l ia înapoi în România. Există în *Amedeu* o replică: *Mortul a îmbătrânit. Aș putea spune că e tatăl meu...* Marie Jeanne, fiica lui Eugene Ionescu, mi-a spus că tatăl ei a visat cândva un cadavru. Cobori, cu asta, într-o zonă profundă a psihicului uman, în Freud, Jung. În primul rând, Ionesco bulversează logica. Dar apoi te recunoști în piesă. Ionesco cheamă lumea la mijloc. Nimic nu este atât de dramatic, sau atât de stupid. E un amestec de nuanțe complementare care generează armonie. Această școală am învățat-o de la Grigore Gonța, că exist la mijloc, în această intensitate, iar contrariile sunt în mine. E și un mesaj: continuă, continuă, continuă. Nu există doar lumină, sau doar întuneric. Trebuie să și cazi, să te temi, ca să te poți ridica.”

Cu mai bine de zece ani în urmă, Claudiu a primit o lecție extraordinară de viață.

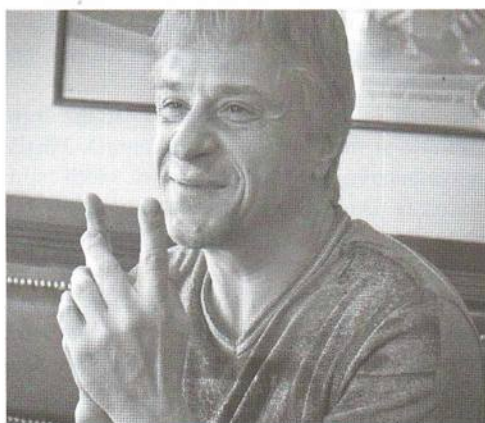
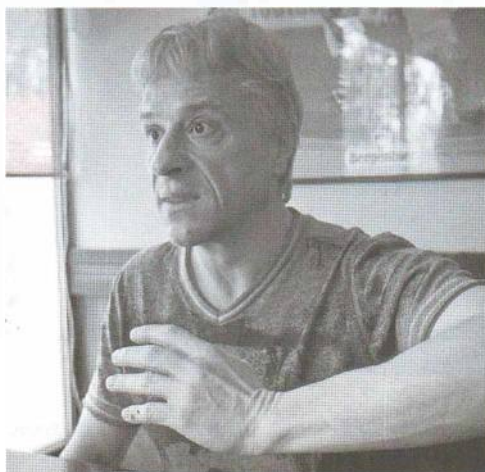
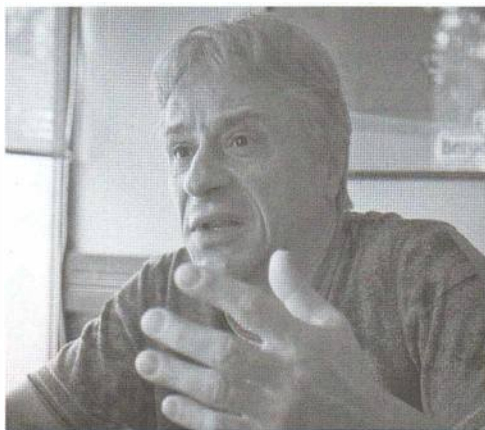
„Jucam într-o piesă de Sofocle, în rolul lui Filoctet. Cu Florin Zamfirescu – Odiseu, George Călin – Neoptolem. Regizor era Andreea Vulpe. Filoctet era aghiotantul lui Hercule, fiul lui Zeus. A primit cadou de la Zeus o armă infailibilă, un arc. Se petrece primul Război Troian. Războiul se termină indecis și grecii pleacă acasă, dar se opresc pe o insulă să ia provizii. Pe insulă, pe Filoctet îl mușcă un șarpe de călcâi. Rana se împute îngrozitor iar Filoctet e părăsit, pentru căăștia nu mai pot vâsli din cauza mirosului. Se duc acasă, trec 10 ani, iar un oracol prevestește că trebuie să continue războiul cu troienii. Dar nu vor câștiga decât dacă îl vor lua cu ei pe Filoctet. Apar îndoielile. Cum să-l ia înapoi pe ăla, fratele lor grec? O fi murit, sau a înnebunit. Dar e o misiune, ei sunt soldați, trebuie să lupte, așa că pleacă după Filoctet. Și pleacă pe insulă să-l recupereze... Ei, și de aici începe piesa. Cu un măcel de monologuri, cu Hecate, cu Agamemnon, cu Paris, cu Elena... tone de nume care nu mai înseamnă nimic. E ca și cum ne-am ocupa de istoria Botswanei. Încep ăia să-ți povestească de istoria lor. Nu înțelegi nimic. Dacă spun cafea, tu vezi cafea, știi ce înseamnă, dar dacă spun *leuo*, nu se știe ce înseamnă. Și am ajuns într-o stare de caznă... în acest război împotriva tuturor, înjurându-i pe toți. Ca într-o tragedie antică, de aici nu se iese. La finalul piesei apărea personajul jucat de Mircea Anca, cu un monolog din care nu înțelegeam nimic. Eram ca bizonii ăia care, împungându-se, zguduie

pământul. Câtă dreptate avea Andreea, atâta aveam eu. Pe cuvântul meu, nu găseam drumul spre personaj. Și am zis: în momentul ăsta eu plec. Poate abandonul are rost, dar poate nu are.

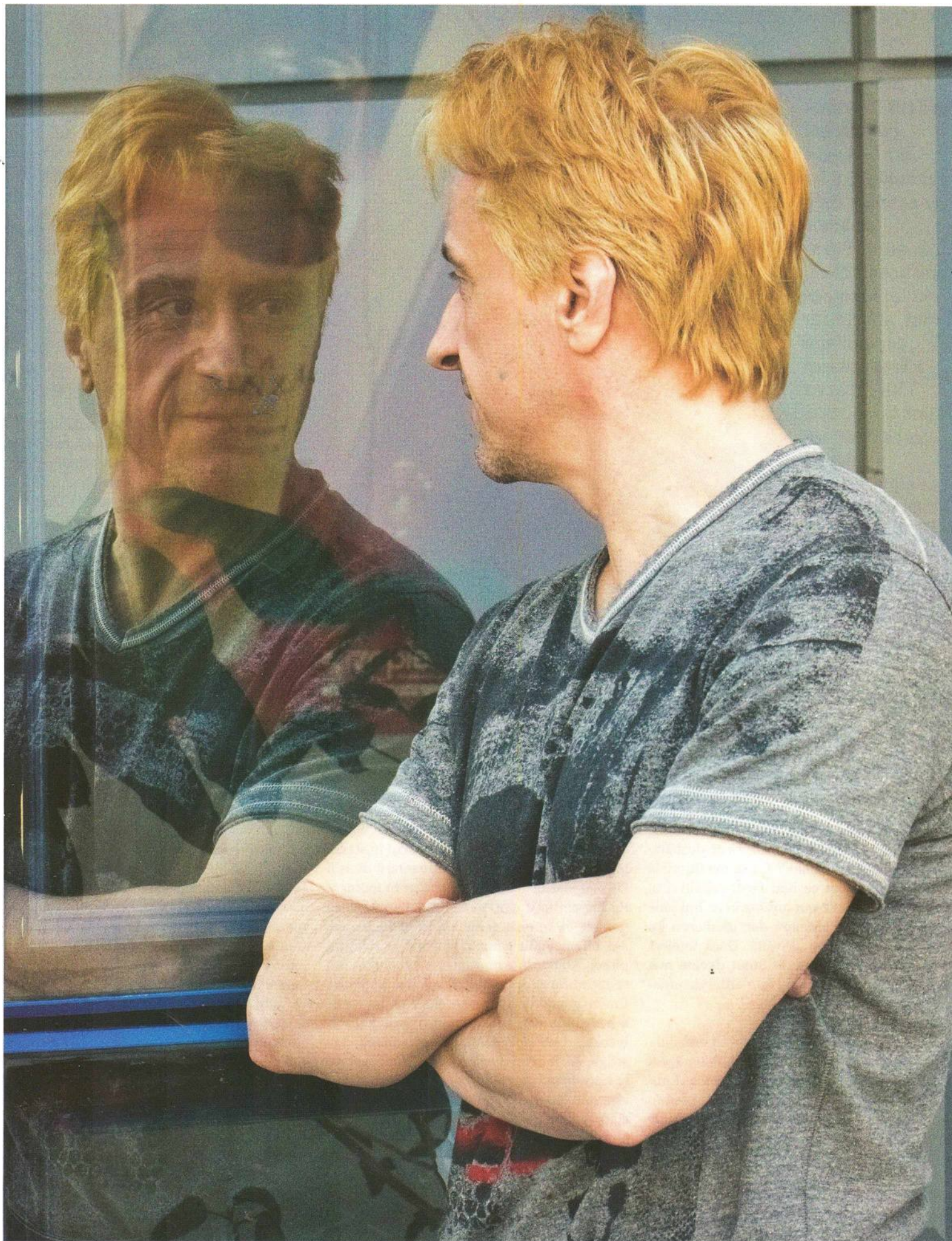
Și acum paranteză. Fusesem de curând în America, cu *Steaua fără nume*, unde cunoscusem o americană. Ne văzuse în spectacol pe mine și pe colegii mei și ne-a invitat la ea. Mi-a zis că n-a priceput o iotă din ce spuneam, dar că a înțeles tot. Era fascinată. Cum naiba reușești asta? Nu știu să explic, eu sunt definit și sunt nedefinit în același timp, sunt toți oamenii pe care i-am cunoscut, toate întâlnirile mele. Îi zic că poate e bine să vadă România, am invitat-o aici. Evident, era o invitație de complezență, 'cine drăcu' credea că o să vină? Și uite-o că ne trezim cu ea aici. Am intrat în panică. Ce facem? Pe unde-o ducem? Ce să-i arătăm? Hai la mănăstirile din nordul Moldovei. Ne urcăm în mașină și, când ajungem la Sucevița, o bușesc lacrimile. Eu, invidios pe emoția ei. Cum naiba, eu sunt aici de o viață și nu mi s-a întâmplat, și ei... Atât de tare a ținut chestia asta încât a ajuns în America și s-a botezat în rit ortodox. După un timp, Kim a venit din nou în România și ne-a cărat iar la Sucevița. Pe o latură a bisericii, piatră, pe alta, faimoasele picturi, cu Pitagora, Platon, Socrate, Aristotel... Sofocle. Sofocle?! Și deodată îmi sare finalul lui Filoctet. Într-o clipă am avut iluminarea că mă aflu într-un adevărat *cyber-space*, unde se află toată simbolică, toată semiotica lui Umberto Eco. Toată condensată în acest perete. Ce caută ăștia aici?, o întreb pe maica Eufrasia. *Păi sunt înaintemergătorii lui Hristos*. Cum?! În piesa lui Sofocle, personajul jucat de Mircea Anca apare din morți. A sedus-o pe o centauriță, nevasta lui Nesus, și a murit în flăcări pentru că a posedat ceva ce nu era al lui. El îi spune lui Filoctet: *Tu ai fost de față la toate caznele mele și când am murit, iar tot ceea ce ai îndurat este pentru creșterea luminii în tine. Întoarce-te și luptă alături de grecii tăi*. În momentul ăla, mă ridicam, mă sprijineam de Neoptolem, schimbam stările ușor, ușor, ca o iluminare... Important e să ajungi la tiparul esențial al piesei. Apoi se încheie ciclul. Și acum du-te înapoi la Ionesco, la *Amedeu*. Ce rămâne? O constantă de încredere într-un ocean de taină. După 2.500 de ani, sămânța s-a păstrat. Sămânța e atât de puternică încât n-a devastat-o nimeni.

Și moare maică-ta, de Paști. E pe catafalc, deschid radio *Trinitas*. Era predica, chiar atunci vorbea Patriarhul Daniel despre lumina care se plămădește din întuneric. Cum era în Filoctet..."

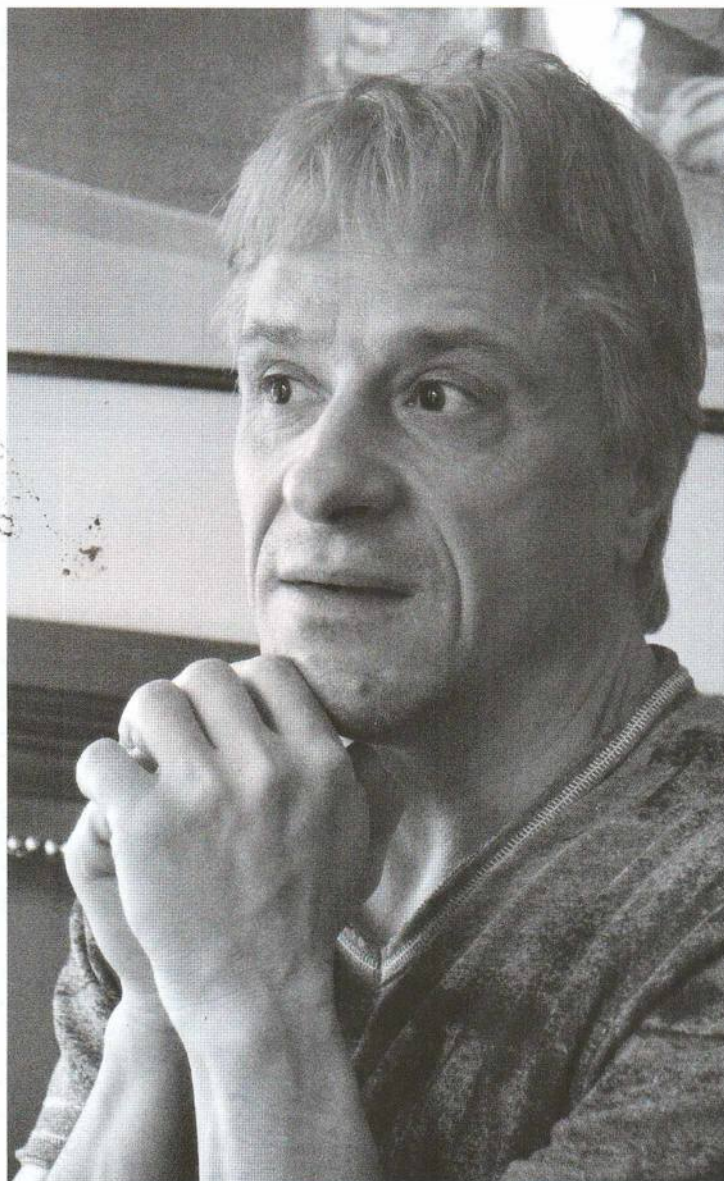

Claudi Bleonț poate fi văzut în „Amedeu” pe 18 aprilie, la Centrul Cultural pentru UNESCO Nicolae Bălcescu.

Claudiu e blond acum. Și-a tăiat părul, s-a vopsit. Shimbarea de imagine e radicală. Pentru unii e un moft de primăvară. Pentru el, însă... „Era o zonă de așteptare, poate că am sărit un prag interior, sau eram la un prag în care voiam să conțin totul cu alte nivele de înțelegere. N-aș fi făcut-o dacă nu era *Amedeu*. Mă uit în oglindă și am senzația că sunt așa de când mă știu. Din cauză că am avut ocazia să practic trăire. Nu-l mai văd pe ăla cu părul lung, care juca Richard, Salieri... Identificarea cu personajul se petrece total. E lecția pe care am primit-o la un workshop cu Peter Brook, care ne-a spus că un actor se identifică 50 la sută cu personajul și 50 la sută e construit din informațiile altuia. Dar informațiile altuia le conțin și eu, ca specie. Toată istoria sunt toate personajele pe care le-ai jucat, te poți regăsi în toate. Și Brook a mai zis ceva: cea mai importantă replică din *Hamlet* nu e *A fi sau a nu fi*, ci *a fi pregătit e totul*. Știi povestea cu *Richard al III-lea*, care spune că dă un regat pentru un cal. Ceva foarte mare, pentru ceva foarte mic. Există o replică asemănătoare și în folclorul nostru, în *Miorița*: *Și de-o fi să mor...* Contează pregătirea. Înainte de bătlie, după ce își aduce aminte de toți oamenii pe care i-a omorât, rude, nevestă, spune că vor avea ciocnire azi. Iar scutierul lui zice: *Da, milord, vom da și vom primi*. Hai să nu ne mai văităm, că se mută văitatul în subconștient. Toți suferim, că nu suntem plătiți, că istoria e nedreaptă, că guvernul, că nevesta, că prietenii, dușmanii... Ce am învățat eu din această replică a unui personaj pe care-l pierzi în distribuție? Asta era și în momentul ăla, când mi-am dat chiloții jos. Acceptă ce e, pentru că n-avem altă șansă. Am auzit vocea: ai curajul să mergi până la capăt? Și am făcut-o, deși am fost devastat după. Dar când am făcut-o știam că a te dezbrăca în public e într-un fel o nebunie și un gest simbolic șocant. Am văzut apoi înregistrarea și nici eu nu mă mai recunoșteam. Și nu e sigur că se aude ce spui. Nici *Hamlet* nu e sigur. Lipsa pauza psihologică. Ceea ce a fost un gest atât de simplu, atât de natural, a devenit cu totul altceva. Din cauza gestului nici eu nu puteam să mai aud ce spuneam. Gestul bătea cuvântul. E chiar o măsură în teatru. Nu se mai aude ce spui când dispăre dozajul corect dintre gest și cuvânt. Lași pauza să se nască așteptarea, dai replica. M-am simțit un nimeni. Sprijinim și noi specia cu trăirile noastre. Pe de altă parte, acel gest m-a ajutat să fac ceea ce n-aș fi reușit niciodată. Să-mi distrug imaginea. Eu sunt copleșit de un demon al orgoliului și trufiei, că sunt cineva, că trebuie să mă respectați și plătiți, să-mi faceți statuie. Și trebuie să sar și de partea cealaltă. Nu sunt de acord cu așa ceva, nu trebuie

„În 2004 jucam la TNB în «Apus de soare», iar eu eram dezamăgit, trist de condiția mea de actor angajat. Eram pe scenă când, la un moment dat, am ridicat capul și am văzut tavanul TNB. În acea clipă am auzit o voce dintr-un strat de conștiință: «Băi, tu nici măcar n-ai îndrăznit să visezi să fii aici și acum ești aici și îți pute!»”

să faci din ceea ce am făcut eu o normă. Omenirea va fi tot timpul în această dezbatere. Care-i calea de mijloc? Ca să mă întorc la Filoctet, e nedrept ce i-au făcut ceilalți. Da, dar altfel n-ar fi crescut lumina în el. Îmi vine să cred că, la un moment dat, asemenea lui Sisif, Filoctet începe să râdă. Dacă înțelegi corect mesajul lui Sofocle, totul devine mai lejer. E doar o readaptare la o altfel de umanitate...”

De la percepția publică, la vulnerabilitatea artistului. A artistului Claudiu Bleonț. „A artistului? A omului. Îmi povestea Emil Constantinescu că au aruncat unii cu roșii în el într-un spațiu public. I-am povestit de spectacolul meu de la Târgu Mureș. În timp ce jucam *Macbeth*, s-a trezit unul să comenteze ceva. Eu eram în timpul monologului, m-a deranjat. M-am oprit și l-am întrebat ce a spus. A continuat să bâiguie: Arg mrr hrr. Spune, mă, nene, și dacă te simți în stare, vino tu

și continuă. Dacă nu, ieși afară, măgarule! Sala a aplaudat intervenția mea și s-a făcut în sfârșit liniște. A doua zi am auzit comentarii că aş fi zis maghiarule, nu măgarule. Dar în momentul ăla am trăit real. Până atunci jucasem cu mintea, ei, în ziua aceea am jucat cu trupul, așa mi-au țâțâit genunchii până la sfârșitul piesei. Atât de tare m-a afectat. Ieșeam în culise tremurând, spunând că mă las de teatru. Era instinctul de apărare, nevoia de protecție a artistului. Sau orgoliul din mine. Ieșea la iveală eul ăla de vedetă, partea de trufie, care striga: Bă, nu vezi că mă doare?! Toate energiile astea le purtăm toți în noi. Vulnerabilitatea este oricum parte de conflict. Trăim din a clădi pentru că ne e teamă de vulnerabilitate. Ne e teamă de moarte, de fapt. Simțim în noi că nu știm cât va mai dura.”

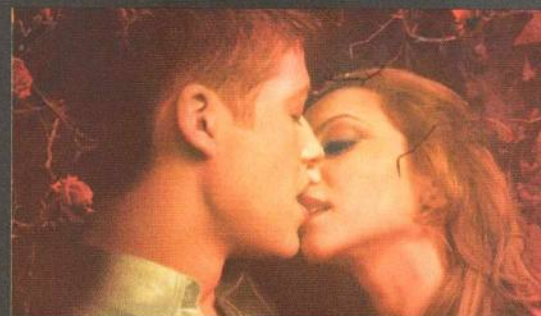
Între lumină și întuneric, viața pe muchie. Mereu instabilă, întreruptă, luată de la capăt. „Cânt, sufăr, mă simt liber. Nu vă plângeți, le

zic altora. Dar eu mă plâng mie. Dacă mă stabilizez, am o șansă. Dar oare a te stabili e o garanție? E o mare întâmplare orice proiect. Am luat cartea lui Ionesco, am citit-o, am sunat-o pe Marie Jeanne – fiica lui Eugene Ionesco –, a fost de acord să ne cedeze drepturile de autor, l-am sunat pe Marius Urzică, pe Nadine, au acceptat și ei... E o mare întâmplare totul. Să aleg calea dreaptă? Complementaritatea contrariilor? Dacă mă iau după logica contrariilor, ce e drept, pare strâmb, iar ce e strâmb, pare drept. Să păstrez ispita pentru a reuși să-mi iubesc dușmanul? La Lao Tze, nimeni nu-i nici rău, nici bun, ci doar polarități. Iar eu, cu lumina mea, sporesc a lumii taină, într-un ocean de întuneric. Dar am nevoie de acest ocean de întuneric.”

50 la sută într-un fel, 50 la sută altfel. În personaje, în teatru, unde dincolo de dorința de a juca, presează necesitatea supraviețuirii. A recompensei. „Anul trecut am plecat în turneu cu spectacolul *Novecento*, la Cluj. Era în plan să ajungem și la Bistrița, însă impresarul m-a anunțat că trebuie să suspendăm, erau doar 22 de bilete vândute. Și cu ăștia 22 ce facem? Îi zic să nu-l suspendăm, dar să facem să fie lume. Am plecat la Bistrița și aici am început să distribuim bilete. A doua zi am avut sala plină. Dar când văd cât câștigă alții, încep să mă oftic. 50 la sută mă arunc înainte și zic da, 50 la sută spun că sunt un bou. S-a întâmplat și la Avignon – la festivalul de teatru european. Timp de trei ani am pus afișe, am montat decorul, am făcut tractaj. Eu, Claudiu Bleonț, actorul TNB. La Avignon, o dată am jucat cu producție de la Arad, altă dată cu una de la Galați. La primul spectacol s-a vândut un singur bilet. Regizorul era negru: Claudiu, nu s-a vândut decât un bilet, mă! Un bilet! M-am gândit și i-am spus: avem masă, casă? Avem. Diurna asigurată? Da. Plus că am șansa să joc în franceză cu ocazia asta. În al treilea an de Avignon am luat marele premiu, cu o piesă maghiară, jucată în franceză de niște actori români, producție a unui teatru fondat de o țigancă, Fani Tardini. Sunt atât de multe opțiuni, ca în povestea pianistului Novecento. Un pian are 88 de clape și toate trebuie folosite. Sunt adevărate toate. Dar undeva există partea aia de lăcomie. Mă recunosc puternic în vorbele lui Salieri: *Primul păcat pe care trebuie să-l recunosc, e o lăcomie fără margini. Mi-am dorit să strălucesc ca o cometă pe firmamentul Europei, dar nu oricum, din muzică.* Și eu pot să spun: din teatru. În fond, noi, oamenii, suntem pentru cunoaștere. Și vor trece toate. Da, sunt mare. Și sunt nimeni...”

aprilie
2012

opereta **VOIEVODUL
'TIGANILOR**

20 aprilie
ora 19.00

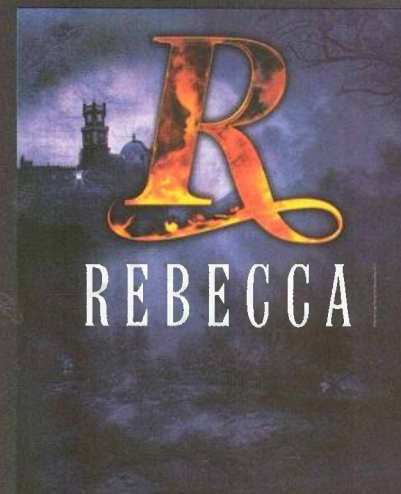
musical **ROMEO ȘI
JULIETA**

7 și 8 aprilie
ora 19:00

opereta **SILVIA**

1 și 22 aprilie
ora 19:00

REBECCA

musical **PARIS,
MON AMOUR**

6 și 21 aprilie
ora 20:00

musical **REBECCA**

28 și 29 aprilie
ora 19:00

TEATRUL NAȚIONAL DE OPERETĂ "ION DACIAN"

TNO 2011 | Stagiunea | 2012

Biblioteca este disponibilă în: Căminul de bătrâni, nr. 221 313-43-48, Ploiești, județ Ilfov, nr. 1110 - 1800, din anul 1400 - 1800.
Resursele și activitățile culturale sunt organizate și în colaborare cu: Centrul Cultural, Biblioteca, Centrul de Cultură și Informație.
Coordonator: Teatrul de Operetă din Ploiești în colaborare cu distribuția spectacolului.
Adresa: B-dul Nicolae Bălcescu, nr. 2, sector 1, București (Piața Universității).
Telefon administrativ: 0211 313-43-48, sector 1, București.

Director General: Răzvan Ioan Dincă

Întâi a fost fotografia. Apoi cuvântul, televiziunea. Periplul în presa românească e amplu pentru Luana Ibacka, prezentatoarea emisiunii de la Prima TV, „Cunoaște, Visează, Iubește!”

text Radu Pocovnicu
foto arhivă Luana Ibacka

Luana Ibacka

– forță, grație și stil

„Eu, Luana de la televizor, sunt imaginea unei femei puternice și stabile. În realitate, sunt... mai puternică de atât, doar că mi-e frică să mă folosesc de tot ce ar genera această forță descătușată!”

■ *Spune-ne, te rog, câteva cuvinte despre emisiunea ta de la Prima TV.*

– Emisiunea *Cunoaște, Visează, Iubește!* este un proiect care tinde, ca și întreaga mea ființă, să răspundă unor întrebări esențiale de viață. Din acest motiv am ales ca titulatură trei verbe imperative, ce definesc trei direcții absolut prioritare pentru persoanele care doresc să evolueze.

■ *Ce înseamnă arta de a trăi cu stil?*

– Înseamnă alegerile de zi cu zi în ceea ce privește sănătatea, educația, mâncarea, comportamentul, anturajul, timpul liber. Dacă le alegi cu stil, confortul vieții tale crește. Acest stil se cultivă, se educă și răspunde unor necesități reale, nu unor mofturi. Luxul e binevenit în viața cuiva care a avut o educație în sânul unei familii aristocrate dar e efemer și ridicol, pentru cineva care dă un tun și își ia o mașină de 100.000 de euro. Oamenii cu adevărat bogați sau cu adevărat săraci nu se văd prin cât cheltuie, ci prin cum cheltuie.

■ *Cât costă să trăiești cu stil? Este ceva accesibil pentru toată lumea?*

– Bineînțeles că nu, dar atitudinea și stilul atrag și creează contextul unor posibilități. De aceea se și spune că sărăcia trage la sărăcie și banul la ban. Dacă ai educația și cunoștințele, o nevoie reală de un standard înalt, ele se petrec. Dacă te vâicărești, crezând că meriți o viață mai bună, tot acolo vei fi și peste cinci ani. Te costă educația, dar am văzut cu toții destinele unor oameni remarcabili. Prin sport, prin voința de a fi cel mai bun în orice domeniu, prin consecvență și un plan de viață bun, poți

dobândi statutul, banii, poziția ce conferă vieții un stil. De la confort la lux există posibilități pentru oricine să trăiască bine. Prima condiție e să crezi asta, să cauți în tine resursele și să te apuci de treabă!

■ Ce părere ai despre leacurile băbești? Folosești?

– Da, folosesc mereu altceva, uneori și în paralel. Mama are o vorbă, ce pui în gură, pune și pe față. Pe vremuri se folosea orice fruct sau legumă, iarbă sau plantă, pentru a face pomezi, tincturi sau măști. Azi, cosmetica revine la esențe naturale, iar produsele scumpe (din gamele organice sau fără parabeni) au ajuns un lux, când ele sunt de fapt bază tradițională, utilizată de secole, dacă nu de milenii. Se redescoperă prin magazinele bio tot ce avem la îndemână și nu folosim. Eu pun pe față și o roșie, și ulei de măsline, și miere, și o banană, și căpsună, și ou crud... Uneori le amestec cu drojdie de bere sau iaurt. Sunt sute de combinații

pe care le găsești în frigider sau la piață, care pot oferi unei casnice sau unei persoane fără buget mare de *beauty*, o șansă la *anti aging*.

■ O femeie este frumoasă atunci când are încredere în ea. Încrederea în sine face o femeie puternică, îți place să spui. Dar feminitatea, delicatețea? Mi se pare o pasăre tot mai rară, mai ales în zona mondenă unde ca să te afirmi trebuie să fii tot mai înfipt în problemă...

– Nu cred că e o regulă. Da, peste 90 la sută din personajele mondene nu sunt modele. Dar cine zice că ar trebui să fie? Trăim o epocă în care se dărâmă mituri, se schimbă concepte, se trece la plata facturilor pentru globalizare, confort, consum excesiv, lene și iresponsabilitate. E un timp în care feminitatea va fi într-adevăr acceptată la nivel cultural, social, energetic și oricum... Femeile acționează prin emisfera dreaptă a creierului, bărbații prin emisfera stângă. Emisfera dreaptă este intuitivă, illogică,

„Cunoaște, Visează, Iubește!” e un proiect de suflet al Luanei.

„Ce ar rămâne din existența omului, dacă lupta pentru cunoaștere, pofta de visare și emoția iubirii ar dispărea?” – se întreabă ea retoric.

irațională, romantică, religioasă, în timp ce emisfera stângă e logică, rațională, matematică, și predispusă mereu la calcule. Cele două emisfere sunt în conflict permanent și, de regulă, oamenii nu conștientizează acest lucru și nu luptă pentru echilibrul acestor două „minți”. Minte feminină are o anume grație, cea masculină are eficiență. Evident, pe termen lung, certurile înving grația, căci lumea înțelege mai bine limbajul matematicii, nu pe cel al iubirii. Dar urmează pe tot globul o adevărată schimbare de conștiință, în care materialul, masculinul, matematica, vor cădea de pe primul loc. Feminitatea, femeia, cu delicatețea și iubirea care o caracterizează, vor face un *switch* în programul de distrugere al acestei lumi.

I Aș zice că particip doar în proiecte non-vedete. Vedetele mele sunt oamenii obișnuiți – spuneai undeva. Personal, cred că vedeta a ajuns un cuvânt gol de sens. Din punctul tău de vedere, care-i diferența dintre un om obișnuit și o vedetă?

– Vedeta este cineva care se expune. Se află într-un context, în care poate fi analizată, judecată după măștile pe care le prezintă. Cine naiba poate crede însă că ceea ce se spune pe sticlă sau în ziare despre o vedetă reprezintă realitatea? Toate sunt strategii de marketing și PR și, deseori, se vând pe sine, fără măcar un scop! Asta mi se pare uluitor în România, că au statut de vedetă persoane care nu produc nimic de vânzare, sau vreun serviciu în beneficiul cuiva. Își vând copanele, buzele, își plimbă părți ale corpului, însoțind peisajul de conversații goale de conținut, deseori vulgare și agresive. Deci, oamenii obișnuiți pot deveni mult mai ușor vedete la noi. O bătaie în public sau o relație cu un fotbalist, o căsătorie cu un miliardar bătrân și hidos, sau un viol la liceu, te fac la noi persoană publică. Ei devin fotomodele, cântăreți, prezentatori tv...

I Ai avut diverse joburi de-a lungul vremii, până ai ajuns aici. Care te-a împlinit mai mult? Televiziunea crezi că e ultima ta profesie?

– Tot ce am făcut m-a împlinit. Am făcut acest drum cu mare dedicație și plăcere. Am și azi același entuziasm pentru munca mea, cum aveam la 18 ani. Nu mi-am propus niciodată să ajung în acest fel în televiziune și habar n-am dacă e ultimul job. Am impresia că abia am început!

I Fotografia e una dintre primele tale pasiuni. Ce domenii ale fotografiei ai abordat și care este cel care te interesează cel mai mult?

– Fotografia nu mai e ce a fost. Nu mai suportă nici măcar o comparație. Ca și în

„O femeie va face mult mai mult în viitor, decât ceea ce făcea în trecut.”

cinema, un film de acum 30 de ani nu mai are legătură cu filmul de azi. Suntem contemporani cu trecerea de la arte, la serii mari și încântătoare de imagini fabricate de tehnologii și computere. Omul e încă prezent în *visual-uri*, dar sub 50 la sută. E ficțiune, virtual, fals deci din punctul meu de vedere. Eu am pozat oameni și obiecte, gândind fiecare imagine, atât artistic cât și tehnic, astfel încât imaginea obținută să fie esență și simbolul nemodificat al subiectului. Azi, orice peisaj, persoană sau obiect e atât de modificat, trucat, colorat, retușat, încât realitatea existentă e de nerecunoscut. Curând, nu se va mai deranja nimeni cu pozatul clasic. Se vor lua din bănci de imagini, și se vor prelucra...

I Să dăm puțin timpul înapoi. Care sunt cele mai importante amintiri din această devenire profesională?

– Sincer? Nu pot rezuma așa ceva. Amintirile profesionale mie mi-au dictat tot parcursul vieții, așa că, dacă vrei să scrii un roman...

I Dar personală?

– Viața mea s-a schimbat total după ce am devenit mamă. E cea mai importantă amintire personală. În prezent, tot ceea ce fac este ca mama din mine să fie personajul prioritar și abia după să vină în galop femeia, prietena, iubita, colega, profesionista, liderul unor mici grupuri de persoane cu preocupări comune...

I Te căsătorești, apare un copil, te desparți. Cum reușești, tu și Cabral, să compensați nevoia unui copil de a avea o familie, mamă și tată?

– Nevoia unui copil de a avea o familie nu e compensată de nimic.

I Spuneai undeva „Despre mine dacă pui numele pe net, nu găsești mai nimic reprezentativ și real. Despre cine sunt cu adevărat, află doar cine trebuie.” E o afirmație tranșantă pentru o persoană mondenă, o afirmație care incită și mai tare la aflarea secretelor ei... Așa că, o ultima întrebare: e diferită imaginea unei persoane mediate de presă – ziare și televiziune – de ceea ce este ea în realitate?

– Poate la mine mai puțin decât la alții, pentru că eu nu am mizat totul pe o carte. În majoritatea joburilor și responsabilităților profesionale, mi-am asumat o anume independență, un statut mai mult de colaborator, și atunci nu mi-a fost frică să mă arăt așa cum sunt. Dar la nivel profund de cunoaștere, de adevărată cunoaștere, într-adevăr, puține lucruri s-au spus despre mine. Nici nu am avut o popularitate exagerată, nici nu mi-am dorit să șochez, deci nu am stârnit valuri mediatice care să mă ridice sau să mă doboare. Am răspuns amabil și adevărat la solicitările unor sfaturi de viață, a unor servicii și produse din domeniile în care am lucrat. Viața mea personală, fricile, grijile, adevăratele vise și dorințe, proiecte de viitor și prietenii, nu au fost subiecte de ziar.

Sub Înaltul Patronaj al
Președintelui României

În parteneriat cu Primăria
Municipiului București

CONSILIUL GENERAL
AL MUNICIPIULUI
BUCUREȘTI

PRIMĂRIA
MUNICIPIULUI
BUCUREȘTI

Producător

Coproducător

FUNDATIA

SERGIU CELIBIDACHE

www.fundatia-celibidache.com

FESTIVALUL SERGIU CELIBIDACHE

EDIȚIA I - 03.05 - 07.07.2012 - BUCUREȘTI

Trăiește muzica, trăiește sunetul

Din program:

10.05 - 29.05.2012 - **MASTERCLASS-URI**, Universitatea Națională de Muzică
Vioară, Muzică de cameră, Contrabas, Flaut, Brass, Dirijat

04.05, 10.05, 24.05.2012 - **PROIECȚII FILM**, Grand Cinema Digiplex din Băneasa Shopping City

30.05.2012 - **SIMPOZION** Universitatea Națională de Muzică și Ateneul Român

22.05 - 27.05.2012 - **EXPOZIȚIE FOTO**

"Fragmente din viața maestrului Sergiu Celibidache", Artmark

30.06 - 07.07.2012 - **CONCERTE**, Ateneul Român

PREMIERĂ MONDIALĂ "HAZ DE NECAZ", compoziție Sergiu Celibidache,
07.07.2012, Ateneul Român

Sponsori

Parteneri

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Artmark

Investimente de prestigiu

Wood Be Nice

F64P

Spandugino

GRAND

PRIVILEG

clădire shopping city

AQUA

CARPATICA

Parteneri
Media

COCOR

adevărul

Ziarul complet

weekend

Tango

DILEMA

CATAVENCII

JURNALUL

FLACĂRA

OBSERVATOR

HotNews

eva.ro

AGERPRES

NINE O'CLOCK

MONEY

CALENDAR

EVENTIMENTE

Q

RI

fi

9AM

CARIERE

cariereonline

SUNETE

WALL-STREET

zile

SAPTE SERI

ADP

REBUS

ZOOM

AMOS

NEWS

sensotv.ro

TONICA

www.tonica.ro

Fiecare carte are o poveste care nu se vede. Sau mai multe. Cel puțin una a autorului și una a editorului. În ziua când un personaj cu numele Tony Mott mi-a lăsat un mesaj pe facebook, aveam alte probleme și nici nu am intrat acolo...

text și foto Bogdan Hrib

Despre Mott cu DOI de t

...A doua zi, am citit mesajul și mi s-a părut ciudat, textul în română, numele ușor anglo-saxon... M-am gândit la Șampania Mott din perioada interbelică... Mott, peste tot! Am zis că e o glumă. Și nu am răspuns... Au mai trecut câteva zile și m-au apucat remușcărilor. Am scris sec, cerând un rezumat de 20 de rânduri și un CV scurt. Am primit totul imediat... Toate acestea s-au petrecut în iulie 2011... A urmat vara cu delegații și concedii, a venit toamna cu mii de mici chestiuni de rezolvat, târgul de carte, lansările la Londra, ca întotdeauna pe repede-repede... În februarie 2012, i-am scris eu. Lucram la planul editorial. Mă tot gândeam la o rafală de autoare care să revigoreze colecția Cașmir. (Între timp sunt deja opt!) Am cerut volumul și l-am citit într-o zi și o noapte reușind astfel să-mi omor un week-end. Dar pentru o cauză bună. Mi-a plăcut cartea. Deși la început am crezut că e roman polițist și pe la mijloc am simțit că dă spre love-story, la final nu pot să zic decât că e o poveste bună, reușită; nu știu dacă e frumoasă sau veselă (Adriana, personajul principal feminin are o viteză superluminică în exprimare și acțiune, astfel că de multe ori am râs cu poftă!), dar nu e tristă și nici traumatizantă. Aș zice chiar că are un fel de happy-end... Sau chiar mai multe. Treptat...

Un autor brașovean proaspăt intrat în
topul vânzărilor de carte cu romanul „Doi”

De ce DOI?

– Pentru că era al doilea roman! Glumesc, nu e chiar atât de simplu, știu că nu te referi doar la titlu, dar e adevărat că l-am salvat sub denumirea DOI încă de când am creat documentul, dar m-am gândit că e ceva provizoriu, oricum mai începusem alte două (din nou apare cifra doi) romane înainte să scriu DOI, pe care le abandonasem, pentru că eram nemulțumită de ele. Cred că titlul se alege la sfârșit, după ce ai zis tot ce aveai de zis, numai atunci când, confruntându-te cu întregul, poți cuprinde totul într-o sintagmă, sau chiar un singur cuvânt. La DOI, deja pe măsură ce scriam, mi-am dat seama că este exact ceea ce vreau să exprim: dualitate, adevăr și minciună, o singură monedă cu două fețe. Pentru că romanul este despre un cuplu, despre doi oameni care nu reușesc niciodată să devină unul, oricât de mult încearcă și oricât se mint. Când am aflat despre cazul care a stat la baza romanului, m-am întrebat o bună perioadă de timp cum ar fi posibil să cunoști atât de puține lucruri despre un om cu care îți împarți viața. Cât de multă falsitate se poate ascunde în spatele unei relații? Atât de mult m-am întrebat, încât m-am apucat să scriu versiunea mea de adevăr. Și, pentru că avem de-a face cu două persoane, ne confruntăm și cu două adevăruri: al ei și al lui, romanul fiind structurat în două părți, fiecare dintre protagoniști povestind versiunea lui asupra aceleiași vieți.

De ce Mott? Rudă cu șampania?

– Pentru că am vrut să public sub pseudonim, nefiind pregătită la momentul respectiv să îmi asum în totalitate faptul că public un roman, a trebuit să îmi găsesc un nume. Aș fi vrut, într-o oarecare măsură, să separ lucrurile: să îmi duc viața mai departe, așa cum era, și să nu amestec literatura în existența mea de până atunci. Să trăiesc în lume, dar să scriu undeva departe de ea. Numai că nu am reușit și îmi pare tare bine, eu scriu despre povești reale. Brodez mult pe marginea lor, pentru că altfel aș fi jurnalist și nu romancier, dar sursa mea de inspirație tot viața rămâne, de multe ori fiind ea chiar mai spectaculoasă. Sunt întâmplări de viață atât de neverosimile, încât, dacă te-ai apuca să le scrii exact așa cum s-au petrecut, un roman ar putea părea fals. Am ales Mott pentru că îmi era foarte aproape, fiind numele purtat de mama înainte de căsătorie, și pentru că este suficient de exotic pentru mine, ca toate personajele din istoria familiei: străbunicii, dar chiar și bunicul și surorile lui. Îmi place tare mult cum sună! Chiar dacă nu sunt rudă cu șampania, pot spune că e la fel de dur, sec, clar, efervescent, elegant, ca o șampanie de cea mai bună calitate.

Tony Mott (Antoneta Galeș) este director Resurse Umane și Dezvoltare la Selgros Cash&Cary România.

De ce încă un roman, după primul roman Roșu, apoi un volum de poezii?

– M-ai prins! Complicat, nu?! Am început să scriu de când eram foarte mică, nu am păstrat însă nici primele încercări sub formă de basme, de prin clasele primare, nici primul roman pe care l-am început pe când aveam vreo 12-13 ani și care a rămas neterminat. În liceu am scris poezii. Multe. Cu poezia am o relație specială, chiar și acum mai compun, foarte rar, e adevărat. Am publicat *Roșu* la o distanță foarte mare de momentul la care l-am terminat, a apărut în 2008. După aceea m-am hotărât să strâng cele mai frumoase poezii și să le dau o formă finală într-un volum special, ele fiind tipărite având ca fundal fotografii. Au urmat și câteva cărți poștale după același model. Pentru că mă bântuia o altă poveste, m-am apucat de *Doi*, așa a mai ieșit un roman. Poate părea sinuos, când mă întrebi tu, îmi dau și eu seama că nu e tocmai un traseu clasic, dar sunt obișnuită cu excentricități.

Ce așteaptă de la public și de la piață un scriitor amator?

– Scriu pentru că îmi place să dau lumii înapoi ceva ce îi aparține. Obiectivul meu este să îl fac pe cititor să găsească o frântură de realitate și să se bucure de plăcerea lecturii. Dacă s-ar putea trăi din asta, aș face-o cu cea mai mare plăcere, dar sunt atât de mulți scriitori adevărați care nu au descoperit încă rețeta succesului, încât nu știu dacă sunt tocmai eu cea menită să demonstreze contrariul. Îmi place munca pe care o fac, iar colegii mei sunt oameni minunați. Am o muncă foarte frumoasă, iar în momentul în care văd cum se dezvoltă colegii mei, pot să îndrăznesc să cred că am și eu o contribuție mică la asta, ceea ce mă face foarte fericită. Și dacă ar trebui să aleg, nu știu sigur ce aș face. Noroc că nu e cazul!

Cum e viața de corporatist în criză?

– Viața de corporatist nu a fost niciodată ușoară. Am fost în firmă încă de la intrarea acestuia în România, am construit enorm în perioada de expansiune, nu a fost mai lejer nici în anii aceia de creștere exponențială, iar provocările venite odată cu criza au fost foarte mari. De când m-am angajat, am spus mereu: „Încă puțin, să treacă și perioada asta și apoi o să ne mai liniștim”, dar încă nu s-a întâmplat așa. Am trecut peste extinderi, proiecte, provocări, mereu a fost și este câte ceva. Poate că de aici vine și frumusețea. Viață personală? Se vehiculează foarte mult ideea de *work/life balance*, de parcă atunci când lucrezi nu trăiești. Totul face parte din viață. Eu trăiesc la maximum în ambele părți: când sunt la birou, sunt acolo, complet angajată în ceea ce fac, iar când am plecat, tot eu

sunt și încep să citesc, să scriu, să pictez. Este posibil să mă gândesc și acasă la ceea ce mai am de făcut la birou, tot așa cum, la muncă fiind, îmi poate zbura gândul la vreo idee pentru vreun roman.

■ Cum se vede viața literară și piața de carte de la Brașov?

– Nu cunosc viața literară. Sunt scriitori de valoare în Brașov, există cenacluri, sunt inițiative de promovare a lecturii, dar eu nu am timp. Aș putea număra pe degetele de la o singură mână lansările de carte la care am participat. Un motiv important, pentru care nu am ajuns, ar fi și acela că la ora la care dau scriitorii autografe eu sunt încă la birou. Piața de carte este la fel de slabă ca peste tot, eu cred că în România se citește foarte puțin.

■ Cine mai citește ...?

– Mijloacele de relaxare și de petrecere a timpului liber care respectă regula de a fi la fel de rapide ca și frenezia vieții de zi cu zi câștigă teren pentru că individul nu trebuie să facă un efort prea mare de concentrare pentru a le urmări. Cred că este o problemă generală de deficit de atenție, din cauza ritmului extrem de alert cu care se întâmplă

lucrurile. Până și acțiunea filmelor a devenit mai rapidă. Cele care nu respectă regula, nu prind. Este foarte greu pentru un roman să mai fie captivant; concurează cu mijloace mult mai eficiente. Singurul motiv pentru care lectura nu va putea fi înlocuită în totalitate este libertatea de a-și imagina pe care o are individul care citește: personaje, lumi, peisaje. Lectura nu obligă așa cum face un film care îți dă un actor și un cadru. Le poți crea tu, liber fiind.

■ RSC?

– Ai perfectă dreptate! Responsabilitate socială înseamnă și pentru mine susținerea cititului, pentru că eu chiar cred că ar putea contribui la educarea și dezvoltarea individului și chiar am avut în discuție un proiect privind promovarea cititului în școli, dar ideea ta e chiar mai bună și o să o luăm în considerare. Acum avem o bibliotecă, dar ea conține titluri în special în domeniul dezvoltării personale și marketing, dar o să mă gândesc serios să lărgim oferta.

■ Încotro?

– Tot ceea ce știu este că îmi doresc să scriu în continuare, chiar am început un nou

roman și mă bănuie încă vreo două. Abia aștept să le aștern pe hârtie. Nu știu exact încotro mă îndrept, știu doar că bucuria imensă pe care o am atunci când reușesc să dau viață unei povești mă face să merg mai departe. Ar putea suna idealist, dar eu nu scriu pentru mine, ci pentru cei care vor citi. Lumea în care trăim se mișcă prea repede și este atât de lipsită de predictabilitate, încât îmi asum doar misiunea de a scrie din ce în ce mai bine pentru bucuria cititorilor mei și voi savura călătoria.

■ Cum cumperi cărți?

– Citesc recomandările de pe blog-uri de specialitate, recenzii de prin diverse reviste și mă duc în librărie. În afară de cărțile pe care m-am dus special să le caut, întotdeauna mai găsesc câte ceva, mă uit după noile apariții. Răsfoiesc cartea, citesc câteva pagini și, dacă-mi place, plecăm împreună acasă. Nu îmi place să comand de pe internet, din simplul motiv că ar însemna să le ridic de la oficiul poștal unde ajung destul de greu.

■ Întrebarea care nu ți-a fost pusă?

– Aceasta.

0 siguranță care nu ne iubește!

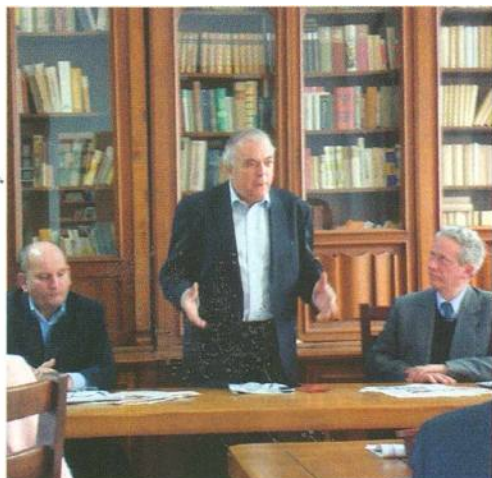
Vineri seară, ora 18, la Târgul Internațional de Carte și Muzică, Brașov, martie 2012. Mare lansare, mare, 3 într-una, ca și pliculețele de cafea. Așadar, cu toată echipa pe scenă, începe Monica Ramirez în forță, dă cuvântul lui George Arion care povestește despre romanul polițist românesc interbelic, apoi, cam când ajunge prin 1970, în plină epocă milităristă, bang! Se stinge lumina pe scenă și se opresc microfoanele. Un pic de panică în sală și printre organizatori. Se șoptește: *O siguranță!* De parcă ar fi prima oară, am mai pățit-o și pe la Sibiu, pe la Pitești... Oare cine nu ne iubește?...

După vreo zece minute lumina se reaprinde și continuăm în forță amplificări de microfoane... O lansare maraton de 90 de minute... George Arion, Tony Mott, Ovidiu Scridon... Aplauze, buchete de flori și o coadă lungă la autografe. Felicitări autorilor! Și pe curând...

3 în 1:

adică „150 de ani de roman polițist românesc” cu George Arion și Monica Ramirez, romanul „Doi” (Tritonic – Cașmir) de Tony Mott și volumul de poezie „Portretul unui gând” al lui Ovidiu Scridon.

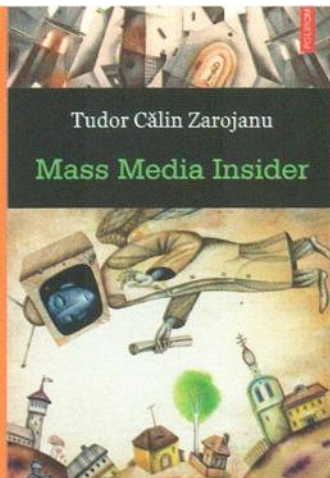

Profesor premiat la liceu

Sub Înaltul Patronaj al Majestății Sale Regele Mihai I al României, Alianța Colegiilor Centenare își propune să promoveze calitatea în învățământul românesc, trăsătură care nu mai poate fi gândită în afara ideii de valoare intelectuală și morală și, de asemenea, să recunoască meritele deosebite pe care le au personalități din domenii diferite, care susțin, la rândul lor, acest obiectiv. În acest scop a creat și Premiul „Lykeion”. El recompensează moral și material promotorii unor activități importante (științifice, culturale, economice, administrative) prin care se vizează îndeosebi un învățământ liceal de calitate. Premiul poate fi acordat și unor elevi (din învățământul liceal) care s-au remarcat prin rezultate deosebite la concursurile naționale sau internaționale, în competiții cu caracter științific. Primii laureați ai acestui premiu au fost Solomon Marcus și Mircea Malița.

Laureat pe anul 2011 a fost desemnat Nicolae Manolescu, critic și istoric literar, profesor universitar, membru corespondent al Academiei Române, Ambasador al României la UNESCO, președintele Uniunii Scriitorilor din România și directorul revistei *România literară*. Festivitatea de decernare a premiului a avut loc în luna martie a acestui an, la Colegiul Național „Sfântul Sava” din București.

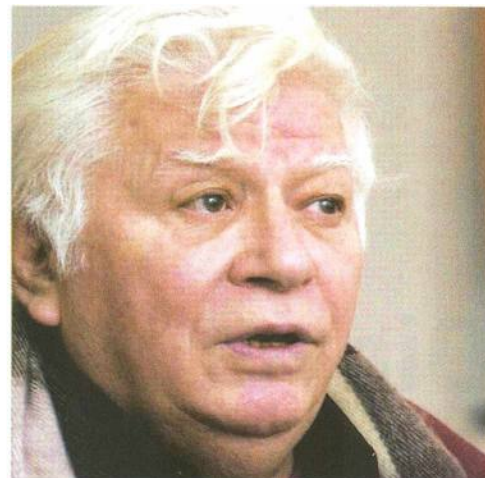
Despre personalitatea complexă a premiantului au vorbit profesorul George Cazacu, Directorul Colegiului Național „Sfântul Sava” și Președinte al Alianței, profesorul Gheorghe Lăzărescu – Șeful Catedrei de Limba și Literatura Română a colegiului, precum și alte cadre didactice sau foști studenți ai laureatului. În cuvântul său de răspuns, Nicolae Manolescu, ca întotdeauna elegant și fermecător, a punctat câteva dintre lipsurile învățământului românesc și a enumerat modalități de reformare reală a acestuia. (G.A.)

Mass Media Insider

La Librăria *Bastilia* din București s-a lansat de curând un nou roman semnat Tudor Călin Zarojanu: *Mass Media Insider*. Cartea a apărut în colecția *Ego*. Prezintă la editura Polirom. T.C. Zarojanu a dezvăluit publicului prin *Mass Media Insider* povestea unui ziarist și a nenumăratelor redacții de ziare, reviste, posturi de radio și TV prin care a trecut din anii '90 încoace. „Paginile care urmează sunt transcrierea, colajonarea și, pe alocuri, stilizarea celor 361 de mailuri pe care le-am primit, între 16 mai 2007 și 8 iunie 2010, de la o persoană necunoscută. De ce am decis să încerc să public textul? Dintr-un singur motiv: pentru că spune povești și prezintă personaje dintr-un domeniu aflat în prim-planul atenției publice, despre care toată lumea are păreri ferme, dar despre care prea puțini știu cum funcționează. Citiți aceste mărturisiri și veți descoperi cum arată presa văzută din interior. O să fiți șocați, amuzați sau neîncredători!”, este concluzia autorului către cititori.

La lansarea romanului lui Tudor Călin Zarojanu au fost invitați: Tia Șerbănescu, Grigore Cartianu, Alex Ștefănescu, discuția fiind moderată de către criticul literar Daniel Cristea-Enache. Imediat după lansarea cărții, ziaristul T.C. Zarojanu a lansat blogul său <http://massmediainsider.wordpress.com> prin care ziaristii sunt invitați să dezbată teme actuale: funcționarea unei redacții în România, jurnaliști cinstiți versus jurnaliști corupți și multe altele. (A.G.)

A murit Ștefan Radof

Ne-a părăsit încă un mare nume al scenei românești: Ștefan Radof. Actorul împlinise 77 de ani pe 1 decembrie 2011. Radof a încetat din viață, la Spitalul de Urgență Floreasca, unde fusese internat în secția de Terapie intensivă, din cauza mai multor suferințe cronice.

Ștefan Radof și-a început cariera artistică la teatrul din Piatra-Neamț, de unde, în toamna anului 1965, la îndemnul regizorului Cornel Todea, s-a prezentat la concursul organizat de Teatrul C. I. Nottara din București, concurs pe care l-a câștigat. Printre spectacolele în care a jucat la Nottara se numără *Antigona* de Jean Anouilh, *Petru Rareș* de Horia Lovinescu, *Viziuni flamande* de Michel de Ghelderode, *Hamlet* și *Timon din Atena* de W. Shakespeare, *Livada de vișini* de A. P. Cehov și *Nora* de Henrik Ibsen.

Pe lângă activitatea teatrală, Ștefan Radof a fost scriitor, profesor și politician. Astfel, Radof a scris mai multe volume de versuri (*Casca de foc*, *Iris*, *Statui în iarbă*, *Efectul de seră*), dar și o antologie publicată în colecția *Poeți contemporani* la editura Eminescu, sub titlul *Șoimul în iarnă*. A publicat schițe, eseuri și articole academice și a scris mai multe scenarii de film și televiziune, printre care *Enigma din testament*, după nuvela *Morminte* de Mihail Sadoveanu și *Crocodilul* după Dostoievski.

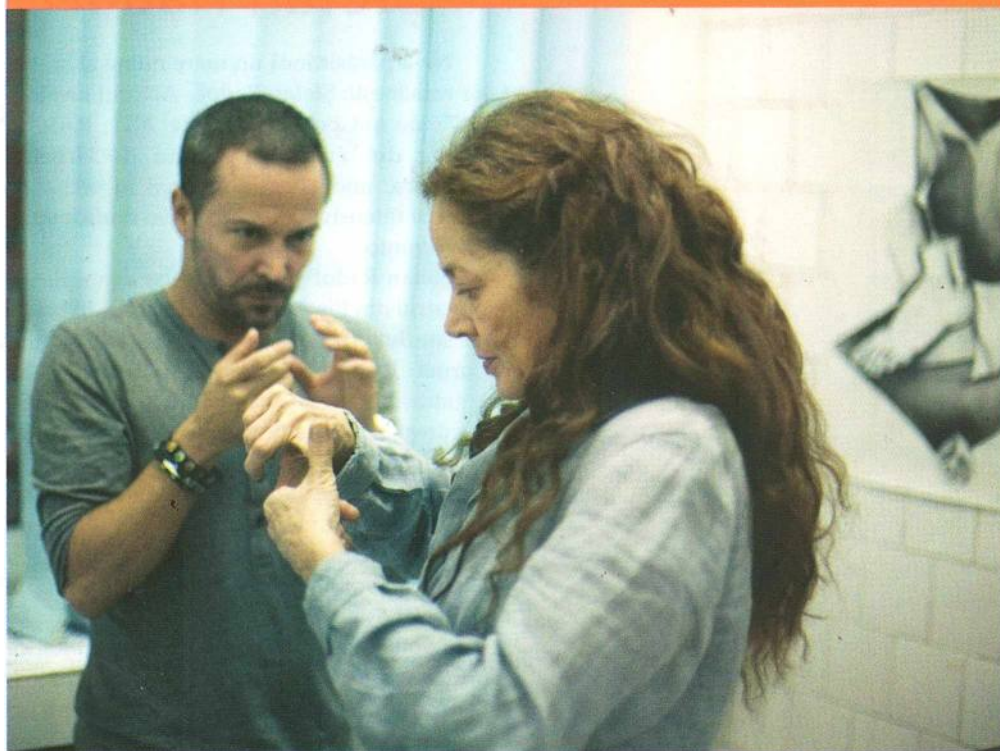
Ștefan Radof a predat ca profesor-asociat la Academia de Teatru și Film din București, între anii 1990 și 1994 și la Universitatea Hyperion, între 1992 și 1996. În legislatura 1992-1996, Ștefan Radof a reprezentat Convenția Democrată ca senator de Ilfov.

Ștefan Radof a fost membru al Uniunii Teatrale din România (UNITER) și al Uniunii Scriitorilor din România (USR). (A.G.)

text Andrei Ichim

Diavolul din tine

Exploatarea supranaturalului

Regizor: **William Brent Bell**

Actori: **Fernanda Andrade, Simon Quarterman**

Durată: **87 de minute**
SUA

Recomandare: La „Shutter” mă duce gândul...

În 1989, serviciul de urgență răspunde unui apel de la Maria Rossi (Suzan Crowley), care mărturisește că a ucis trei oameni. Douăzeci de ani mai târziu, fiica ei, Isabella (Fernanda Andrade), încearcă să înțeleagă ce s-a întâmplat în acea noapte, mergând la spitalul pentru criminali cu tulburări psihice, *Centrino*, unde e închisă mama ei, pentru a stabili dacă aceasta e bolnavă mintal sau e posedată de un demon.

În istoria cinematografului sunt câteva filme *horror* care au dat lovitură din punct de vedere financiar, deși bugetele de care dispuneau erau reduse. *Blair Witch*, *Paranormal Activity* sunt două dintre acestea. Metoda prin care au reușit să aducă sute de mii de spectatori în sălile de cinema a ținut de un stil de promovare inedit, dar și de calități care nu pot fi negate. În orice caz, în opinia mea, promovarea a fost punctul cheie. Acesta este și cazul *Diavolului din tine*. Dar lucrurile nu se opresc aici, din fericire. În ciuda recenziilor proaste – pe *Metacritic*, filmul are un scor de 18 din 100 –, nu mi se pare un film slab. Într-o anumită măsură, este un film banal despre exorcism, povestit într-o manieră care imită genul documentar. Totuși, cu un buget de numai un milion de dolari a depășit în eficiență producții mult mai elaborate, ca *The Rite*, cu Anthony Hopkins în rolul principal.

În film apar și câțiva actori români, cel mai important rol avându-l Ionuț Grama, care filmează așa-zisul documentar. Ultima parte din film constituie un motiv serios pentru a-l recomanda celor interesați în gen.

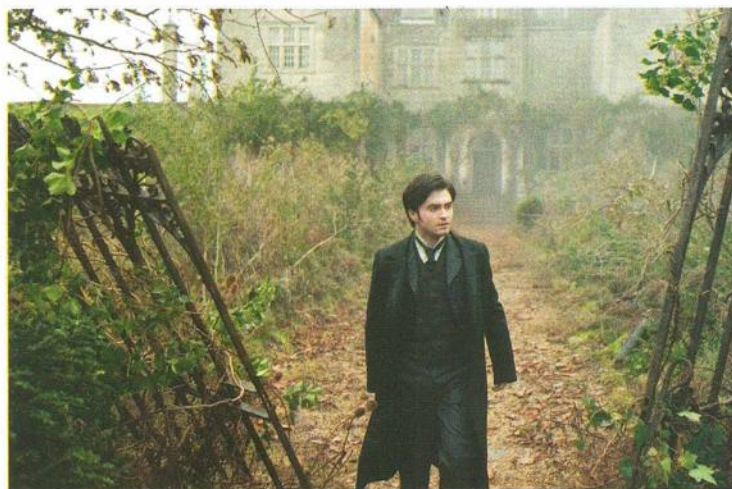
Femeia în negru

Daniel Radcliffe se întâlnește cu o altă formă de magie

Regizor: **James Watkins**
Actori: **Daniel Radcliffe, Ciaran Hinds**
Durată: **95 de minute**
Alliance Films, Marea Britanie

Actorul care îl interpretează pe Harry Potter face pasul spre un film mai... matur, să zicem. În orice caz, nu este singurul punct de interes al peliculei. Deși povestea este extrem de clișeistică (blesteme, strigoi), filmul nu e neapărat slab. Dimpotrivă, avem în față un *horror* bine făcut și care ne oferă câteva momente de intensitate.

Povestea sună în felul următor: tânărul avocat Arthur Kipps părăsește Londra pentru a merge într-un sat izolat să rezolve problemele juridice legate de moștenirea răposatei Alice Dabrow. Ajuns acolo, descoperă că o serie de accidente și sinucideri inexplicabile i-au obligat pe locuitori să-și închidă copiii în case, pentru a-i proteja împotriva unui inamic invizibil. Fantoma unei femei disprețuite de întreaga comunitate pentru că nu a fost în stare să-și salveze fiul, Nathaniel, ia o formă cu adevărat înfricoșătoare. Oamenii îi spun Femeia în Negru. Un vâl îi acoperă fața, ascunzând vederii orificiile unde odinioară se aflau ochii, mâncați acum de animale necrofage, iar blestemul ei ascunde un secret și mai întunecat: de câte ori își face apariția, moare un copil.

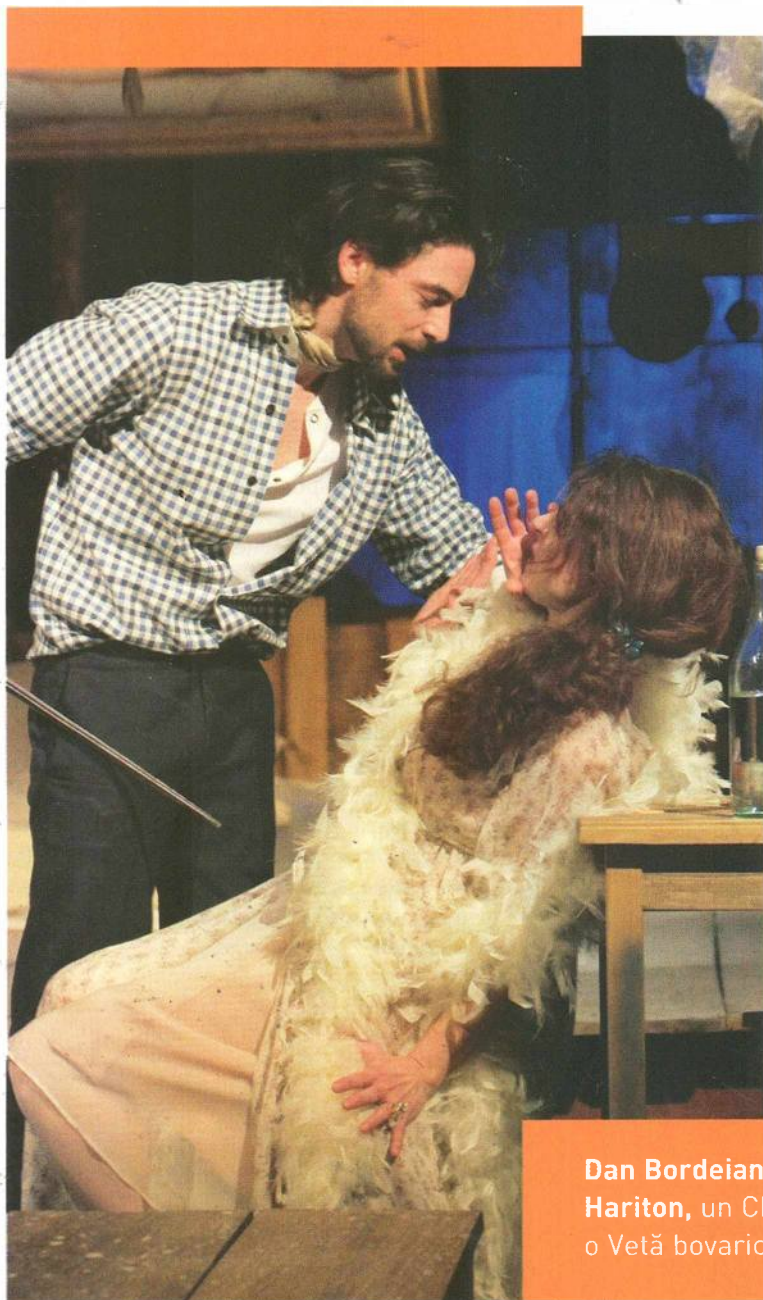
Cum v-am spus, nimic special în privința poveștii. Și nici interpretarea actorilor nu se ridică la cele mai înalte standarde, oricât de mult mi-ar plăcea mie Ciaran Hinds. Totuși, cum rămâne cu afirmația că filmul nu este rău? În primul rând, este bine realizat tehnic. Există o serie de momente care te surprind, realizatorii peliculei inspirându-se din producțiile asiatice (japoneze sau thailandeze). Chiar și tema, legată de copii, este puțin inspirată de acolo. Scenografia, deși în mare parte clasică, funcționează. Toate aceste elemente se încheagă într-o producție care reușește să fie peste media acestor tipuri de filme, un gen care, din păcate, se scaldă în mediocritate. Un clasic solid.

Recomandare: Tot „Shutter”... Acest film are și câteva motive vizuale comune cu „Femeia în negru”.

Alexandru Mâzgăreanu pune în scenă la Teatrul Nottara „O noapte furtunoasă”, încercând să ne aducă aminte că în spatele oricărei comedii se află o mai mică sau mai mare dramă erotică.

text Corina Anghel
foto arhivă Teatrul Nottara
și Teatrul Mic

O noapte furtunoasă

„O noapte furtunoasă”
de: Ion Luca Caragiale
Cu: Crenguța Hariton,
Gabriel Răuță, Raluca Vermeșan,
Dan Bordeianu
Regia:
Alexandru Mâzgăreanu
Teatrul Nottara

Dan Bordeianu și Crenguța Hariton, un Chiriac agitat și o Vetă bovarică

E anul lui Nenea Iancu. Și pe deasupra mai e și ditamai anul electoral. Așadar, inflație de spectacole caragialești, pe toate scenele, fie ele de scândură, de hârtie sau de sticlă. Sala George Constantin a Teatrului Nottara, unde se joacă *O noapte furtunoasă*, îl servește perfect pe tânărul regizor Alexandru Mâzgăreanu: un spațiu mic, adaptabil oricărei formule scenografice, în care protagoniștii își trăiesc dramoletele printre spectatori, plângând pe umărul și în brațele lor – uneori chiar la propriu. Există un accent (bine ascuțit) pe erotic, în această nouă viziune. Personajele se mișcă bezmetic și zgomotos, mânate de frustrări și de impulsuri sexuale isterizante, în decorul lui Ștefan Caragiu și costumele Alexandrei Boerescu, care abundă de obiecte cu trimitere directă la vulgar: dëshabillé-ul Vetei, excesiva îmbrăcăminte a Ziței, WC-ul plasat pe scenă și luminat de un bec roșu, frânghia care împarte sala în două și pe care atârână, la uscat, lenjerie intimă, o mare saltea care e mai degrabă un loc de tăvăleală decât unul de dormit și, fără nici o legătură cu mahalaua poveștii, celebrul tablou al lui Gustave Courbet, *Originea lumii*, imagine explicită a sexului feminin. Crenguța Hariton (Veta), Raluca Vermeșan (Zița), Alexandru Mike Gheorghiu (Nae Ipingscu), Gabriel Răuță (Jupân Dumitrache), Dan Bordeianu (Chiriac), Ion Haiduc (Rică Venturiano), Șerban Gomoii (Spiridon) sunt și ei fideli formulei regizorale și, deci, autentici, în context. De data asta nu e un Caragiale la care să mori de râs, comicul devine, în viziunea lui Mâzgăreanu, un grotesc în tușe apăsate, textul e parcă ușor învins de mesajul vizual. Iar invenția din final, cu uciderea lui Spiridon și aruncarea cadavrului în beci, deasupra căruia este aprinsă cu cinism o lumânare, este trădarea riscantă pe care și-o asumă regizorul față de Nenea Iancu, încercând să ne mai explice, pentru ultima oară, că *O noapte furtunoasă* este despre tragedie și mizerie umană. Asta, pentru cine n-a înțeles încă de la început.

Claudiu Istodor coboară în fața scenei de la Teatrul Mic și debutează ca regizor, cu „Profesiunea doamnei Warren”, în traducerea proprie a piesei lui G.B. Shaw.

Profesiunea doamnei Warren

„Profesiunea doamnei Warren“

de: **George Bernard Shaw**

Cu: **Maia Morgenstern, Ilinca Manolache, Dan Condurache,**

Tudor Aaron Istodor

Regia: **Claudiu Istodor**
Teatrul Mic

O lume scindată de false
pudori și norme ipocrite

Profesiunea doamnei Warren este deja un brand în istoria teatrului, nu ar avea nevoie de prezentare. Chiar și povestea în sine, veche de când lumea – prima meserie din istorie, nu-i așa? – a umplut deja bibliotecile. Nouă este însă versiunea regizorală a lui Claudiu Istodor, cunoscutul actor al Teatrului Mic, care își ia dublă marjă de siguranță asupra cunoscutei piese de teatru, asumându-și mai întâi traducerea acesteia. Asistăm de ceva timp la o avalanșă de montări moderne ale marilor piese de teatru, cu viziuni care mai de care mai excentrice, pentru care miza este originalitatea cu orice preț – inclusiv acela al unei trădări față de autor – dar nejustificate de performanța spectacolului în sine. Cu atât mai mult e de remarcat onestitatea lui Istodor față de text și de temporalitatea acestuia, un recurs clasic la moralitate, catalogat de însuși George Bernard Shaw, drept „o comedie neplăcută”. Acțiunea are loc în Anglia sfârșitului de secol XIX (a cărui atmosferă este pusă în valoare de scenografa Maria Miu, cu eleganță, fără invenții inutile) și se dezvoltă în jurul relației dintre doamna Kitty Warren (Maia Morgenstern), care a făcut o avere din prostituție, ca „practicantă”, dar și ca administrator al unui lanț de case de toleranță prin capitalele Europei, și fiica sa, Vivie. Maia Morgenstern domină, ca de obicei, scena, fiind pe rând, „o femeie agreabilă, prezentabilă, vulgară și destul de bătrână”, așa cum o descrie și o cere dramaturgul irlandez. Ilinca Manolache joacă rolul lui Vivie, fiica dnei Warren, proaspăt absolventă de matematică la Cambridge și pasionată de cariera sa, care află într-un târziu adevărul despre mama pe care abia dacă o cunoscuse până atunci. De aici încep marile dezvăluiri și demascarea ipocriziei și decadenței societății „de bon ton”, în care se învârt celelalte personaje: intrigantul Sir George Crofts (Dan Condurache), vânătorul de zestre Frank (Tudor Aaron Istodor), ipocritul reverend Gardner (Sorin Medeleni) și visătorul Praed (Radu Gheorghe), un ultim romantic cu gândul la frumusețile Veneției și Veronei.

Nu există un „scris frumos” în sine. Importantă în literatură este adecvarea. Cine nu găsește cuvântul potrivit iese în afara literaturii. Nu poți să filosofezi în limbajul străzii, așa cum nu poți să compui declarații de dragoste în stilul discursurilor oficiale.

Cuvinte nepotrivite

Volumul de versuri *Lacrima* de M. N. Pelin nu poartă sigla nici unei edituri. A fost tipărit de autoare direct la o tipografie din Iași, cu o siguranță de sine demnă de invidiat. Așa se explică de ce în carte au rămas numeroase versuri scrise stângaci, care te fac să te gândești la un pianist cu mănuși de box, lovind clapele pianului.

Această inabilitate în folosirea limbajului strică momentul de magie la care se așteaptă cititorul când deschide o carte de versuri. Nu poți să intri în atmosferă dacă vezi că magicianul are ași în mânecă sau scapă jobenul din care ar trebui să scoată iepuri.

Iată, ca exemplu, ce hazardat este discursul despre lacrimă. M.N. Pelin (pe care o cheamă în realitate Mimi Nicoleta Pelin) consideră lacrima un diamant, de o valoare exorbitantă, și face următorul raționament:

„Căci dacă doar pentru una... / Ai fi răsplătit pe măsură, / Pârăul ce face doar suma / Ar fi cea mai frumoasă captură!”

„Pârăul ce face doar suma / Ar fi cea mai frumoasă captură!”... Ce formulare chinută! Așa cum Tudor Arghezi și-a intitulat volumul de debut *Cuvinte potrivite*, Mimi Nicoleta Pelin și-ar fi putut intitula volumul, tot de debut, *Cuvinte nepotrivite*.

Numeroase poeme din carte sunt scrise în același stil. Autoarea vrea probabil să ne comunice ceva, dar ne comunică altceva. Ce să înțelegem, de pildă, din strofele cu care începe poemul *Seara, stelele*:

„Stau seara și privesc pierdută / Cum neagra pelerină-a nopții, / Își lasă boala ei

acută / Prin milioanele de stele ce-i duc sorții. // Dar înc-un pic să mai privesc / Un drum, o bicicletă sau un bloc. / Căci seara crește, iar eu ațipesc / Lângă-al meu gard, pironită-n loc.”

Ce boală acută are neagra pelerină-a nopții? Cum transmite acea boală prin milioanele de stele ce-i duc sorții? De ce ațipește autoarea lângă-al ei gard, pironită-n loc? De ce nu se duce în dormitor, unde sunt mult mai bune condiții de ațipit? Greu de înțeles.

Cert este că până la urmă ațipim și noi, bieții cititori, dar nu lângă al nostru gard, ci în fotoliu, cu cartea în mână.

*

În volumul de versuri *Cântece pentru Republică*, publicat de Nina Cassian în 1950, se înalță imnuri de slavă regimului comunist, a cărui instaurare în România a fost de fapt o tragedie. Poeta își folosește ingeniozitatea pentru a dovedi că tot ce e frumos în viața contemporanilor ei se datorează noii realități politice. De aceea aduce în prim-plan figuri luminoase, aparținând unor categorii sociale agreate de partidul comunist. Într-un poem ea se ocupă, de exemplu, de un miner venit la mare să facă plajă. În loc să se bronzeze și să se uite după femeile îmbrăcate sumar, minerul se gândește la semnificația politică a prezenței lui la mare.

„Aci, pe plaja-n care, în trecut, / Doar trântorii sugeau a vieții miere, / Tovarăși minunați a cunoscut / Și mâna lor a strâns-o cu putere. // Cu ei a stat sub raza aurie, / Cu ei s-a frământat în lungi discuții, / Și i-a-nfrățit aceeași bucurie / Citind proiectul noii Constituții.”

Minerul este fericit că în noua constituție se menționează „dreptul la odihnă”, ca și cum

acest drept ar fi fost inventat de regimul comunist. De când a aflat din ziarul partidului unic că va avea concediu în fiecare an, până și marea i se pare mai albastră. Nina Cassian face un efort ieșit din comun să poetizeze: proiectul noii constituții, ziarul partidului comunist, minerul, ca reprezentant al clasei muncitoare, dar nu reușește. Stratul de poetizare crapă, din cauza materiei incongruente pe care o acoperă:

„Odihna lui, prezența frumuseții, / Erau doar binemeritul dar / Din miile de daruri ale vieții / Cuprinse-n scumpa foaie de ziar. // Nu le-a născut un vag și searbăd vis, / Ci jertfe, lupte duse ani întregi / De oamenii ce, zi de zi, au scris / Prefața vie a acestei legi. // ... Și-acum, când vântul culcă valuri rare, / El, stând așa-n amurg, pe malul mării, / E mândru că trăiește-o vreme-n care / Și fericirea-i scrisă-n legea țării.”

Sunt dirijori de coruri care, enervați de o notă luată greșit, strigă: „Fals! Fals! Fals!”. Așa îi vine să strige și cititorului acestei cărți: „Fals! Fals! Fals!”

text Alex. Ștefănescu
ilustrație Linu

Programul Operei Naționale București - aprilie 2012

Duminică, 1 aprilie, ora 11.00, Sala Studio

Harap – Alb

poem coregrafic pentru copii

Duminică, 1 aprilie, ora 18.30, Sala Mare

spectacol aniversar Venera Rogozea

Aida de Giuseppe Verdi

spectacol de operă în limba italiană

Miercuri, 4 aprilie, ora 19.00, Sala Mare

spectacol eveniment

Tosca de Giacomo Puccini

spectacol de operă în limba italiană

Joi, 5 aprilie, ora 18.30, Sala Mare

Anna Karenina

spectacol de balet neoclasic

Joi, 5 aprilie, ora 19.30, Sala Studio

Tango Emocion

poveste scenică pasională de Oana Andra

Vineri, 6 aprilie, ora 19.00, Sala Mare

Bădăranii de Ermanno Wolf Ferrari

spectacol de operă în dialect veneto

Sâmbătă, 7 aprilie, ora 11.00, Sala Studio

Flautul fermecat de Wolfgang Amadeus Mozart - *Premieră*

spectacol pentru copii

Sâmbătă, 7 aprilie, ora 18.00, Sala Mare

spectacol eveniment

Lohengrin de Richard Wagner

spectacol de operă în limba germană

Duminică, 8 aprilie, ora 11.00, Sala Studio

Trombonul îndrăgostit ?!

concert cameral educativ

Duminică, 8 aprilie, ora 19.00, Sala Mare

Giselle de Adolphe Ch. Adam

spectacol de balet

Mărti, 10 aprilie, ora 19.00, Sala Studio

Concert de Paște

Miercuri, 11 aprilie, ora 19.00, Sala Mare

Die fliegende Holländer (Olandezul zburător)

de Richard Wagner

spectacol de operă în limba germană

Mărti, 17 aprilie, ora 21.30, Sala Studio

Rigoletto de Giuseppe Verdi

transmisiune HD în direct

de la Royal Opera House Covent Garden din Londra

Joi, 19 aprilie, ora 18.30, Sala Mare

Carmen de Georges Bizet

spectacol de operă în limba franceză

Joi, 19 aprilie, ora 19.30, Sala Studio

Iubire, atrocitate și grandoare în Turandot

de Giacomo Puccini conferință interactivă pentru tineri în cadrul programului „De ce mergem la operă”

moderator: Tiberiu Soare

program realizat în parteneriat

cu Fundația Calea Victoriei

Vineri, 20 aprilie, ora 18.30, Sala Mare

Mefistofele de Arrigo Boito

spectacol de operă în limba italiană

Sâmbătă, 21 aprilie, ora 19.00, Sala Mare

La Cenerentola (Cenușăreasa) de Gioachino Rossini

spectacol de operă în limba italiană

Duminică, 22 aprilie, ora 11.00, Sala Studio

Cutia cu jucării de Claude Debussy

spectacol pentru copii

Duminică, 22 aprilie, ora 18.30, Sala Mare

Macbeth de Giuseppe Verdi

spectacol de operă în limba italiană

Miercuri, 25 aprilie, ora 19.00, Sala Studio

I Capuletti ed I Montecchi de Vincenzo Bellini

spectacol de operă în limba italiană

Joi, 26 aprilie, ora 19.30, Sala Studio

Serile Muzicale

ale Universității Naționale de Muzică București

Vineri, 27 aprilie, ora 19.30, Sala Studio

Le cantatrici villane (Cântărețele parvenite)

de Valentino Fioravanti

spectacol de operă în limba italiană

Sâmbătă, 28 aprilie, ora 19.30, Sala Studio

Seară Gershwin

Duminică, 29 aprilie, ora 11.00, Sala Studio

Flautul fermecat de Wolfgang Amadeus Mozart

spectacol pentru copii

Duminică, 29 aprilie, ora 19.00, Sala Mare

spectacol eveniment - Ziua Internațională a Dansului

Don Quijote de Ludwig Minkus - *Premieră*

spectacol de balet

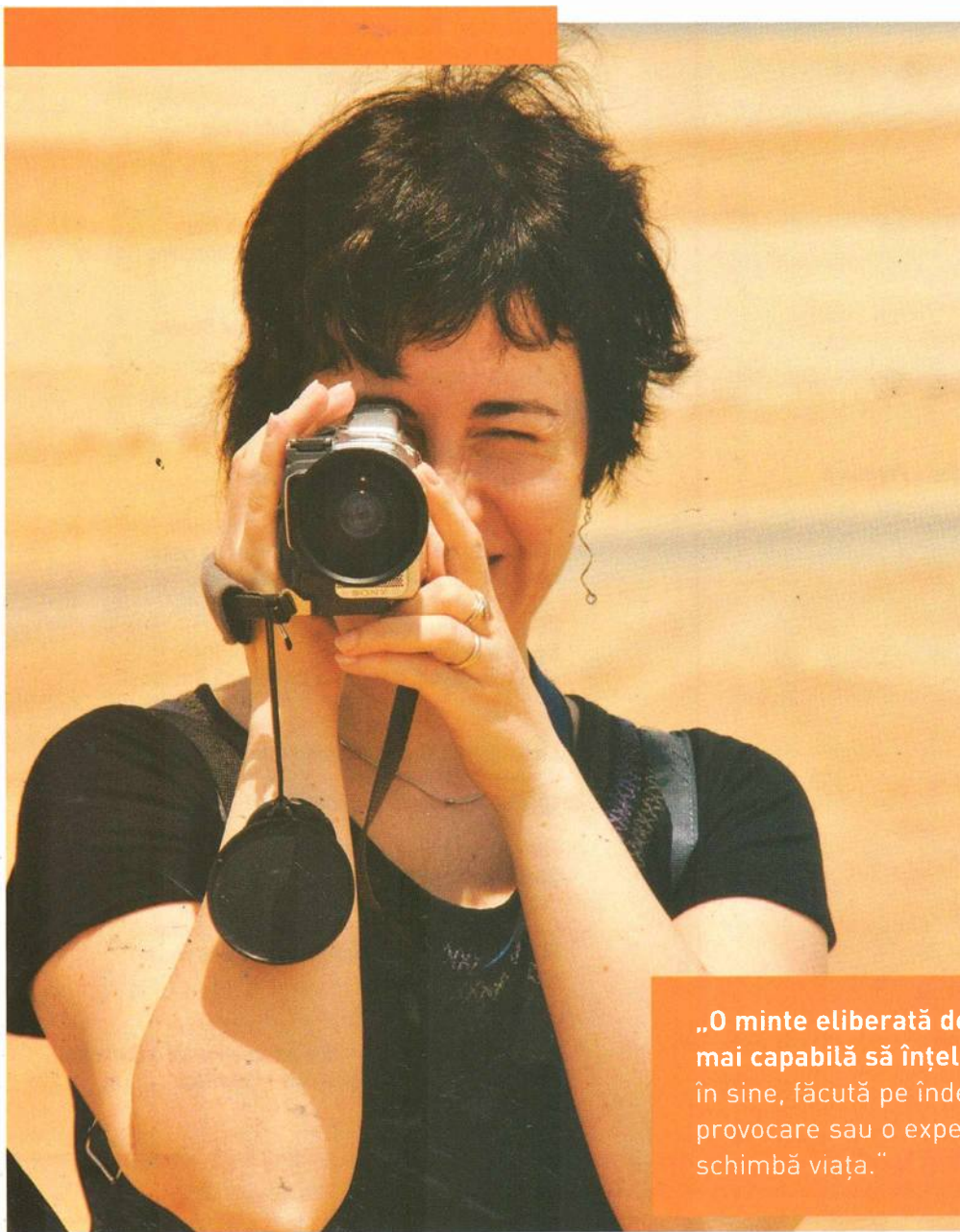
pentru programul complet al Operei Naționale București accesați www.operanb.ro

Casa de bilete: 021 313.18.57 | www.operanb.ro

A călători e una dintre cele mai mari năzuințe ale omului. Această dorință, niciodată ostoită, devine uneori visare. O visare prin lumea mare – așa cum se numește și site-ul fondat de Roxana Farca.

text Radu Pocovnicu
foto arhivă www.lumeamare.ro

Roxana Farca: „Lumea mare e mică...”

Hai să încep cu o întrebare oarecum filosofică: de unde vine această nevoie a omului de a călători?

– Hai să îți răspund sincer și direct: nu știu! Uneori spun că e ceva adânc întipărit în noi, provenind de la popoarele nomade dar, dacă mă gândesc bine, ei aveau cu totul alte motivații decât pasiunea de a călători. Alteori cred că nu ne mai suntem suficienți, că nu mai găsim destulă bogăție spirituală în interior și atunci încercăm să căutăm această bogăție în interacțiunea cu noul, cu neobișnuitul. A călători a devenit în prezent un act de evadare – vezi anul sabatic pe care mulți oameni de carieră și-l iau; un act de independență – vezi bărbați sau femei care călătoresc de unii singuri, un act de rupere de cotidian și rutină sau, ceea ce înțeleg mai puțin, o manifestare a snobismului, o modă.

Pe timpul lui Ceaușescu, călătoriile în lumea mare erau un fruct oprit. Românii ajungeau până în Bulgaria, Ungaria sau Cehoslovacia. Cum ar arăta viața noastră fără această ruptură în cotidian – călătoria?

– Viața noastră nu ar arăta atât de diferit, poate doar Facebook ar fi mai puțin plin de poze de prin toată lumea. Glumesc, nici nu vreau să

îmi aduc aminte de călătoriile din „epocă”, de aici am rămas o generație întreagă de oameni cu un sentiment puternic de disconfort pe care îl resimțim de fiecare dată când ne întoarcem acasă

„O minte eliberată de stres este mult mai capabilă să înțeleagă, iar călătoria în sine, făcută pe îndelete, poate fi o provocare sau o experiență care ne schimbă viața.”

dintr-o vacanță și o dorință de ducă ce nu se deosebește prea tare de ideea de a ne căra de tot, pentru totdeauna. Continuând ceea ce spunem mai sus legat de bogăția noastră spirituală, nu avem nevoie să călătorim pentru a avea o viață mai bună așa cum a călători nu este un semn că suntem împliniți. Dar, cum celor mai mulți dintre noi ne este foarte greu să ne regăsim în mijlocul activităților de rutină ce ne consumă o mare parte din timp, călătoria rămâne un mod foarte plăcut de a ne odihni, de a învăța lucruri noi, de a interacționa cu popoare și culturi diferite, de a ne detașa de stres.

Între diversele destinații de pe întreg mapamondul, culturale sau recreative, mai există azi așa-numitele călătorii inițiatice?

– Nu știu exact dacă la asta te referi, dar da, există călătorii inițiatice și oameni care aleg anumite destinații pentru energia locurilor, pentru a se cunoaște, a învăța de la măștri, a medita etc. Cunoscesc persoane care merg sute de kilometri pe jos, pe Camino, sau care aleg Tibet, Nepal, India, Peru, căutând nu doar să bifeze obiective turistice exterioare ci mai degrabă căutând în interiorul lor. Sau mai există exploratori, oameni care își împing limitele pentru a descoperi noi înălțimi, pentru a înfrunta condiții extrem de grele, pentru a cuceri ținuturi neabătute. E și asta tot un fel de inițiere...

„Lumea e mare: călătoria ca mod de viață, sau viața ca o călătorie.” Ce se ascunde în spatele acestei spuse?

– Trebuia să pun ceva acolo sub sigla LumeaMare și asta e ce mi-a venit deocamdată în minte. Nu este un slogan definitiv, sunt încă în căutarea acelor cuvinte care să exprime mai bine ceea ce încercăm noi cu acest blog. Pentru că noi încercăm să mergem puțin mai departe, nu ne oprim doar la impresii din călătorii.

Pe internet găsești o grămadă de site-uri cu și despre călătorii. Ce are special lumea-mare.ro? Ce au special cititorii noștri?

– Așa e, există din ce în ce mai mulți oameni pasionați de călătorii, care simt că merită să își împărtășească experiențele lor minunate cu toată lumea și asta e grozav. Ceea ce definește foarte bine călătoria este tocmai disponibilitatea asta de a împărtăși cu ceilalți parteneri de drum. Eu cred că cititorii blogului nostru fac parte dintre cei alături de care am călători cu plăcere, asta e tot ceea ce mă interesează momentan. Sunt oameni de toate vârstele dar deschiși la nou și cu un suflet mare. Am reușit să strângem în jurul nostru o comunitate de persoane care știu să împartă bucuria lor de a trăi și a călători și asta ne dă putere să continuăm. Ce ne mai diferențiază pe noi? Faptul că reușim să ieșim din zona on-line și organizăm periodic un eveniment dedicat pasionaților de

călătorii, numit *Povești din LumeaMare*, bazat pe aceeași idee de împărtășire și schimb de impresii. Poți să vezi mai multe detalii despre cum se desfășoară acesta aici: <http://lumeamare.ro/povești-din-lumeamare/>. Ne face o plăcere deosebită să găsim oameni deosebiți pe care fie îi invităm ca povestitori la evenimente, fie le luăm interviuri, din aceeași dorință de a inspira și pe alții. Ne mai diferențiază faptul că suntem un blog de echipă cu membri care trăiesc în mai multe țări, România, Franța și Italia, și mai primim uneori articole și din alte colțuri de lume. Suntem oameni pasionați de artă sau teatru, de plimbări cu motocicletă, de călătorii în familie, de culinare și vinuri, reușim să acoperim o arie destul de vastă care are legătură cu abilitatea de a înțelege o călătorie prin toate simțurile.

Un itinerar virtual către diferite destinații din lume, care îmbină impresiile personale cu informațiile utile. De la călătorii pe două roți, la călătorii cu copii, biblioteci și concursuri, tradiții, artă, lumea-mare.ro pare un site complet. Lipsește ceva?

– Nici un blog nu poate fi complet, nu atât timp cât își propune să abordeze foarte personal toate subiectele. Noi povestim doar despre ceea ce am văzut sau despre subiectele asupra cărora avem o minimă experiență și expertiză. Ghidurile pot fi complete, noi nu suntem însă un ghid. Echipa de care vorbeam mai sus ne ajută să avem o diversitate de opinii însă cu siguranță că mai sunt goluri pe care le vom umple sau nu, în funcție de cei ce ni se vor mai alătura la drum.

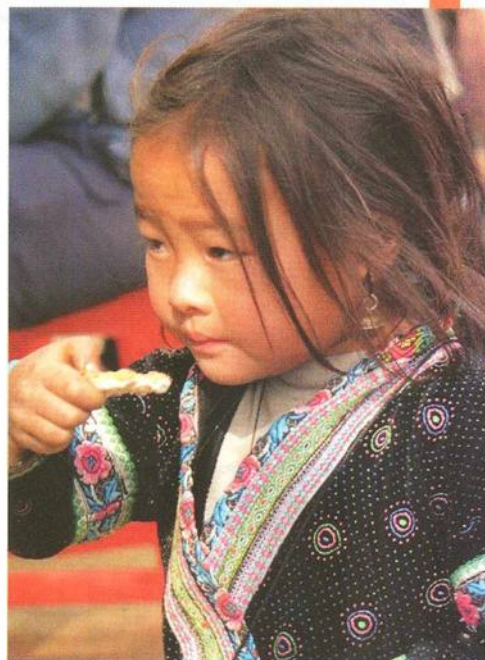
România – cât de mare, sau de mică este ea?

– LumeaMare e mică, asta este expresia mea favorită. Depinde de fiecare cum privește România. Din păcate, există foarte puțini români care să își cunoască țara cu adevărat, chiar și eu mai am încă mult de lucru la asta. Așa că România este încă mare și merită descoperită așa cum e ea, adică foarte frumoasă, atât ca peisaje cât și ca oameni.

Apropo de călătorii. Voi, membrii lumea-mare.ro, cât de des călătoriți? În ce loc n-ați ajuns, dar vă doriți?

– Nu pot vorbi pentru toată lumea, așa că o să îți spun despre mine. Anul trecut am călătorit pe bucățele, dar odată adunate mi-au dat peste trei luni. Anul acesta sper să pot mai mult, atât pe două roți cât și cu familia. Îmi doresc mult să ajung în Chile, alături de alte cel puțin 1.000 de locuri. Dar o iau încet, nu mă grăbesc, toate la vremea lor.

Hai să ne imaginăm o scenă. În călătoria-tale tale cunoști o persoană care n-a ieșit niciodată afară din localitatea sa. Cum i-ai explica cât de mare e lumea?

„Am descoperit că nu există o modalitate mai sigură decât călătoria pentru a afla pe cine iubești și pe cine urăști”, spunea Mark Twain.

– Aș scoate laptopul și i-aș arăta google maps? Glumesc din nou, nu cred că aș încerca să conving pe nimeni să iasă din bârlogul lui, dacă nu își dorește asta. I-aș povesti doar ceea ce simt eu vizavi de călătorii, experiența mea personală, același lucru pe care îl fac și pe blog. Eu sper doar să îi inspir pe cei mușcați de aceeași insectă ca și mine, nu vreau să-ntorc viața nimănui pe dos.

De 1 aprilie oferă-i păcăleala vieții ei: Roma, Viena etc. – citesc un titlu de pe lumea-mare.ro. Îți surprind des românii pe cei dragi cu astfel de păcăleli? Este Călătoria unul dintre darurile cele mai de preț?

– Pentru mine da, nu cred că îmi doresc altceva mai mult de atât. Nu am acces la statistici, dar cred că sunt puțini care fac astfel de surprize. Oamenii se tem de eșec, se tem de refuz, oamenii au început să ofere cadouri cash în plic, pe motiv că „nu știu gusturile lui cutărică, mai bine așa decât să îi iau ceva inutil”. Nu cunosc ceva mai îngrozitor de atât, sunt de părere că, dacă apreciem sau iubim un om, putem depune minimul efort de a-l cunoaște și a petrece ceva timp în căutarea cadoului potrivit. Sper să inspirăm cât mai multă lume să aibă curajul (și posibilitatea, de ce nu!) de a oferi celor dragi ceea ce aceștia își doresc cu adevărat! Nu e chiar atât de greu de aflat, trebuie doar să reînvățăm să ascultăm.

Nu mă pricep. Sunt doar un chibiț. Mă atrag numele celebre, mărcile internaționale și anunțurile glorios-sforăitoare. Mai citesc un ziar, arunc o privire pe net sau primesc vreun comunicat de presă. Sunt un chibiț de business.

text Bogdan Hrib

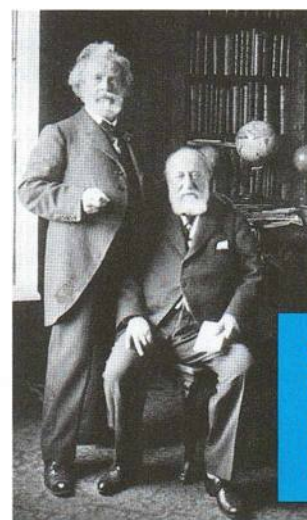
Știri de pe un colț de bancă

Mai întâi am aflat că *Nissan*, frățiorul japonez al *Renault* se pregătește să resusciteze marca *Datsun*. Se vorbește de anul 2014 și de o mașină low-cost, pentru piețele din Indonezia, Rusia și India. Fabricanții niponi mizează pe imaginea de mașină solidă, pe care te poți baza, a mărcii *Datsun*, defunctă din deceniul 8 al secolului trecut. Carlos Ghosn, Președinte și CEO al *Yokohama Rubber Company*, adică *Nissan*, este cel care a făcut anunțul cu ocazia unei vizite în Indonezia. Acolo unde se vor face investiții de peste 400 de milioane de dolari, după cum aflăm din *Financial Times*. Să nu uităm că domnul Ghosn este și CEO (sau PDJ... cum ar fi pe franțuzește!) la *Renault*, precum și la *Renault-Nissan Alliance*... Mă întreb: Oare *Dacia* nu se află în pericolul de a fi canibalizată de marca *Datsun*? Mai ales dacă se vor întâlni pe un teren... neutru, așa cum este... Rusia? Sau vom avea un *Datsun Duster* în curând?...

De la mașini sar spre dispozitivele mult

mai mici, ce ne umplu viața de vreo câțiva ani buni: computerele *Apple*. Toate aceste device-uri ce poartă litera i la începutul numelui de model au ajuns un fel de extensii ale minții noastre de secol XXI. Vânzările au fost uriașe, la fel și profiturile. Astfel încât cele 100 de miliarde de dolari aflați în trezoreria companiei ar trebui folosite. Tim Cook, succesorul lui Steve Jobs la comanda *Apple* a anunțat că pentru prima dată după 1995, compania va vărsa dividende trimestriale acționarilor săi, începând din septembrie 2012. În același timp se va declanșa o acțiune de răscumpărare a acțiunilor de pe piață, ambele acțiuni se estimează că vor costa grupul aproximativ 45 de miliarde de dolari. Ne întrebăm totuși cum vor evolua cei de la *Apple* după ce aplicarea ultimelor idei și inovații rămase de la Steve Jobs se va încheia? Oare spiritul inovativ al companiei va continua să existe?

După mașini și computere e momentul să ne întoarcem spre cultură și chiar mai mult de atât, spre piața de carte. Printr-un lung periplu japonez, apoi american, revenim pe continentul nostru, unde în Franța a fost

Cei doi frați Flammarion: Camille și Ernest

declanșată o mare bătălie pe piața de... carte. Deși porțile *Salon de Livre* de la Paris s-au închis, lupta pentru *Flammarion* abia a început. Grupul, cotelat ca al patrulăa din Franța, a fost înființat în 1876 de Ernest Flammarion și este deținut de conglomeratul media italian *RCS MediaGroup* din 2000.

RCS care a acumulat datorii de peste 980 milioane de euro, încearcă să recupereze cât poate. Valoarea de vânzare a grupului *Flammarion* a fost declarată (cu un vădit optimism, la 130% față de cifra de afaceri) în jurul sumei de 300 milioane de euro. Cei doi mari care se bat pentru marele F sunt alianța *Albin Michel* – *Actes Sud* (un tânăr jucător pe piața franceză, fondat în 1979, care a lovit și a vândut mizând pe trilogia lui Stieg Larssen) și celebrul *Gallimard*. Oricare dintre ei, prin achiziționarea grupului *Flammarion* se va instala în top, ca prim independent și cu o valoare de piață spre jumătate de miliard de euro, dar pe poziția a treia în piața de carte franceză după transnaționalele *Hachette* și *Editis*. Dar de ce oare se mai investește astăzi în piața de carte? Oare unii oameni de afaceri știu mai multe decât putem noi bănuși sau anticipa?

Perioada de glorie a mărcii: Datsun Fairlady

»»» MEDIEN
HOLDING

ORGANIZATORI

NEXIDIAN
International

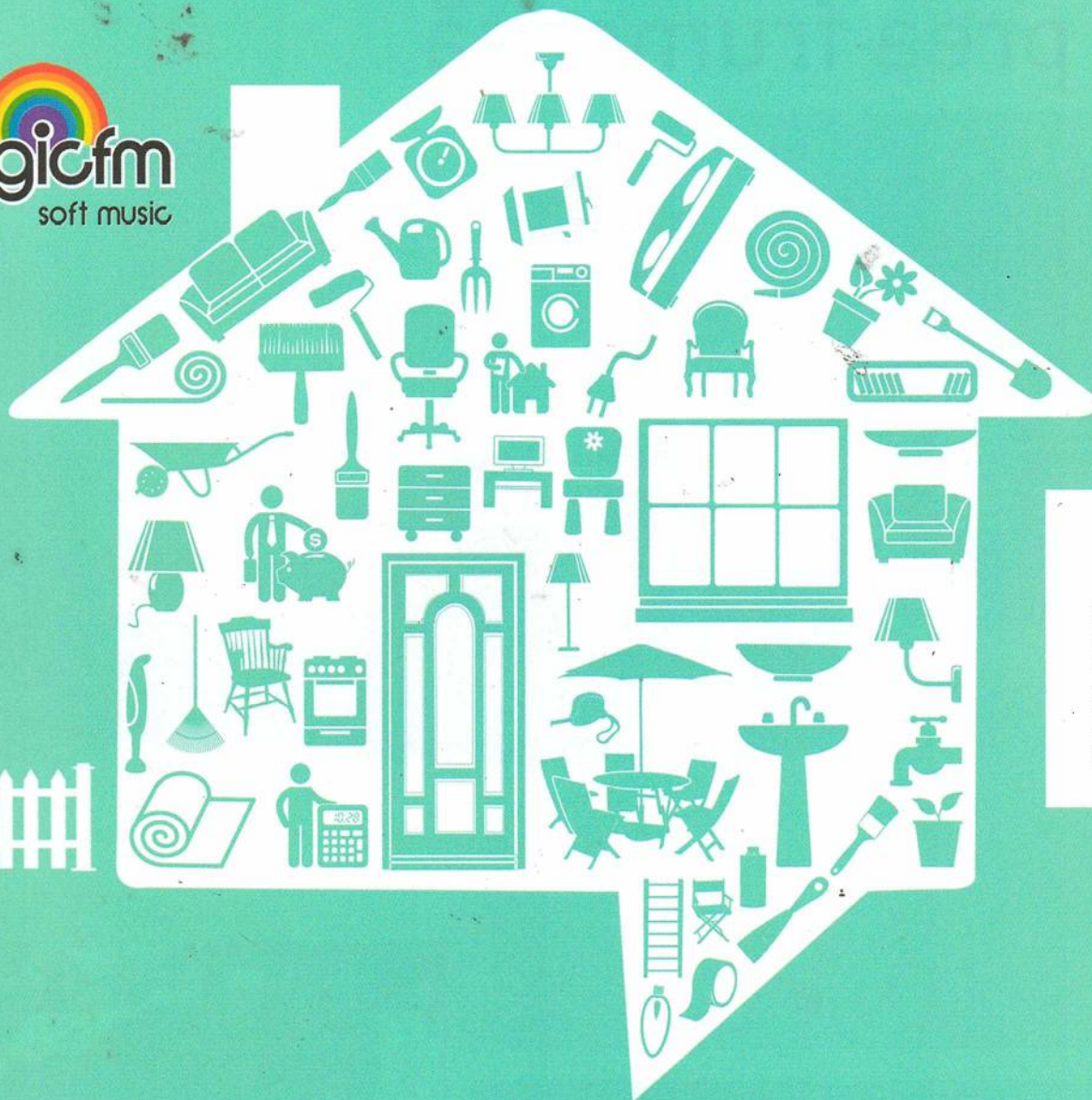
EXPO CASAMEA

3 - 6 MAI 2012 · ROMAERO · BUCUREȘTI

TÂRG INTERNAȚIONAL DE MATERIALE DE CONSTRUCȚII, FINISAJE, SOLUȚII DE RENOVARE ȘI DECORAȚIUNI PENTRU LOCUINȚE

WWW.EXPOCASAMEA.RO

magicfm
soft music

EXPO
CASAMEA

Romaero-Băneasa
Bd. Ficusului nr. 44
Joi-sâmbătă 10:00-18:00
Duminică 10:00-16:00

PARTENERI MEDIA

CĂMINUL Casa Mea domus

Planul
casei mele

UNELTE
ECHIPAMENTE

casamea.ro

zeppelin

9AM

€FIN

proodea

AIDA

MODISTA

imopedia.ro

B&B

Net Worth
ADVISORY

WALL-STREET
pentru noua economie

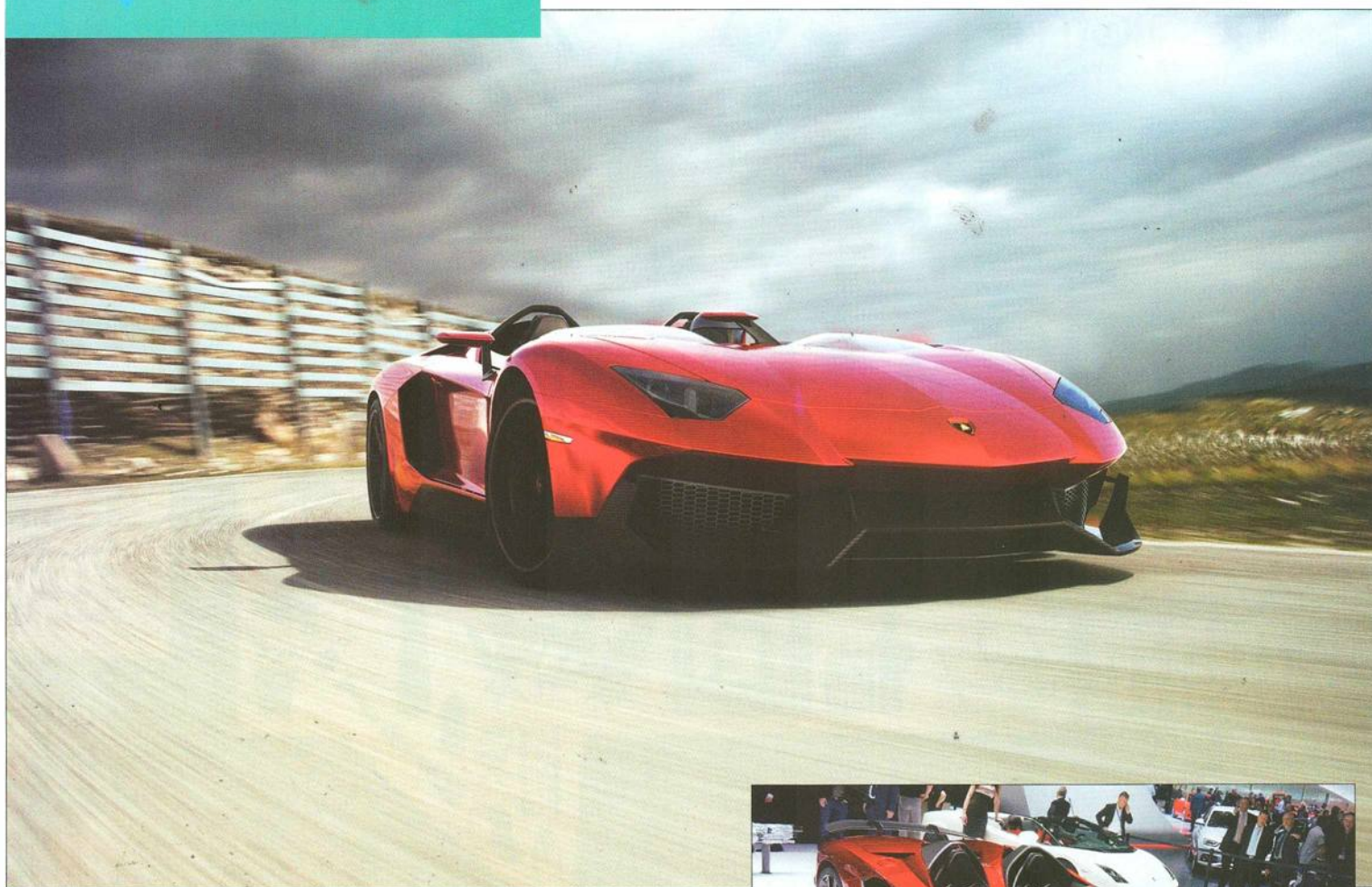
CALENDAR
EVENIMENTE

News Outdoor
Romania

Creatorii de automobile sunt puși la grea încercare cu fiecare prezentare a unui automobil nou și, în ciuda milioaneilor de euro investite, impactul nu este întotdeauna pozitiv.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Frumoasa și cea nu prea frumoasă

„Aventador J” nu este un automobil concept ci un **model unicat**, realizat special pentru Salonul Auto de la Geneva. Achiziția mașinii a fost considerată de mulți o investiție sigură cu potențial extraordinar pe termen lung.

S

Salonul auto de la Geneva abia ce și-a închis porțile, dar ecurile modelelor de serie și conceptelor lansate se vor mai auzi cel puțin câteva luni. În 2012, elvețienii au găzduit un salon optimist. Foarte multe premiere, frâu liber dat imaginației și o combinație interesantă între modele economice și super-mașini de vis.

Dintre acestea, am ales două mașini care se găsesc, în opinia multor ziariști, la poluri opuse.

Lamborghini Aventador J este genul de automobil care cel mai adesea este cumpărat de un proprietar ce se mulțumește doar să-l privească și să se bucure de existența unei asemenea capodopere. De altfel, acest model unic a fost deja cumpărat pentru 2,1 milioane de euro fără taxe. Nu se știe dacă o să rămână în Europa sau o să intre în colecția unui seic, dar este clar că nu vorbim de o mașină cu care să mergi la serviciu. Modelul *Lamborghini* nu are parbriz, climatizare sau navigație. Are în schimb un motor V12 de 6,5 litri care dezvoltă 700 de cai putere. Și, conform italienilor, acest automobil cabrio este cel mai radical din întreaga lor istorie. O forță a naturii care oferă pilotului și copilotului o experiență incredibilă, plină de forță și dinamism. *Aventador J* este o vitrină a tehnologiei, care propune soluții inovative și materiale noi care vin să demonstreze expertiza *Automobili Lamborghini* în folosirea fibrelor de carbon.

Noul model este construit pe platforma tehnică a lui *Aventador LP 700-4*, prezentat în premieră anul trecut. Structura sa este bazată pe polimeri ramforșați de fibră de carbon care conferă o greutate mică fără a pierde din rigiditate și din siguranță.

Noul motor cu 12 cilindri se folosește de cutia de viteze ISR cu 7 trepte pentru a combi-

Un „gentilom” cu haine
prea mari

na turațiile înalte și forța cu transmisia integrală. Rezultatul este o viteză maximă de peste 300 km/h și sprintul de la 0-100 km/h în mai puțin de trei secunde.

Și pentru că un automobil unic trebuie să se bucure și de un interior la fel de special, italienii nu l-au tapisat cu piele așa cum ne-am fi așteptat ci cu „Carbonskin”. Acest material este o invenție patentată *Lamborghini* care presupune fibre de carbon întrețesute și înmuiate într-o rășină care stabilizează structura și o face moale și plăcută la atingere. Țesătura se mulează perfect pe orice suprafață și îmbracă bordul și parțial scaunele. *Lamborghini* nu a precizat dacă „Carbonskin” rezistă la gloanțe, foc și suc de roșii, dar denumirea te duce ușor cu gândul la pielea roboților Terminator.

La polul opus al impresiei lăsate publicului se găsește conceptul *EXP 9 F* lansat de *Bentley Motors*. Cu o tradiție de aproape 100 de ani printre brandurile de lux, *Bentley* s-a distins mereu cu automobilele sale nobile, dar și foarte puternice.

De data aceasta, dorința lor de a accesa segmentul SUV-urilor de lux i-a făcut să se prezinte cu un concept care, în opinia unora, depășește granița sensibilă dintre lux și kitsch. În apărarea lor se poate spune că este foarte dificil să oferi proporții nobile unui automobil de asemenea dimensiuni. Dar *Bentley* pare să fi urmărit în mod clar o tactică de a ieși în evidență fără urmă de discreție.

Interiorul este aceeași realizare superbă definită de piele și lemn de esență nobilă specifică mărcii britanice despre care știi, fără urmă de îndoială, că a fost lucrat manual și cu cea mai mare atenție. Sub capota controversatului SUV se găsește un motor W12 de șase litri care este cuplat la o cutie de viteze automată cu opt rapoarte.

La conferința de lansare, conceptul *EXP 9 F* a fost prezentat ca un automobil ce se poate vinde cu succes atât pe piețele vestice cât și în China sau Orientul Mijlociu. Cu toate acestea, succesul modelului de serie – oricum se va numi el – ar putea să fie ceva mai important după o restilizare care să aducă înapoi nobletea și să renunțe la opulența exagerată.

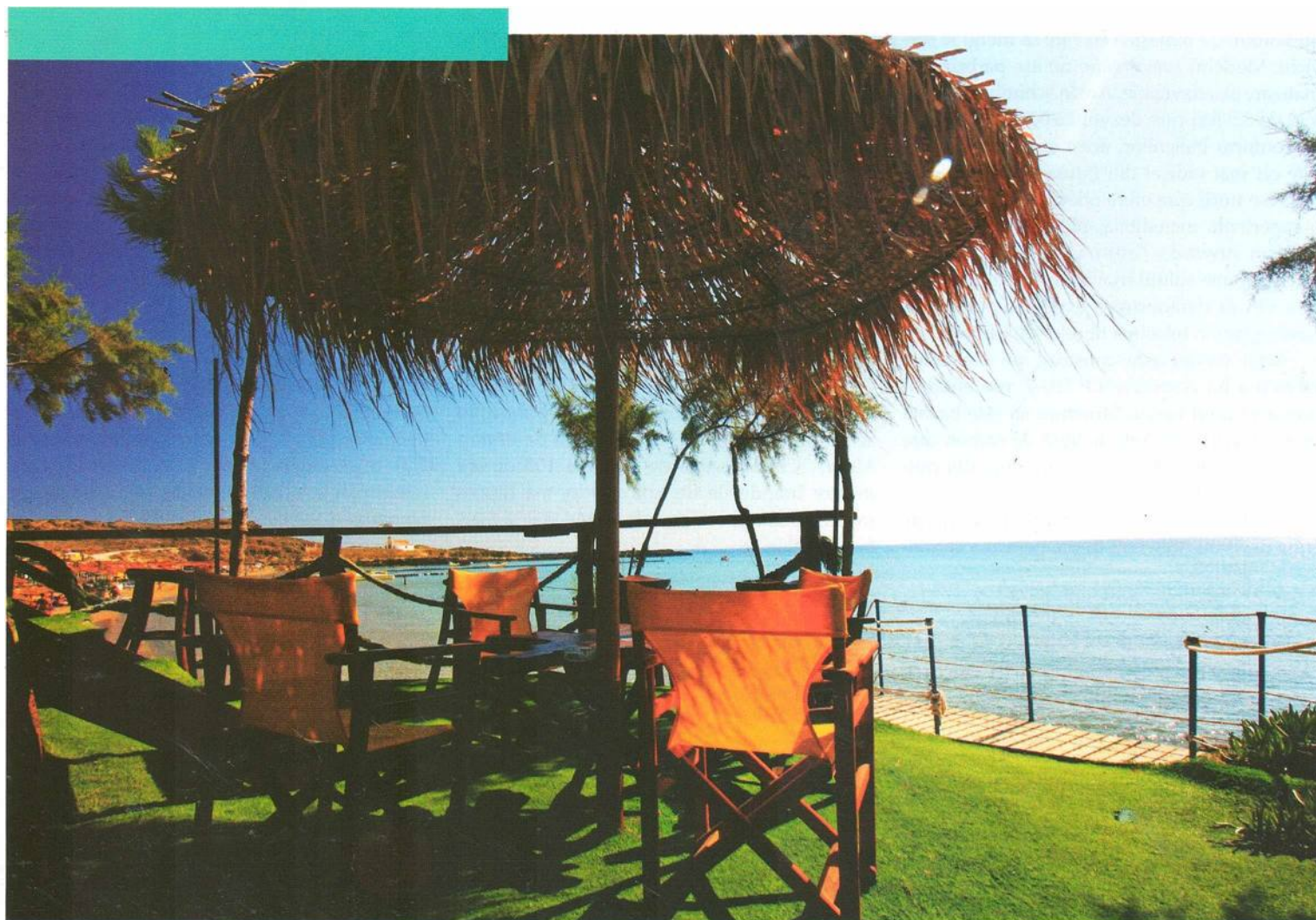
Faruri mari, proiectoare care parcă sunt generatoare pentru raze mortale, roți de dimensiuni gigantice și un set de picnic, toate caracterizează acest concept marca „Bentley”.

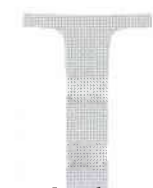
Când te apropii de capitala insulei Zakynthos, apa devine de un turcoaz ireal, iar zona portului, cu țărmuri dantelate, este extrem de pitorească. Tărâmul poartă amprenta medievală, dar răsună de ritmuri moderne la asfințit.

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Incursiune romantică în orașul Zante

La numai 4 km de capitala Zante se află stațiunea Argassi, construită de-a lungul unei plaje luxuriante, pe fundalul Munților Skopos. Puteți face shopping sau puteți să vă retrageți în cofetării la o prăjitură cu migdale, miere și scorțișoară.

Insula în formă de semicerc este dominată de castelul de pe deal. Căsuțele și vilele își păstrează culoarea ocru, caracteristică, cu loggii și galerii venețiene, iar locașurile sfinte concurează parcă la secțiunea frumusețe. Zona Bochali te va încanta cu străzile sale înguste, liniștite și casele vechi, cu grădini de iasomie, iar din cafenele și din restaurante se aude muzica veche din Zakynthos.

Mai sus de Bochali, de la castelul venețian ai o panoramă admirabilă asupra orașului și Mării Ionice. Drumul până la castel îți lansează o provocare: trebuie să străbați celebrul deal Stranis, care a inspirat versurile imnului național elen.

O plimbare pe străzile orașului te va convinge că eforturile de a reface Zante așa cum a fost înainte de cutremur au vizat nu numai clădirile, ci întregul peisaj urban. Acest ținut inspiră un sentiment de nostalgie, o notă de romantism. Piețele pitorești Dionysios Solomos și Agios Markos, Strata Marina care mărginește faleză și strada Alexandrou Roma te conduc în trecut.

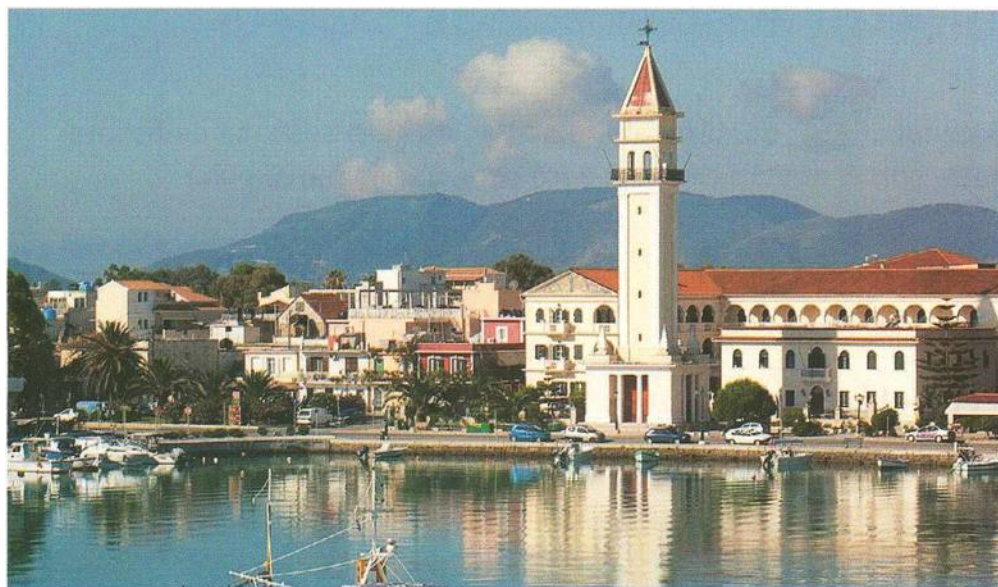
Pentru amatorii de shopping, orașul Zante e pregătit cu magazine cu haine de piele, bijuterii, dantelă lucrată manual, ceramică, miere. Împătimitii de suveniruri nu pot pleca acasă fără simbolul-totem al insulei, broasca țestoasă, lucrată în diverse forme artistice de meșterii locului. Dacă ești în căutarea unor cadouri pentru cei mici, vizitează micuțele magazine de pe strada Eleftheriou Venizelou. Aici se prepară cea mai delicioasă nuga și poți deprinde chiar și secretul fabricării.

Există trei muzee în oraș unde poți afla istoria locului, unul dintre acestea fiind Muzeul de Artă Bizantină de pe Strada Solomos, cu o colecție impresionantă de picturi, sculpturi, icoane și artefacte. Muzeul Solomos păstrează manuscrisele lui Dionysios Solomos, poetul național al Greciei, iar Centrul Cultural din Zakynthos adăpostește o bibliotecă și mici galerii.

Dar, pentru a avea o imagine cât mai cuprinzătoare asupra orașului și un sentiment real al locului, trebuie să faceți un tur complet. De asemenea, merită să vizitați grădinile Lofos Strani, unde se spune că Dionysios Solomos a scris Imnul Național al Greciei.

Pentru deplasare, puteți recurge la trăsurile tradiționale, cu traseele lor pe străduțele înguste, printre clădirile albe, cu fațade încărcate de flori.

Zona este împânzită de cafenele și taverna, care se însuflețesc mai ales seara, când orașul se animă. Pe timpul nopții, de la saloanele de

înghețată de pe strada Bochali ai o vedere fantastică asupra orașului. Merită să te oprești apoi la Taverna *Arekia*, aflată pe drumul între oraș și stațiunea Tsilivi. Este unul dintre cele mai renumite restaurante din Zakynthos unde se servește mâncare foarte bună și muzică la mandolină sau chitară.

Clubul *Barrage* este o grădină în aer liber dispusă pe mai multe niveluri. Canapelele și mesele elegante sunt amplasate între două baruri diferite, care te cuceresc cu muzică și băuturi tropicale. Vei dansa într-un cadru de neuitat printre copaci, statui și fântâni. *Barrage* are, de asemenea, și o zonă acoperită cu un ring mare de dans și două *cocktail*-baruri. În clubul disco, muzica e pentru toate gusturile și se organizează evenimente cu DJ celebri din Grecia și Europa, care vin să mixeze *techno*, *house* și *dance*. În fiecare marți, e noaptea *R & B* și, la fiecare două săptămâni, dansezi pe ritmuri latino-americane. Îți serbezi ziua de naștere în timpul vacanței? Gazdele clubului pot organiza o petrecere pe cinste pentru prieteni sau te întâmpină cu evenimente artistice și *body painting*. Ziarul german *Musik* clasează clubul pe locul 9 într-un clasament al primelor 20 de cluburi din lume.

Cunoscut ca unul dintre cele mai însorite locuri din Grecia, Zante are puține zile de vară ploioase, iar temperaturile maxime în perioada iunie-august sunt cuprinse între 28 și 32°C.

Oferte turistice

Christian Tour,
www.christiantour.ro,
tel. 021/369.98.35

Hotel Filoxenia 4* – de la 409 euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu all inclusive. Tariful include reducerea early booking de 18% valabilă până pe 10 mai.
Hotel Plaza Palace 4* – de la 433 euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu all inclusive. Tariful include reducerea early booking de 15% valabilă până pe 5 mai.

Salonul „CES”, desfășurat la Las Vegas, ne-a adus, ca de fiecare dată, numai noutăți revoluționare pentru o viață mai bună.

text Andrei Ioan Dimulescu

Inteligență în televizor

Modelele de referință *Samsung LED ES8000* și seria *E8000* de *Plasma TV*, împreună cu seriile *ES7500* și *ES6800* de televizoare *LED*, au primit titlurile pentru *Design Inovator și Inginerie* în cadrul *CES 2012*. Televizoarele premium *Smart TV*, lansate în 2012, vor prezenta tehnologia *Samsung Smart Interaction* – o platformă intuitivă care folosește funcțiile de comandă *Motion Control*, *Voice Control* și *Face Recognition*. *Smart Interaction* completează telecomanda și oferă utilizatorilor mai multe opțiuni și comoditate în ceea ce privește controlul experienței de divertisment în căminul lor. De exemplu, utilizatorii pot deschide sau închide

televizorul, activa aplicațiile selectate sau naviga pe internet prin simpla comandă vocală într-una dintre cele 20-30 de limbi suportate de această tehnologie. Gama de *Smart LED TV* și *Plasma TV* ale *Samsung* suportă, de asemenea, conectivitate prin selectare a rețelei *wireless* prin intermediul tastaturii și mouse-ului, con-

tribuind la un confort mai mare în accesarea și navigarea conținutului *web*. Atât seria de televizoare *Samsung Smart LED TV ES8000* cât și seria *Smart LED ES7000* oferă tehnologie de ultimă oră ce transmite imagini clare în 2D și 3D. Tehnologia *Micro Dimming Ultimate* (Seria *ES8000*) analizează individual imaginea fiecăruia din cele câteva sute de „pătrățele” în care este împărțit ecranul pentru a optimiza lumina *LED* și semnalul video pentru fiecare dintre acestea, mărinnd cantitatea de alb în zonele cu gradatie scăzută. Astfel se înregistrează o creștere a luminozității cu 20 la sută pentru ca entuziaștii sistemului de *home entertainment* să se bucure de culori mai bogate, imagini mai luminoase și o rație mai mare a contrastului. Această tehnologie elimină de asemenea efectul de halou precum și distorsionarea imaginilor cauzată de lumina difuză.

Eterna obsesie - tehnologia 360 Sound

Sistemele *Philips* dotate cu această tehnologie sunt proiectate, în mod unic, cu trei drivere în fiecare boxă satelit, una frontală și două laterale, ținându-le pe cele care sunt în unghi, pentru a proiecta un sunet.

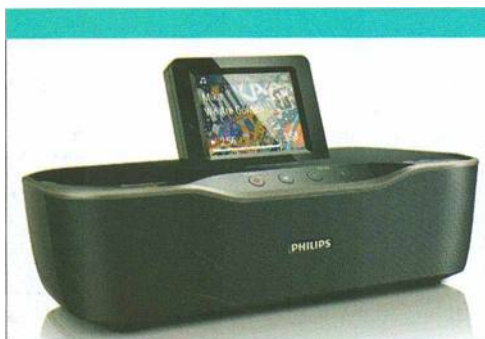
Cu tehnologia *SoundSphere* simțiți gloria și energia muzicii, clar, natural și profund. Ascultătorul va percepe muzica atât de natural, încât va avea impresia că artistul îi oferă un concert *live*. Fiecare boxă *SoundSphere* este dotată cu un *tweeter* plasat deasupra incintei principale. *Tweeter*-ul poate emite sunetele mai

clar și în mod omnidirecțional. *Crossover*-ul audio de precizie și poziționarea atentă a difuzorului de medii asigură o reducere a interferențelor și un sunet mai precis. Această tehnologie este disponibilă la microsisemele *DVD HiFi MCD900* și *Mci900* (premiat *EISA* 2010). Preț *Philips MCI900* – 4.099 lei.

Tehnologia *ClariSound* readuce la viață muzica printr-un sunet imaculat și detaliat, infuzat cu textură și căldură. Un *tweeter* montat în partea de sus a boxei emite un sunet îmbogățit cu o claritate de excepție, în timp ce un *woofer* super-eficient din fibră de sticlă asigură o ambianță sonoră amplă, care inundă orice cameră. Performanța sonoră pură este echilibrată de un bas bine definit, datorită tehnologiei inovatoare de port pentru bas de la *Philips*. Un *tweeter* tip *Soft Dome* asigură reproducerea realistă a detaliilor vocale și instru-

mentale, pentru a vă putea bucura de toate nuanțele dinamice și emoționale ale producției originale. Această tehnologie este disponibilă la sistemul *multiroom Wi-Fi* de înaltă fidelitate *MCi8080* și *WMS8080* (premiată *EISA* 2011). Preț *Philips MCi8080* – 3.199 lei și Preț *Philips WMS81080* – 3.999 lei.

Cu tehnologia *Crystal Clear Sound* de la *Philips*, cu *tweeter soft-dome premium*, veți putea acum să distingeți și să apreciați fiecare detaliu al sunetului, așa cum și-a dorit interpretul sau regizorul. Sistemele *Home Theatre* de la *Philips* cu *Crystal Clear Sound* reduc la minim procesarea sunetului, păstrând puritatea conținutului audio original, rezultând un sunet mai fidel, pentru cei mai pretențioși ascultători. Această tehnologie este disponibilă la sistemele premiate *EISA* 2011 *Philips HTS9221* și *Philips HTS9241*. Preț: 2.999 lei.

R.TV omânia

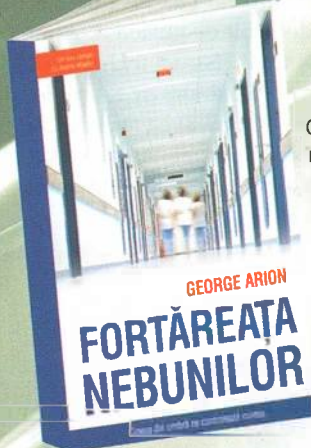
Noi dăm știrea exactă!

1 Preț ofertă 25 lei
Preț întreg: ~~30~~ lei

Scriitori din diverse generații, cu stiluri diferite și abordări de teme incitante, și povestirile lor de genul mystery & thriller, așa cum îl percepe fiecare.

2 Preț ofertă 31 lei
Preț întreg: ~~39~~ lei

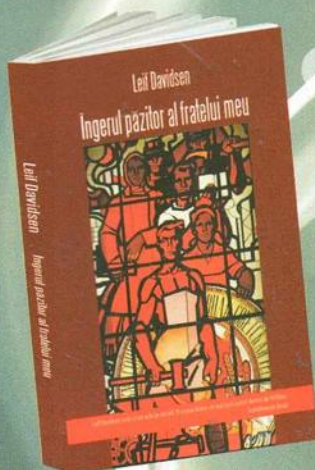
Oare moartea celui mai mare poet român, Mihai Eminescu, nu a fost întâmplătoare și nu s-a petrecut așa cum știe toată lumea, ci s-a datorat unei conspirații?

3 Preț ofertă 28 lei
Preț întreg: ~~35~~ lei

Stelian Munteanu – amant, asasin și băiat de București – un erou care poate spune mai multe decât ne-am imagina despre vremurile pe care le trăim.

4 Preț ofertă 25 lei
Preț întreg: ~~30~~ lei

Centrată pe drama unui bărbat și a unei familii având ca fundal Războiul Civil Spaniol, cartea lui Leif Davidsen excelează în imagini care strălucesc la modul violent.

COMANDĂ ACUM

talon de comandă

Vreau să comand
romanul

1 2 3 4

FL.4/2012

nume	prenume					
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ	
cod poștal	localitate			număr de telefon		

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

Într-o lume plină de arome, gusturi și preparate sintetice, în care chimia, genetica și biochimia au un cuvânt greu de spus în alimentație, salvarea poate veni de la „Barca”. Restaurantul „Barca”, din București, un local cu meniu 100% Raw Vegan, adică 100% crud, vegetarian și natural.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr și arhiva
restaurantului

Barca te invită la preparate Raw Vegan

Căutam un nou restaurant care să aibă ceva de spus în piața HoReCa din București. Ceva care să ofere un meniu inedit, prețuri rezonabile și să se fi deschis relativ recent. Am găsit un restaurant cochet, nu foarte pretențios ca prețuri, cu un nume ciudat: *Barca*. Nu vă închipuiți că numele ar avea vreo legătură cu preparate culinare pescărești, ci mai degrabă sugerează ideea de *barcă salvatoare* din apele învolburate ale miilor de meniuri de tip fast-food, și nu numai, unde la mare apreciere sunt aditivii, potențiatorii de gust și aromele asemănător naturale, unde domnește carnea cu hormoni de creștere și antibiotice preparată

la temperaturi înalte. *Barca* oferă mâncare de tip Raw Vegan, adică mâncare vegetariană crudă, hrană vie, mai pe înțeles fructe, legume, semințe, nuci, alune, cereale, alge marine, uleiuri obținute natural, toate acestea pregătite pe baza unor rețete care multor gurmanzi, mari iubitori de carne și produse procesate în foc, li s-ar părea desprinse dintr-un film SF.

E greu de crezut că poți mânca un fel de supe, ciorbe, torturi, clătite, tarte sau fursecuri fără preparare termică. Dar se poate și încă poate fi chiar deosebit de gustoasă. Am încercat „ciorba de burtă”. Nu vă închipuiți că era de burtă! Dar puteai să juri că e, așa de mult seamănă. În loc de burtă avea fâșii de ciuperci pleurotus, în loc de smântână, crema de nuci de caju a dat ciorbiței o consistență aparte. La

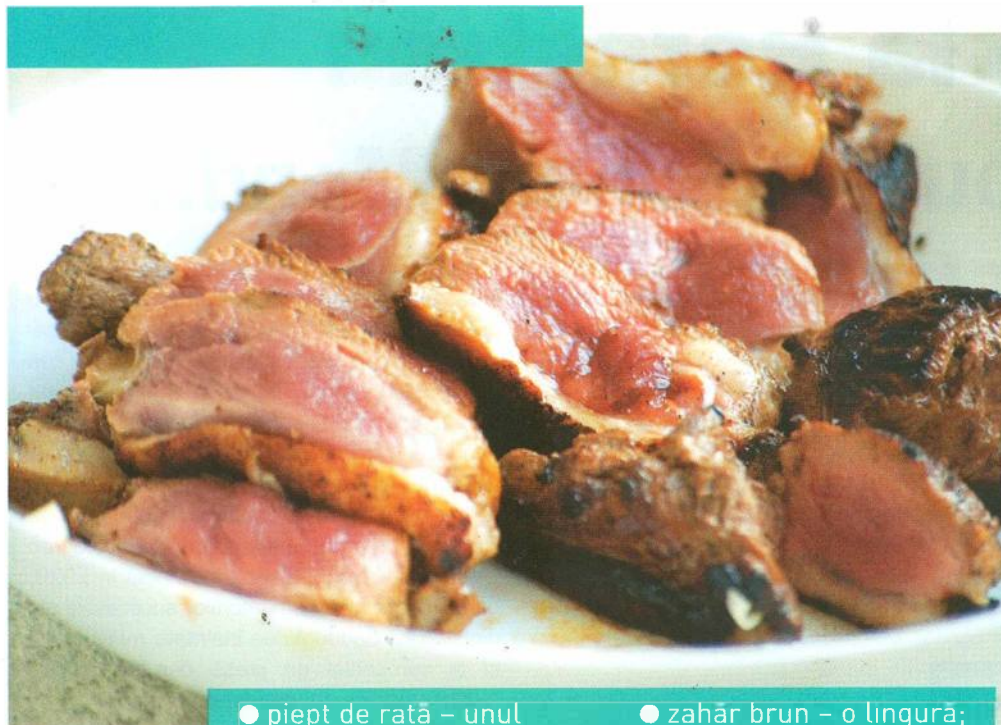
Barca poți savura, de asemenea, o gustoasă supă de linte roșie, orez cu legume și ciuperci, sushi, taboule, pateuri de măsline, brânză de floarea-soarelui, un frumos platou *Barca* – bețișoare de legume alături de trei tipuri de pateuri vegetale, neprocesate termic, fără aditivi precum cele din comerț sau poți cere *Abundența verde* – salată verde, rucola, avocado, castraveți și țelină. Bucătarul gătește cu ulei procesat la rece, sare de mare, numeroase semințe și condimente sosite din India, China, Thailanda, alge marine, totul fără foc, la o temperatură nu mai mare de 48 de grade Celsius, în recipiente speciale de gătit Raw Vegan. În bucătăria restaurantului se prepară tort de cocos și mentă, tort de mac și lămâie, tartă cu mere, bomboane *Barca* și multe alte bunătăți servite alături de sucuri naturale de fructe și legume.

Dieta Raw Vegan presupune mâncare 100% vegetariană, preparată fără foc, din semințe, legume și fructe. Admite multe sucuri naturale de legume și fructe, ceaiuri naturale, iar vitamina B12 este preluată din algele marine.

rețetă Viorel Copolovici
www.pranzuldincaserola.ro
recomandare vin
Cosmin Zidurean

Piept de rață cu sos de prune și mandarine

- piept de rață – unul întreg;
- coniac – 100 ml;
- mandarine – 3 bucăți;
- prune – 3 bucăți;
- dulceată de fructe de pădure – două lingurițe;
- zahăr brun – o lingură;
- sos de soia – o lingură;
- sos Worcestershire – o lingură;
- ulei de măsline;
- sare;
- piper.

Pieptul de rață și prunele ne conduc fără greș către Fetească neagră. Se mai pune problema din ce podgorie să luăm Feteasca și, dacă ne gândim la condimentul suplimentar adus de mandarine, vom vrea o Fetească neagră sprintenă, fructoasă, cum este cea din gama Caloian, a cramelor Oprișor.

Un piept de rață dulce și delicios cere o Fetească sprintenă și fructoasă.

D

Pasul 1. Porționezi rața. Desprinzi întâi aripile, apoi pulpele. Desfaci carcasa, tăind între piept și spate. Abia la final, scoți pieptul de pe os, cu un cuțit bine ascuțit și desprinzând carnea cu grijă, cu degetele bătute între carne și structura osoasă, astfel încât să nu se deterioreze. Tai apoi pieptul în două bucăți. E mai ușor pentru prăjire.

Pasul 2. Freci bucățile de piept cu puțină sare grunjoasă de mare și cu piper proaspăt măcinat. Le ungi cu două linguri de ulei de măsline, una de sos de soia și una de sos Worcestershire și le lași să se marineze o jumătate de oră.

Pasul 3. Pui fructele curățate și tăiate felii la fiert într-o cratiță cu puțină apă și o lingură de zahăr brun. Pui puțină apă pentru ca fructele să scadă repede și să rămână cât mai puțină zeamă.

Pasul 4. Încinzi bine o tigaie antiaderivă mare. Pui cele două bucăți de piept de rață cu pielea în jos, în tigaie. Le prăjești în propria grăsime vreme de vreo 5-7 minute, până ce se rumenesc bine. Apoi întorci carnea și o prăjești aproximativ tot atâta timp.

Pasul 5. Scoți pieptul de rață din tigaie și-l tai felii groase de un deget. La mijloc, carnea este crudă. Speli tigaia și o încinzi din nou. Așezi feliile de piept de rață în tigaie.

Pasul 6. Torni coniacul în tigaie și „plimbi” rondelele de carne prin el, mișcând tigaia din mâner. Încini marginea tigăii către flacăra aragazului și aprinzi coniacul. Continui să amesteci din mișcarea tigăii tot timpul cât coniacul a ars cu flacăra, trecând feliile de carne prin sosul de coniac și prin flăcările din tigaie. Când alcoolul s-a evaporat, mijlocul feliilor de piept de rață era perfect pătruns: succulent, moale, nici crud, nici prea bine făcut.

Pasul 7. Scurgi siropul care a mai rămas în cratița în care fructele au fiert. Le pasezi cu blenderul electric până devine de consistența unui piure.

Pasul 8. Iei din tigaie feliile de piept de rață și, în sosul cu coniac care rămâne, pui piureul de prune și mandarine. Îl fierbi pe flacăra mare câteva minute, până se îngroașă.

Pasul 9. Așezi totul pe farfurie. Două linguri de piure de fructe, o linguriță de dulceată de fructe de pădure, câteva rondele de piept de pui și trei fire de chives.

Perioada dintre cele două Războaie Mondiale a însemnat pentru Școala de la Herăstrău tot atât de multe urcușuri, dar și coborâșuri. Școala s-a transformat mai întâi în Academie de Înalte Studii Agronomice, apoi în Facultate de Agronomie în cadrul Politehnicii București, rămânând însă un puternic centru de formare a viitorilor ingineri agronomi români de mare valoare.

Școala de la Herăstrău între cele două Războaie Mondiale

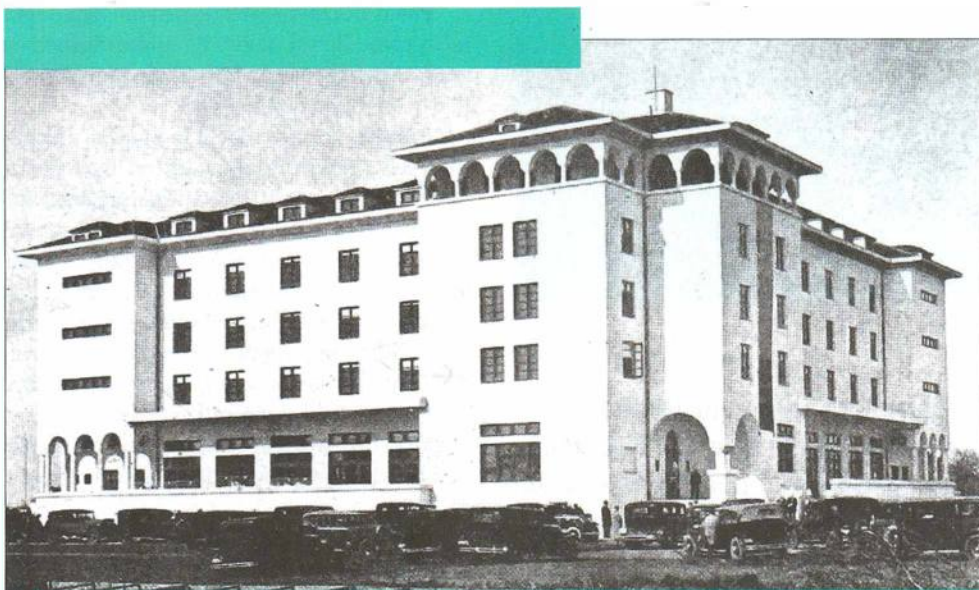
Profesorul Constantin Sandu Aldea a preluat conducerea Școlii de la Herăstrău pe 12 iulie 1908 până în 1914, cu întrerupere de câteva luni în 1911, și revine în fruntea instituției între 1919 și 1927. Pionier în problemele de ameliorarea și selecția plantelor în România, Sandu Aldea publică o serie de lucrări de prestigiu, rezultat al cercetărilor pro-

prii în câmpurile experimentale. Începând din 1907 scrie: *Selecția metodică a cerealelor și bazele științifice ale selecției, Ameliorarea plantelor agricole* (1915), *Variabilitatea câtorva însușiri ale spicului de grâu românesc* (1923), *Organizarea lucrărilor științifice în vederea producerii de semințe selecționate* (1924) și *Câteva idei fundamentale din ameliorarea plantelor agricole* (1925). În 1912, Sandu Aldea începe să lucreze pe probleme de ameliorarea grâului, prin selecția de linii pure din Bălan românesc, Uriaș, Grăul de Banat, Grăul de Tisa

și Azima. În 1915 au fost obținute 43 de linii care au fost semănate în culturi comparative dovedindu-se productive și de calitate superioară. Dincolo de aspectele muncii de cercetător derulate ca om de știință, profesorul Sandu Aldea a fost cel care a încercat să reorganizeze Școala de la Herăstrău din perspectiva dotărilor acestora și s-a luptat pentru a obține recunoașterea legală a acestei școli ca instituție de învățământ superior. Acordarea gradului universitar a venit însă abia în 1929, dar a fost rezultatul memoriilor succesive ale directorului Sandu Aldea înaintate ministerului și al campaniei de presă derulate pentru susținerea acestui deziderat.

Printre realizările majore ale direcției lui Sandu Aldea a fost și reorganizarea practicii în fermele didactice. Reducerea suprafețelor agricole aferente școlii, în perimetrul vechiului domeniu Herăstrău, a determinat orientarea către extinderea fermelor didactice. Este perioada în care se repartizează școlii ferma Băneasa, are loc revizuirea programei didactice, înființarea de noi catedre, selectarea unui corp profesoral de elită, ceea ce impunea regândirea spațiului de care dispunea școala și dotarea cu material adecvat noilor cerințe.

Perioadei Aldea îi urmează Primul Război Mondial cu toate distrugerile sale, când Școala de la Herăstrău a fost, de altfel, închisă, apoi, imediat după război apar

Căminul studentesc. Potrivit datelor de arhivă, pentru anii 1936-1938, Școala de la Herăstrău

deținea: 6.431 ha, înglobând fermele didactice Băneasa (192 ha), Istrița (300 ha), Pietroasa (60 ha), Jegălia (744 ha), Petroșani (760 ha), Fetești (2.216 ha), Dunărea (2.119 ha), precum și 40 ha în ferma Herăstrău.

încercările de remediere a stricăciunilor, iar problema spațiului destinat cursurilor devine acută. În încercarea de remediere au fost construite: laboratorul de chimie, ridicat între 1925 și 1927, și clădirile destinate locuinței directoriale și personalului administrativ. Lor avea să le urmeze, la câțiva ani, construirea căminului studentesc.

La 1 ianuarie 1928 Gh. Ionescu-Șișești a fost numit director al Institutului de Cercetări Agronomice al României, înființat prin legea votată în 1927. Șantierul pentru clădirea institutului a fost organizat în 1928, iar lucrările de construcție au fost finalizate în 1937. Pe 19 iunie 1937, a avut loc festivitatea de înaugurare. Marile personalități ale agriculturii românești au creat cercetarea științifică a începutului de secol XX aici.

Profesorul Aldea murise în 1927, conducerea nouă reprezentată de Gheorghe Ionescu-Șișești lupta în continuare pentru ca școala să capete statut universitar, mai ales că din punct de vedere al dotărilor și al corpului profesoral corespundea unei instituții de nivel superior. În plus, exista un proiect de lege din 1927 care încadra Herăstrăul la învățământ superior alături de școala de agronomie din Cluj, dar nu era o lege în vigoare. Pe 31 iulie 1929, se ajungea la promulgarea Legii pentru înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice și astfel Școala Superioară de Agricultură de la Herăstrău devine Academia de Înalte Studii Agronomice, instituție de grad superior, care avea să acorde diplome de ingineri agronomi, în urma unor studii de patru ani, plus pentru cei care doreau specializări în plus, un an de specializare. Academia putea acorda inginerilor agronomi titluri de doctori în științe agronomice. Mai târziu, la 4 noiembrie 1938, în istoria Academiei de Înalte Studii Agronomice București - A/SAB - intervine o schimbare majoră, este proclamată legea prin care A/SAB devine Facultate de Agronomie, încadrată în Politehnica din București, alături de facultățile de construcții, electrotehnică, chimie industrială ș.a.m.d.

După 1938, potențialul economic al Facultății de Agronomie crește. Practica studenților se organizează în aceste ferme aflate în condiții pedo-climatice diferite, de unde importanța lor pentru studiul și observația practică. Este de subliniat că, în 1937, la fermele școlii efectuează practica studenții anului IV; ei lucrează în ferme un număr de 310 zile. Până în 1940, Facultatea de Agricultură cunoaște o situație prosperă și de emulație științifică și profesională. Cadrele didactice au avut în

Profesorul
Gheorghe Ionescu-Șișești

**Carol al II-lea la inaugurarea
căminului studentesc
la 2 noiembrie 1931**

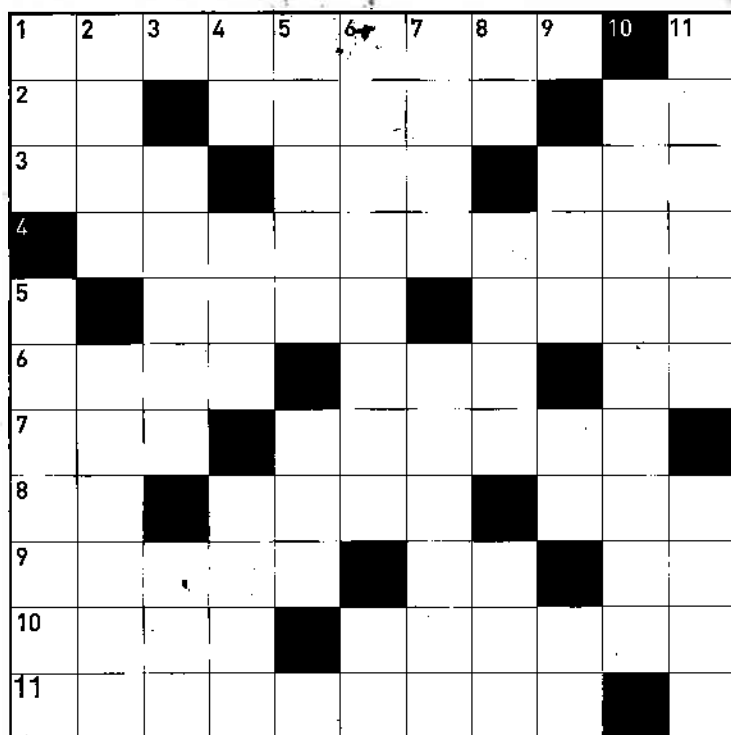
această perioadă o activitate extrașcolară de amploare. Se pot releva câteva exemple: Gh. Ionescu-Șișești – ministru în mai multe legislaturi, I.C. Teodorescu – secretar de stat în Ministerul Agriculturii, Al. Nasta – guvernator al Creditului agricol ipotecar, Eug. Apostoleanu, N. Cornățeanu, D. Busuiocescu – deputați, C. Jorjescu – senator, M. Chirășescu-Arva – parlamentar ș.a.

În linii mari programa școlară rămâne relativ neschimbată până în 1944, studenții urmau patru ani de studiu, abia din 1944-1955 se trece la cinci ani de studiu. Deși avusese loc Al Doilea Război Mondial, profesorii implicați în învățământul agricol superior au continuat statornic să se îngrijească de viitorul agronomic al României.

Există la nivelul corpului profesoral preocupări statornice pentru instruirea studenților ca viitori specialiști și ca oameni de cultură, în general. În acest sens, în 1941, se hotărăște reorganizarea bibliotecii, plecându-se de la fondul existent în biblioteca studentescă. Tot în 1941, în dorința de a facilita accesul la cursurile și lucrările practice necesare, Consiliul profesoral aprobă înființarea serviciului de litografiere, iar în 1947, pentru editarea în regim propriu a literaturii de specialitate, se studiază posibilitatea înființării unei edituri. O realizare a perioadei amintite poate fi considerată editarea *Buletinului Facultății de Agricultură*. Apărută în 1945 sub direcția lui Traian Săvulescu și redacția lui I. Andronescu-Cale, cu patru numere pe an, publicația sintetizează activitatea științifică a cadrelor didactice. Semnează profesorii: Popovici-Lupa, Mircea Ionescu, Nicolae Ceapoiu, Gh. Bontea ș.a.

careu realizat de Dan Popa

O viață ca-n filme – Claudiu Bleonț

ORIZONTAL: 1) Localitatea în care s-a născut, la 17 august 1959, actorul Claudiu Bleonț. 2) În cont! – A lopăta – În apus! 3) Complex comercial – A se ivi – Atmosferă. 4) Festival de film care i-a adus lui Claudiu Bleonț premiul pentru cel mai bun actor, în anul 1983, pentru rolul de debut din pelicula „Concurs”. 5) Popor – Vechi impozit. 6) A suspina – Unelte de cusut – În cort! 7) Zăpadă – Acțiune în justiție. 8) Scurtă întrebare – Membru al Camerei Lorzilor – Plantă legumicolă. 9) Comedie regizată de Dan Chișu, în care Claudiu Bleonț interpretează rolul „Marcelino” – Capete de telescop! – Nichel (simb.). 10) Monedă în Iran – Lățit prin comprimare. 11) Specialist în cutremure.

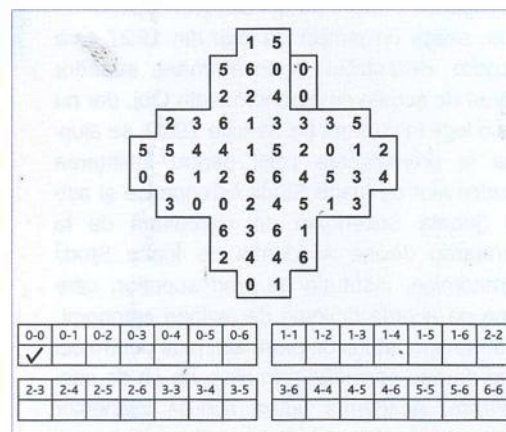
VERTICAL: 1) Grăunte – Film cu care Claudiu Bleonț debutează în cine-

matografie. 2) Singular – Privește de basm. 3) Profesor la clasa căruia Claudiu Bleonț a absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” (Grigore) – Care îi aparțin. 4) În cuvă! – Scaun pe cal – Mișcare sanguină. 5) Vizită scurtă – Galben la chip. 6) Evaluări – În stoc! 7) Murdărie (pop.) – Film din 1998, în regia lui Bogdan-Cristian Drăgan, în care Claudiu Bleonț a interpretat rolul „Luca”. 8) Tei! – Pară de tras vasele împotriva curentului – Pentru. 9) Astfel – Pene! – Periferii de târg! 10) Localitate la al cărei teatru a debutat Claudiu Bleonț în piesa „Un bărbat și mai multe femei” de Leonid Zorin. 11) Mesager – Regizorul filmului „Concurs”, pelicula de debut în cinema a lui Claudiu Bleonț (Dan).

Domzone

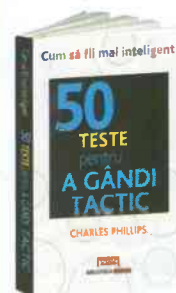
Lloyd concepe acest puzzle pentru pagina sa de internet cu jocuri, Domzone. Este prezentat un set standard de 28 de piese de domino (vezi mai jos). Jucătorii trebuie să traseze marginile tuturor acestor piese cu ajutorul mouse-ului. Cum vă descurcați cu varianta aceasta pe hârtie?

Piesa marcată vă este dată ca ajutor, iar o piesă de domino a fost deja amplasată, după cum se vede.

cum să
gândim
INDICIU

Oare dublurile sunt piesele cu care ar trebui să începeți?

Seria de cărți CUM SĂ FII MAI INTELIGENT (teste pentru gândirea rapidă, creativă, logică, vizuală, tactică și laterală) se poate comanda on-line pe www.librariaflacara.ro

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele – 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

Card SMURD

**Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

Și tu poți salva vieți!

**la-ți cardul și poți susține
Fundatia pentru SMURD cu:**

- 0.5% din valoarea plăților efectuate cu cardul la comercianți și pe internet
- 50% din taxa anuală a cardului

 0800 802 02 02 www.raiffeisen.ro

Cardul Raiffeisen Bank SMURD este un card de debit ce poate fi atașat oricărui cont curent și poate fi utilizat ca orice card de debit normal.